Rosamunde

PILCHER

CASA PUSTIE

EDITURA VIVALDI

Talentul de povestitor al ROSAMUNDEI PILCHER este calm, senin şi amuzant.
THE TIMES

Minunat, evocator, incitant.
WOMAN & HOME

Un foarte necesar balsam pentru a calma sufletele zbuciumate.
SUNDAY EXPRESS

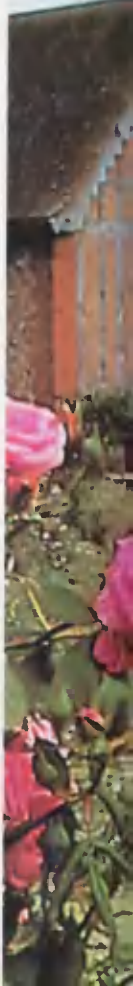

Vivaldi

Rosamunde Pilcher

Casa pustie

În românește
de
Roxana POPESCU

Editura VIVALDI
București, 2002

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

THE EMPTY HOUSE
by ROSAMUNDE PILCHER

Copyright © 1973 by ROSAMUNDE PILCHER

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

1

Era ora trei a unei după-amiezi de luni. O după-amiază de iulie încărcată de aroma fânului proaspăt cosit, senină și caldă. Dinspre nord adia o briză răcoroasă. Din vârful dealului, acolo unde drumul pornea șerpuind peste coama muntelui Carn Edvor, panta cobora până la stâncile aflate în zare; teren agricol, țintuit ici-colo de tufe de grozamă, împestrițat de o adevărată recoltă de bolovani din granit și împărțit în zeci de loturi. Privindu-l, Virginia îl asemăna cu o pătură multicoloră în care pășunile înlocuiau peticele din catifea verde și fânul proaspăt cosit de un galben verzui pe cele de satin lucios, grâul galben roșiatic ținea locul unui material moale și pufos a cărui atingere era aidoma unei mângâieri.

În jur plutea liniștea, dar când a închis ochii, o seamă de sunete își croiră drum, fiecare atrăgându-i atenția pe rând. Foșnetul vântului îi mângâia auzul, trecând alene peste tufele de ferigi maronii. O mașină urca dealul vuind dinspre Porthkerris, schimba viteza și motorul gâfâia pe drumul parcă nesfârșit. De undeva, de la mare depărtare, asemenea zumzetului albinelor, ajungea până la ea bâzâitul combinelor ce strângeau recolta. A deschis ochii și a numărat trei combine aflate pe câmp în depărtare. Toate trei păreau

niște jucării purpurii asemenea modelelor pe care Nicholas le plimba pe covorul din camera copiilor.

Mașina care urca dealul se apropie încet de locul în care se afla ea și ocupanții acesteia, inclusiv șoferul, admirau priveliștea fascinantă. Toți cei aflați în mașină aveau fețele roșii de soare, purtau ochelari, protejându-și astfel ochii de lumina strălucitoare și tricouri fără mâneci. Mașina împreună cu ocupanții săi păreau să răspândească vitalitate, bucurie. În timp ce depășeau parcarea în care se afla Virginia, una dintre femeile din mașină, aflată pe bancheta din spate, a ridicat privirile și a observat-o urmărindu-i. Pentru o clipă, privirile lor s-au întâlnit, apoi mașina a dispărut la o curbă îndreptându-se către Land's End.

Virginia s-a uitat la ceas. Era trei și un sfert. A oftat și s-a ridicat, și-a scuturat pantalonii de iarbă și spori de ferigă și a pornit către mașină. Pielea ce acoperea scaunul mașinii se încinsese din pricina razelor fierbinți ale soarelui. A întors mașina pornind înapoi către Porthkerris. În mintea ei se învălmășeau imagini dintre cele mai diferite. Nicholas și Cara prizonieri în camera copiilor din Londra, duși de către Dădacă la plimbare în fiecare zi în Kensington Gardens sau la grădina zoologică sau la muzeu. Bunica îi ducea la cinematograf la filme potrivite pentru vârsta lor. În Londra era cald, sufocant. Se întreba dacă părul lui Nicholas fusese tuns. Se mai întreba dacă n-ar fi fost nimerit să-i cumpere o combină-jucărie și să i-o trimită lui Nicholas împreună cu o scrisoare caldă, în care să le dea vești despre sine și să explice cum de avusese ideea cumpărării unei asemenea jucării.

Azi am văzut trei combine lucrând pe câmp, la Lanyon, și gândul mi-a zburat la tine și mi-am spus că ți-ar plăcea o asemenea jucărie.

Scrisoarea trebuia scrisă într-o manieră care să nu o dezamăgească pe lady Keile, deoarece Nicholas, într-o atitudine pur bărbătească, nu și-ar fi dat osteneala să descifreze scrisul mamei sale atâta timp cât bunica se afla în preajmă și putea lua asupra sa sarcina citirii scrisorii. Își imagină și o altă scrisoare, scrisă din preaplinul inimii.

Scumpul meu copil, fără tine și fără Cara nu-mi găsesc nici un rost, viața mea este lipsită de sens. Mă plimb cu mașina prin tot ținutul pentru că nu am altceva de făcut și pentru că astfel pot vizita locuri pe care le cunosc de mulți ani. Chiar și acum stau și privesc o combină și mă întreb cine conduce acel monstru, cine face baloții de paie, pătrați, perfecți, asemenea unor colete legate fără cusur.

Fermele și hambarele lor uriașe cu acareturile se întindeau de-a lungul coastei pe o distanță de cinci mile asemenea unor pietre tăiate în forme ciudate neregulate și montate într-un colier straniu. Era greu de stabilit unde se terminau terenurile ce aparțineau de Penfolda și unde începeau cele ale fermei vecine. Combinele se aflau și ele mult prea departe pentru a zări trăsăturile celor ce le conduceau; nici siluetele celor ce mergeau în urma lor adunând paiele cu furcile nu puteau fi identificate.

De fapt nici nu era sigură că el s-ar mai fi putut afla la Penfolda sau că încă mai lucra la fermă, deși dacă se gândea mai bine, îi era imposibil să și-l imagineze trăind în alte locuri. Își lăsă imaginația să zboare și, ca într-un vis, toate acele siluete au prins chip. El era acolo, urcat pe combină, ținând volanul cu ambele mâini, cu mânecile cămășii suflecate, lăsând să se vadă brațele bronzate și cu vântul răvășindu-i părul. Și pentru că se temea să nu se implice prea mult, își spunea că avea și o soție pe

care și-o imagina străbătând câmpul, purtând un coș în care se afla un termos plin cu ceai și probabil și o prăjitură cu fructe. Femeia purta o rochie roz din bumbac și un șorț albastru deschis. Picioarele ei lungi și fără ciorapi erau frumos bronzate.

Doamna Eustace Philips. Domnul și doamna Eustace Philips de la Penfolda.

Mașina a ajuns în vârful dealului și plajele albicioase ca și promontoriile aflate la distanță se deschideau înaintea privirilor ei. Jos, în depărtare, ca dintr-un potir albăstrui se revărsau casele înghesuite una într-alta și se înălța turnul bisericii normande din Porthkerris.

Casa Balenei, unde locuia familia Lingard, gazdele Virginiei, se afla ceva mai departe de Porthkerris, în cealaltă extremitate a ținutului .Dacă nu ar fi cunoscut aceste locuri, dacă ar fi fost străină de ele, în mod sigur ar fi urmat drumul principal care ducea direct în oraș și s-ar fi trezit prizonieră a circulației anevoioase, încercând să se strecoare printre pietoni distrați, turiști pentru care trotuarele deveneau neîncăpătoare, care se opreau la colțuri de stradă mâncând înghețată sau alegeau vederi și se zgâiau în vitrinele magazinelor înțesate cu peștișori din alamă sau sirene din ceramică și multe alte asemenea obiecte îngrozitoare considerate ca potrivite pentru a fi achiziționate drept suveniruri.

Dar, pentru că nu era străină de acele locuri, Virginia a cotit mai înainte să fi ajuns în apropierea primelor case și a pornit de-a lungul unui drumeag îngust, mărginit de gard viu ce se încolăcea urcând în jurul dealului aflat în afara orașului.

Avea de străbătut un drum lung până acasă, căci acest drum nu reprezenta nici pe departe o scurtătură; în cele

din urmă dădea în șoseaua principală, dar nu mai înainte de a fi străbătut un tunel de rododendroni, aflat la doar câțiva zeci de metri de intrarea casei.

O poartă albă zăbrelită se deschidea către aleea pietruită ce își croia drum printre tufele de escallonia. Casa fusese construită în stil neo-georgian, armonios proporționată, cu un fronton deasupra ușii principale. Aleea tăia în două peluza a cărei iarbă era totdeauna perfect tunsă și șerpuia printre straturile de flori ale căror arome pluteau cu intensitate în aerul cald al verii. În timp ce Virginia parca mașina la umbra casei, lătratul vesel al Dorei a tulburat liniștea amiezii. Dora, o cățelușă spaniel, aparținea lui Alice Lingard, stăpâna casei, și tocmai ieșea pe ușa cu fronton unde se odihnea, departe de căldura zilei de vară, pe podeaua perfect lustruită a holului.

Virginia s-a aplecat și a mângâiat-o, i-a vorbit, apoi a intrat în casă. Și-a scos ochelarii de soare, căci venind din lumina strălucitoare de afară, casa părea cufundată în întuneric, și a privit în jur. De partea cealaltă a holului, ușa ce dădea spre terasă era larg deschisă. Terasa era locul preferat al stăpânei casei. Alice își petrecea cea mai mare parte a timpului pe terasă, excepție făcând zilele reci de iarnă. În acea după-amiază, tenda și scaunele pliante în culori strălucitoare fuseseră desfăcute și masa era deja aranjată pentru ora ceaiului.

Pe măsuța din hol se afla corespondența sosită cu poșta în acea zi. Două dintre scrisori erau pentru Virginia și amândouă purtau ștampila Londrei. Și-a lăsat geanta și ochelarii pe măsuță și a luat scrisorile. Una dintre ele fusese scrisă de lady Keile și cealaltă de... Cara. Trăsătura literelor de mână, abia deprinse la școală, îi erau atât de cunoscute și de dragi încât simți o împunsătură dureroasă în inimă.

Doamnei A. Keile
prin amabilitatea doamnei Lingard
Casa Balenei/Porthkerris
Cornwall

Nici o greșeală de conținut sau ortografie. Virginia se întreba dacă se descurcase singură sau Dădaca îi stătuse alături. Ținând scrisorile în mână a străbătut holul și a ieșit pe terasă unde se afla gazda sa, așezată într-un șezlong cu un lucru de mână în poală. Făcea o față de pernă pentru canapea și tocmai se ocupa de șnurul auriu pe care îl prindea pe marginea feței de pernă. Aceasta avea culoarea coralului și când a lăsat-o în poală arăta asemenea unei petale de trandafir.

— Iată-te! rosti ea ridicând privirile. Mă întrebam ce ți s-ar fi putut întâmpla. Bănuiam că ai rămas prinsă în trafic, în mijlocul orașului.

Alice Lingard era înaltă; o femeie brunetă ce se apropia de patruzeci de ani. Avea o statură impunătoare, îndulcită de brațele și picioarele longiline. Fusese totdeauna ceea ce Virginia numea o prietenă de vârstă mijlocie, în sensul strict al cuvântului, căci se afla la jumătatea drumului dintre generația Virginiei și cea a mamei sale. De fapt, era prietena de o viață a familiei și cu mulți ani în urmă fusese o micuță domnișoară de onoare la nunta mamei Virginiei.

Alice se căsătorise în urmă cu optsprezece ani cu Tom Lingard. La acea vreme, Tom era un tânăr aflat în pragul de a prelua mica afacere a familiei sale, firma „Lingard Sons", care era specializată în fabricarea de piese grele, și își avea sediul în apropiere de Fourbourne. Sub conducerea lui Tom, compania se întinsese și prosperase și după o serie de preluări ale altor mici companii, afece-

rea acoperea o zonă cuprinsă între Bristol și St. Just, incluzând dreptul de extracții miniere, un mic grup. de șantiere navale și vânzări de mașini agricole.

Nu aveau copii și Alice își concentrase talentele asupra casei și grădinii. De-a lungul anilor transformase ceea ce fusese la început o construcție ridicată fără prea multă imaginiație într-o casă încântătoare și o grădină care frecvent era fotografiată și despre care se scria în paginile lucioase ale revistelor editate de specialiștii în domeniu. În urmă cu zece ani, pe când Virginia și mama sa sosiseră în Cornwal pentru sărbătorile de Paște, lucrările de amenajare abia începuseră. În intervalul de timp scurs de atunci, perioadă în care Virginia nu mai vizitase reședința familiei Lingard, casa devenise de nerecunoscut. Fiecare colțișor suferise o transformare abia perceptibilă, o linie fusese îndreptată, o alta curbată, contururi modificate. Copacii crescuseră aruncându-și umbrele prelungi peste pajiștea netedă ce părea să se întindă cât vezi cu ochii. Bătrâna livadă fusese transformată într-o grădină cu aspect exotic în care se îngemănau cele mai vechi soiuri de trandafiri tradiționali. În locurile în care altădată se încâlceau tufișurile de zmeuriș sau vrejurile de fasole, acum creșteau magnolii cu petalele catifelate și albe ca spuma laptelui și azalee cu parfumuri amețitoare se înălțau mai sus decât ar fi putut ajunge mâna omenească.

Dar, cea mai mare realizare în plan gospodăresc, o reprezenta terasa, în care stăpâna casei reușisse să combine farmecul și eleganța grădinii cu efectele tranformărilor aduse casei. Mușcatele se revărsau din ghivece și pe un spalier aplicat pe unul din pereți începuseră să se iveească florile purpurii ale clematitelor. În ultimul timp se tot gândise și hotărâse în cele din urmă să crească viță

de vie. De aceea, în mod frecvent, cerea sfaturi prietenilor sau căuta cărți de referință ce ar fi putut să o ajute în punerea în aplicare a acestei hotărâri. Forța și energia sa păreau nelimitate.

Virginia a tras un scaun și pur și simplu s-a prăbușit pe el. Până în acel moment nu simțise cu adevărat nici efectele căldurii și nici oboseala. Și-a descălțat sandalele și trăgând un taburet aflat la îndemână, și-a sprijinit picioarele pe el.

— N-am mai fost în Porthkerris.

— Nu? Și eu care credeam că ai fost la poștă.

— Am vrut să cumpăr timbre, dar o pot face altădată. Un noian de mașini și autobuze și oameni transpirați înghesuindu-se pe străzi nu constituie o priveliște plăcută. Am trăit un sentiment de claustrofobie așa încât am mers mai departe, fără să cobor din mașină.

— Îți pot da eu câteva timbre. Hai să-ți torn un ceai!

Și-a lăsat lucrul și a întins mâna după ceainic, turnând în ceașcă. Se ridicau aburi aromați, înviorători din ceașca delicată.

— Lămâie sau lapte?

— Cred că lămâia ar fi minunată.

— Într-o zi fierbinte ca aceasta este delicioasă și te înviorează. Pe unde te-ai plimbat? întrebă ea întinzând ceașca.

— Pe ici, ... pe colo...

— Ai ajuns la Land's End?

— Nu chiar atât de departe, doar până la Lanyon. Am parcat mașina, apoi am urcat până la jumătatea dealului, m-am așezat între ferigi și am admirat priveliștea.

— Este minunată, spuse Alice, vârând ață în ac.

— A început secerișul la ferme.

— Da, presupun că a început.

— Nimic nu se schimbă, așa-i? În Lanyon, vreau să spun. Nici o casă nouă, nici un drum nou, nici magazine, nici spații pentru rulote.

A sorbit din ceașcă, din ceaiul Lapsang Souchong, apoi cu gesturi măsurate a așezat ceașca și farfurioara pe pardoseala din gresie a terasei.

— Alice, Eustace Philips se mai află încă la Penfolda?

Alice s-a oprit din cusut, a ridicat o mână pentru a-și scoate ochelarii, apoi a privit-o pe Virginia cu mare atenție. Între sprâncenele ei întunecate se ivise o cută de uimire.

— Ce știi tu despre Eustace Philips? L-ai cunoscut vreodată?

— Alice, memoria ta este într-o stare îngrijorătoare. Chiar tu mi l-ai prezentat. Tu și cu Tom m-ați luat cu voi la un grătar în aer liber, la Penfolda, pe faleză. Cred că au fost mai bine de treizeci de invitați. Nu știu cine a organizat petrecerea, dar îmi amintesc că am pus cârnați pe grătar și am băut bere din butoi. Nu se poate să nu-ți amintești. Apoi, doamna Philips ne-a servit cu ceai în bucătăria ei.

— Acum cred că încep să-mi amintesc. Era un frig cumplit, dar altfel vremea a fost chiar frumoasă. Am privit răsăritul lunii din spatele capului Boscovey. Îmi amintesc perfect. Dar cine a organizat petrecerea? În mod sigur, nu Eustace. El a fost totdeauna mult prea ocupat cu mulsul vacilor. Cred că familia Barnet – el era sculptor și a avut un atelier timp de câțiva ani în Porthkerris, mai înainte de a se muta la Londra. Soția sa împletea coșuri sau centuri; oricum ceva tipic folcloric. Aveau o mulțime de copii care niciodată nu umblau încălțați. Ei erau cei care puneau la cale cele mai originale petreceri. Da,

da, trebuie să fie vorba de familia Barnet... Ciudat! Niciodată nu m-am mai gândit la acea seară, în anii ce au trecut. Am mers toți la Penfolda.

Din nou, memoria îi juca feste. Îi aruncă Virginiei o privire nedumerită.

— Nu-i așa? Greșesc? Cine nu a mers?

— Mama nu a venit cu noi. A susținut că nu era genul ei...

— A avut mare dreptate.

— Dar noi am mers: eu, tu, Tom.

— Sigur. Ne-am încotoșmănat cu pulovere groase și șosete. Nu pot să spun dacă am avut și o haină de blană sau nu. Dar parcă vorbeam despre Eustace. Câți ani aveai, Virginia? Șaptesprezece? Ciudat! Să ți-l amintești pe Eustace după toți acești ani!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Se mai află încă la Penfolda?

— De vreme ce ferma a aparținut tatălui său și tatălui acestuia, și după câte știu eu și tatălui tatălui acestuia, crezi că ar fi fost posibil ca Eustace să-și strângă lucrurile și să plece?

— Presupun că nu. Am văzut secerătorile pe câmp în această după-amiază și m-am întrebat dacă el era unul dintre cei aflați la volanul uneia dintre combine. Îl întâlnești din când în când, Alice?

— Foarte rar. Nu pentru că nu am vrea, dar el este un fermier ce muncește din greu și Tom este și el foarte ocupat în poziția lui de mare om de afaceri, astfel încât drumurile lor se întâlnesc arareori. Se văd la vânătorile de iepuri sau la Ziua Darurilor pe douăzeci și șase decembrie... știi, genul acesta de întâlniri.

Virginia a ridicat ceașca din nou și a privit modelul pictat cu migală, un trandafir delicat.

— S-a căsătorit.

— O spui de parcă ai expune un adevăr universal.

— Și nu-i așa?

— Nu. Nu este. N-a fost niciodată căsătorit și numai Dumnezeu știe de ce. Totdeauna mi-am spus că este un bărbat atrăgător, bronzat, un gen de D. H. Lawrence. Cred că au fost multe tinere în Lanyon care au tânjit după el, dar el a rezistat. Presupun că îi place viața pe care o duce.

Soția lui Eustace pe care și-o imaginse atât de amănunțit a dispărut brusc, o fantasmă spulberată de adierea rece și nemiloasă a realității. În schimb, Virginia vedea ca aievea bucătăria de la Penfolda: lipsită de veselie, în dezordine, cu resturile ultimului prânz lăsat pe masă, vase nespălate în chiuvetă și o scrumieră plină cu mucuri de țigară.

— Cine are grijă de gospodărie?

— Nu știu. Mama lui a murit în urmă cu câțiva ani... cred că... nu știu ce să spun în această privință. Poate că are o menajeră sexi sau o amantă cu aptitudini casnice. Habar nu am.

Și din glasul ei reieșea în mod clar că acest subiect nu i se părea demn de interes. Isprăvise de cusut șnurul de mătase, încheind cu câteva cusături de întărire apoi cu o smucitură ușoară a rupt firul de ață.

— Ei, gata! Nu ți se pare o culoare divină? Totuși, cred că este prea cald pentru a coase.

A pus lucrul deoparte, apoi a continuat:

— Draga mea, trebuie să merg să văd ce se mai întâmplă cu masa de seară. Ce-ai zice de un homar delicios?

— Cred că ar fi încântător.

Alice s-a ridicat, punându-și în evidență înălțimea statuară.

— Ai găsit scrisorile?

— Da, iată-le!

Alice s-a aplecat să ia tava.

— Te las să citești în liniște.

Păstrând ce era mai plăcut la urmă, Virginia a deschis mai întâi scrisoarea de la soacra ei. Plicul era din hârtie de culoare albastră, o nuanță închisă, cu un chenar albastru marin. Hârtia era groasă și adresa în colțul paginii era scrisă cu înfloriturii.

32 Welton Gardens, S.W.8

Draga mea Virginia,

Sper că te bucuri de vremea minunată, cam fierbinte, ieri ajungând până la 35 de grade. Presupun că înoți în piscina lui Alice, fapt ce trebuie să constituie o mare plăcere, mai ales pentru că nu ești nevoită să străbați drumul până la plajă, dacă vrei să înoți. Copiii sunt amândoi sănătoși și îți trimit toată dragostea lor. Dădaca îi scoate la plimbare în parc în fiecare zi și iau ceaiul împreună în aer liber. În această dimineață am luat-o pe Cara la Harrods și i-am cumpărat câteva rochii. A crescut și celelalte îi rămăseseră mici. Una este albastră cu flori aplicate, cealaltă roz cu un șorțuleț. Sper că îți vor plăcea. Mâine vor lua ceaiul cu copiii familiei Manning-Preston. Dădaca abia așteaptă să stea la o mică bârfă cu dădaca familiei Manning-Preston și este foarte bine că Susan are exact vârsta Carei. Transmite complimentele mele lui Alice și anunță-mă când te-ai hotărât să te întorci la Londra. Doresc să-ți spun că ne înțelegem de minune și nu dorim să-ți scurtezi vacanța din pricina noastră. Meritai o vacanță cu prisosință.

Cu afecțiune,

Dorothea Keile.

A citit scrisoarea de două ori simțindu-se chinuită de sentimente contradictorii. Dintre rândurile scrise meticulos, dintre frazele meșteșugite răzbăteau sensuri cu dublu înțeles. Își vedea copiii în parc, în atmosfera înăbușitoare din Londra, unde iarba deja căpătase culori galbui, călcată în picioare și purtând însemnele trecerii câinilor. Își imagina cerul alburiu al dimineții fierbinți, străjuind deasupra acoperișurilor înalte și pe fetița îmbrăcată în rochii pe care nu și le dorise și care nici nu-i plăceau, dar pe care îi era imposibil să le refuze pentru că era mult prea politicoasă. Și casa familiei Manning-Preston, cu terasa înaltă, cu grădina din spate pavată cu dale, unde doamna Manning-Preston organiza cocktail-uri și unde Susan și Cara vor fi trimise să se joace în vreme ce dădacele stăteau de vorbă despre noi modele de tricotaje și despre copilul imposibil în care urma să se transforme micuțul de care avea grijă dădaca Brigg. Și-o imagina pe Cara stând tăcută, împietrită din pricina timidității și pe Susan Manning-Preston tratând-o cu dispreț pentru că micuța Cara purta ochelari și pentru că Susan o considera o „găgăuță".

Și „ne înțelegem de minune". Acestă afirmație i se părea Virginiei absolut ambiguă. La cine se refereau cuvintele „ne înțelegem"? La Dădacă și la bunică? Sau îi includea și pe copii? Pe copiii Virginiei? Oare îi permiteau Carei să doarmă cu vechiul ei ursuleț despre care Dădaca susținea sus și tare că era o sursă de microbi? Oare își aminteau să lase veioza aprinsă în camera lui Nick pentru ca acesta să se poată duce la baie în timpul nopții? Și mai ales, li se permitea să se joacă așa cum doreau ei, jocuri secrete, știute numai de ei, în grădină, cu nuci, frunze și alte asemenea lucruri pe care mințile lor de copii le inventau?

Simți cum mâinile începeau să-i tremure. Era o proastă dacă ajungea să se gândească la toate acestea. Dădaca avusese grija lor încă de când veniseră pe lume și le cunoștea toate toanele și capriciile. Ea se pricepea cel mai bine să facă față momentelor de furie ale micuțului Nicholas, furii ce se iscau atunci când te așteptai mai puțin.

(Dar oare era normal să aibă asemenea accese de furie? La vârsta de șase ani nu era normal să fi trecut de vremea unor asemenea toane violente? Oare ce sentimente de frustrare le iscau?)

Dădaca se dovedea foarte blândă cu micuța Cara. Îi confecționa rochițe pentru păpuși și împletea fulare și pulovere pentru ursuleți, din resturi de lână colorată. Îi permitea Carei să ia căruciorul păpușilor în parc și traversau intersecția de la Albert Memorial împingând căruciorul. (Oare îi citea Carei cărțile pe care aceasta le iubea? *Copiii de la calea ferată* și *Șarlatanii* și fiecare cuvânt din *Grădina secretă*). Îi iubea cu adevărat pe copii sau doar îi considera un bun al ei?

Toate acestea erau întrebări pe care nu și le punea pentru prima oară și în ultima vreme îi reveneau în minte cu o frecvență crescândă. Cu toate acestea, nu reușea să găsească răspuns la nici una dintre ele. Conștientă de propria atitudine evazivă față de această situație, încerca să nu dea atenție neliniștii pe care i-o provoca, găsind mereu o nouă scuză. În acest moment nu pot să mă gândesc la asta. Sunt prea obosită. Poate peste câțiva ani îi va spune soacrei sale că nu mai avea nevoie de serviciile Dădacei; îi va spune acesteia că sosise momentul să plece, să-și găsească un alt bebeluș de care să se ocupe. Poate că în acele momente avea prea multe probleme emoționale, poate prezența ei nu ar fi fost bună pentru

copii; se simțeau mai bine în compania Dădacei; în fond, se ocupa de creșterea și educarea copiilor de mai bine de patruzeci de ani.

Asemenea unui sedativ atât de binevenit, scuzele îi ofereau alinare și îi domoleau neliniștile. A vârât scrisoarea în plic și și-a îndreptat atenția către cealaltă, cu un sentiment de ușurare; dar momentul de relaxare a fost de scurtă durată. Cara împrumutase de la bunica ei hârtie de scris dar rândurile așternute nu erau îngrijite și ordonate și nici nu dovedeau o grijă deosebită față de exprimarea gândurilor trimise mamei sale. Din loc în loc cerneala se pătase și rândurile erau strâmbe, coborând spre partea de jos a foii de hârtie.

Scumpa mea mămică,

Sper că te distrezi bine. Și sper că vremea este frumoasă. E cald în Londra. Trebuie să merg să iau ceaiul cu Susan Manning-Preston. Nam idee cum ne vom juca. Azi noapte, Nicholas a țipat și Buni a trebuit să-i dea o pastilă. S-a făcut tot roșu. Una dintre păpușile mele și-a pierdut un ochi și nam putut să-l găsesc. Te rog sămi scrii cât mai curând și sămi spui când ne întoarcem la Kirkton.

Cu dragoste de la Cara

P.S. Nu uita sămi scrii.

A împăturit scrisoarea și a pus-o deoparte. De partea cealaltă a pajiștii, în capătul grădinii, apele piscinei licăreau în nuanțe albăstrii. În aerul răcoros și încărcat de aroma florilor se înălțau trilurile păsărelelor. Din interiorul casei se auzea glasul lui Alice care vorbea cu doamna Jilkes, bucătăreasa. În mod sigur conversația lor avea drept temă homarul ce urma să fie servit la cină.

Se simțea neputincioasă, cu totul inutilă. Se gândea să o roage pe Alice să-i permită să-i aducă și pe copii. În clipa următoare această idee i s-a părut cu totul lipsită de sens. Casa lui Alice nu putea găzdui copii, nu fusese concepută pentru creșterea copiilor și viața lui Alice nu putea fi tulburată. Alice ar fi fost nemulțumită de faptul că micuța Cara uita să-și lase afară cizmele de cauciuc. Jocurile lui Nicholas cu mingea ar fi putut să-i strice mult iubitele straturi de flori. Era posibil ca Nicholas să aibă dorința de a „desena" pe tapetul imaculat. Fără prezența Dădacei în preajma lui, ar fi putut deveni de două ori mai năzdrăvan decât era de obicei.

Fără Dădacă. Două cuvinte ce-i stârneau un sentiment puternic. Da, trebuia să aibă copiii numai pentru ea.

Și totuși, în ciuda acestei dorințe, gândul o înspăimânta. Ce-ar fi făcut singură cu ei? Unde i-ar fi putut duce? Gândurile nu-i dădeau pace, în dorința de a găsi o rezolvare. La un hotel? Dar în împrejurimi hotelurile erau pline de turiști și foarte costisitoare. Nicholas ar fi devenit un pachet de nervi într-un hotel, așa cum s-ar fi întâmplat, de altfel, și la Casa Balenei. Îi trecea prin minte să închirieze o rulotă sau poate un cort pe plajă ar fi constituit o rezolvare a problemei. Ar fi fost asemenea hipioților ce se mutau pe malul mării și aprindeau focuri din resturile de lemn găsite pe plajă și dormeau încovrigați pe nisip.

Dar, nu trebuia să uite că exista posibilitatea să se întoarcă la Kirkton. Odată, într-o bună zi, va trebui să se întoarcă acolo. Totuși, în acel moment, instinctul îi spunea că nu sosise momentul întoarcerii în Scoția, în casa în care locuise cu Anthony, locul în care se născuseră copiii, singurul loc pe care îl putea privi ca pe căminul lor. Amintindu-și de Kirkton, revedea cu ochii minții um-

brele copacilor tremurând pe pereții tapetați, lumina rece a nordului reflectată de tavanele albe, sunetul propriilor pași pe treptele scărilor lustruite și neacoperite de vreun covor. Își amintea serile senine de toamnă când primele stoluri de gâște sălbatice treceau în zbor pe deasupra casei și parcul din fața casei ce se întindea până la malurile râului adânc, ale cărui ape se rostogoleau cu iuțeală la vale...

Nu. Încă nu. Casa trebuia să mai aștepte. Poate, ceva mai târziu, după un timp, se vor întoarce. Dar, momentul nu sosise încă. În spatele ei s-a trântit o ușă. A tresărit și s-a trezit la realitate. Tom Lingard tocmai se întorsese acasă. I-a auzit glasul, strigând-o pe Alice, apoi l-a auzit punând servieta pe măsuța din hol și pașii lui s-au îndreptat către terasă în căutarea soției sale.

— Bună, Virginia, spuse el și se aplecă sărutându-i creștetul. Ești singură? Unde este Alice?

— Se ocupă de un homar în bucătărie.

— Ai primit scrisori de la copii? Totul este bine? Dacă-i așa, este perfect...

Una dintre ciudățeniile lui Tom îl constituia faptul că niciodată nu-și dădea osteneala să aștepte un răspuns la întrebările pe care le punea. Virginia se întreba dacă nu cumva acesta era unul din motivele succeselor sale răsunătoare.

— Ce-ai făcut azi? Ai făcut plajă? Bună treabă! Ce-ai zice să mergem împreună să înotăm? Mișcarea ți-ar prinde bine. Îi vom spune și lui Alice să ne însoțească.

A părăsit terasa în pas vioi, radiind energie și s-a îndreptat către bucătărie, căutându-și soția. Ascultând îndemnul său, Virginia s-a ridicat, a adunat scrisorile și a intrat în casă, pornind apoi, pe scări, în sus, către camera ei pentru a-și pune costumul de baie.

2

Avocații se numeau Smart, Chirgwin și Williams. Cel puțin acestea erau numele înscrise pe plăcuța aflată pe ușă, o placă pe care timpul o lustruise și literele își pierduseră din contur. Pe ușă exista un ciocănel tot din alamă și clanța era și ea la fel de bine lustruită de trecerea timpului ca și placa. Virginia a deschis ușa și a pătruns într-un hol îngust a cărui pardoseală era acoperită de un linoleum de culoare maron lustruit perfect, cu ceară. Virginia și-o imagina pe femeia de serviciu muncind din greu pentru a păstra totul perfect curat.

Exista un gemuleț, asemenea celui de la un ghișeu demodat, pe care scria „Informații" și alături un buton. Virginia a apăsat pe buton și ferestruica ghișeului s-a deschis prompt.

— Da?

Virginia a tresărit, apoi revenindu-și a comunicat feței din spatele ghișeului dorința sa de a sta de vorbă cu domnul Williams.

— Aveți programare?

— Da. Eu sunt doamna Keile.

— Un moment, vă rog.

Gemulețul s-a închis la fel de brusc precum se deschi-

sese și chipul a dispărut. În momentul următor, ușa s-a deschis larg și fața a reapărut, purtată de un trup zdravăn și o pereche de picioare încălțate cu pantofi solizi, cu șireturi.

— Vă rog să poftiți pe aici, doamnă Keile.

Clădirea ce găzduia sediul firmei de avocatură era situată pe un deal ce oferea o priveliște largă până departe, în afara orașului. Virginia a fost suprinsă și încântată de priveliștea ce se oferea vizitatorului în momentul în care intra în birou. Biroul domnului Williams era așezat în mijlocul covorului și domnul Williams se ridică de pe scaun în clipa în care Virginia intră în încăpere. Din spatele domnului Williams, fereastra îi oferea Virginiei panorama uimitoare, copleșitoare a orașului vechi. Acoperișuri, hornuri spălate de apele ploilor și de zăpezi se rostogoleau până la poalele dealului într-o dezordine fermecătoare. O ușă albastră, o fereastră galbenă, un geam în care străluceau mușcate, o frânghie pe care rufe întinse la uscat se legănau asemenea unor steguleț sau coroana unui copac ascuns în rest vederii. Dincolo de toate acestea, dincolo de acoperișuri, se întindea portul, ale cărui ape scânteiau în lumina soarelui. Bărcile ancorate se legănau pe ape și dincolo de zidul ce adăpostea portul, o pânză albă grăbea spre larg, navigând către linia orizontului unde se uneau cele două nuanțe de albastru. În aer răsunau țipetele pescărușilor și din loc în loc, cerul era împestrițat de aripile lor, planând în adierea vântului. Chiar în momentul în care Virginia pășea în birou, clopotele din turnul normand băteau ora unsprezece.

— Bună dimineața, o întâmpină domnul Williams.

Virginia își spuse că era pentru a doua oară când rostea salutul. Cu greu își desprinse privirile de la priveliștea din spatele lui și încercă să se concentreze.

— Ah, da, bună dimineața. Eu sunt doamna Keile, eu... Cum puteți lucra într-o încăpere cu o asemenea priveliște? întrebă ea, incapabilă să se gândească la rostul venirii ei acolo.

— Tocmai de aceea stau cu spatele spre fereastră.

— Pur și simplu îți taie respirația.

— Da, este unică, uimitoare. De multe ori, pictorii ne cer permisiunea să picteze portul de la această fereastră. Se vede întregul oraș și culorile se schimbă, priveliștea este minunată. Este adevărat că în zilele ploioase lucrurile stau altfel. Și acum... ce pot face pentru dumneavoastră?

Tonul se schimbase brusc. Devenise preocupat, nu voia să piardă vremea. A tras un scaun și a invitat-o să ia loc.

Dându-și silința să nu se lase furată de priveliștea din spatele lui, Virginia se așează pe scaun și încercă să se concentreze asupra problemei pentru care se afla în acel birou.

— Poate că nu mă adresez exact persoanei potrivite... Eu... n-am știut unde pot găsi un agent imobiliar în oraș. Am căutat în ziarul local o casă de închiriat, dar n-am găsit nimic. Apoi am găsit numărul dumneavoastră de telefon în carte și m-am gândit că mi-ați putea fi de ajutor.

— Să vă ajut să găsiți o casă?

Domnul Williams era tânăr, brunet și era evident interesul său față de femeia tânără și atrăgătoare aflată de cealaltă parte a biroului.

— Vreau să închiriez.

— Pentru cât timp?

— O lună... copiii trebuie să înceapă școala în prima săptămână din septembrie.

— Înțeleg. De obicei nu ne ocupăm de asemenea acti-

vitați dar aș putea să o rog pe domnișoara Leddra să se intereseze. Și nu trebuie să uităm că ne aflăm în plin sezon și orașul este ticsit de vizitatori. Chiar dacă vom reuși să găsim ceva, mi-e teamă că veți fi nevoită să plătiți o chirie destul de mare.

— Nu mă deranjează.

Avocatul a ieșit, lăsând-o singură și Virginia l-a auzit vorbind cu persoana care o întâmpinase. S-a ridicat și s-a îndreptat către fereastră. A deschis geamul și a izbucnit în râs văzând pescărușul furios ce și-a luat zborul de pe pervazul ferestrei. Briza ce adia dinspre mare era răcoroasă și proaspătă. Un vaporaș de croazieră, încărcat de pasageri, tocmai ieșea din port și, văzându-l, Virginia își dori în acel moment să poată sta într-un șezlong pe punte, să nu aibă nici o grijă, să se bronzeze, să poarte o pălărie pe a cărei panglică să scrie „Sărută-mă!" și să izbucnească în râs la fiecare legănare a vaporașului.

Domnul Williams a revenit în birou.

— Puteți aștepta câteva minute? Domnișoara Leddra se ocupă de problemă...

— Da, sigur, spuse Virginia și reveni la scaunul pe care-l ocupase mai devreme.

— Stați în Porthkerris? întrebă domnul Williams, dornic să facă o ușoară conversație.

— Da. Stau în casa unor prieteni. Familia Lingard.

Înainte de a fi primit această informație, atitudinea lui nu fusese nici extrem de politicoasă, dar nici foarte amicală; aflând că era prietenă cu familia Lingard, tonul său deveni brusc extrem de politicos, vorbindu-i cu deferență.

— Aha! Înțeleg! Locuiți la Casa Balenei. Un loc minunat!

— Da! Alice a făcut minuni.

— Ați mai fost prin aceste locuri și altădată?

— Da. În urmă cu zece ani, dar de atunci nu am mai venit până în această vară.

— Sunt și copiii cu dumneavoastră?

— Nu. Sunt în Londra, cu bunica lor. Aș dori să-i aduc aici, dacă se poate.

— Locuiți în Londra?

— Nu. Soacra mea locuiește în Londra.

Urmă o pauză, timp în care domnul Williams rămase tăcut.

— Căminul meu... noi locuim în Scoția.

Părea încântat... Virginia nu înțelegea de ce părea atât de încântat de faptul că ea locuia în Scoția.

— Minunat! Unde anume?

— Perthshire.

— Cel mai frumos loc. Eu și soția mea ne-am petrecut vacanța acolo, vara trecută. Locuri atât de pașnice și drumuri pustii și liniștea... Cum suportați să părăsiți acele locuri?

Virginia tocmai se pregătea să răspundă când ușa s-a deschis și conversația a fost întreruptă nemilos de sosirea domnișoarei Leddra, ducând un teanc de hârtii.

— Iată, domnule Williams. Bosithick. Iată și scrisoarea domnului Kernow în care ne roagă să căutăm un chiriaș pentru luna august căci ar dori să închirieze casa. Dar menționează că ar dori un chiriaș „corespunzător", domnule Williams. Este foarte categoric în această privință.

Domnul Williams a luat documentele din mâna domnișoarei Leddra și a zâmbit Virginiei.

— Sunteți un chiriaș corespunzător, doamnă Keile?

— Depinde de ceea ce mi se oferă.

— Ei bine, casa nu se află chiar în Porthkerris ... mulțumesc, domnișoară Leddra... dar nici prea departe, re-

luă el îndreptându-se către Virginia... De fapt, în apropiere de Lanyon.

— Lanyon!

Glasul ei trădase, probabil, uimire, îngrijorare, căci domnul Williams se văzu nevoit să sară în apărarea sătucului.

— Este un loc minunat, poate cea mai frumoasă zonă de pe coastă.

— N-am vrut să spun că nu-mi place. Am fost doar surprinsă de ofertă.

— Da? De ce?

O urmărea cu atenție, cu ochii rotunzi, ca două mărgele.

— Fără un motiv anume. Vorbiți-mi despre casă.

Și domnul Williams i-a vorbit despre căsuța veche, nici foarte frumoasă și nici dovedind un stil anume, dar bucurându-se de o oarecare faimă datorită scriitorului binecunoscut care locuise și lucrase acolo prin anii '20.

— Care? întrebase Virginia.

— Scuzați-mă! Nu înțeleg.

— Am dorit să știu despre ce scriitor este vorba.

— Îmi cer scuze, nu i-am menționat numele. Este vorba despre Aubrey Crane. N-ați știut că a petrecut câțiva ani prin aceste locuri?

Virginia nu cunoscuse acest amănunt. Aubrey Crane fusese unul dintre autorii a cărui operă mama Virginiei nu o agrease. Își amintea expresia rece a mamei și buzele strânse ori de câte ori lucrările sale erau menționate într-o discuție sau modul subtil în care dispăreau cărțile împrumutate de la bibliotecă, mai înainte ca Virginia să apuce să citească un rând. În mod inexplicabil, toate aceste amintiri făceau ca hotărârea ei de a închiria căsuța Bosithick să devină tot mai puternică.

— Vă rog să continuați, l-a îndemnat Virginia.

Domnul Williams a reluat povestirea. Casa, în ciuda vechimii, fusese modernizată, având o baie și o toaletă și un aragaz electric.

— Cui îi aparține?

— Domnului Kernow. Este nepotul fostei proprietărese, o doamnă în vârstă care i-a lăsat-o moștenire. Dar, domnul Kernow locuiește în Plymouth astfel încât vine în aceste locuri numai în vacanțe sau de sărbători. Intenționa să-și petreacă vara aici, împreună cu familia, dar soția sa este bolnavă așa încât s-a văzut nevoit să renunțe. Deoarece noi suntem avocații domnului Kernow el ne-a cerut sprijinul în privința închirierii. Așa cum v-am spus, a ținut să menționeze că dorește un chiriaș corespunzător, o persoană de încredere.

— Cât de mare este casa?

Domnul Williams a citit documentele cu atenție.

— Să vedem: bucătărie, o cameră de zi, o baie la parter, un hol și trei camere la etaj.

— Are și grădină?

— Oarecum.

— La ce distanță de șosea se află?

— La aproximativ o sută de metri, pe un drum de țară.

— Și pot s-o închiriez imediat?

— Sigur. Nu văd nici un inconvenient, dar cred că mai întâi ar trebui să o vedeți.

— Și când poate fi văzută?

— Azi? Mâine?

— Mâine dimineață.

— Vă voi conduce în persoană.

— Mulțumesc, domnule Williams.

Virginia s-a ridicat și s-a îndreptat către ușă, domnul Williams urmând-o în grabă pentru a-i deschide ușa.

— Mai este o problemă, doamnă Keile.

— Care anume?

— Nu ne-am înțeles asupra chiriei.

— Nu! Aveți dreptate! La revedere, domnule Williams, spuse Virginia zâmbind.

Ajunsă acasă, Virginia nu a pomenit nimic despre Bosithick față de Alice sau Tom. Încă nu voia să vorbească despre ceea ce era doar o idee abia vag conturată. Nu voia să stârnească nici un fel de controverse, să genereze discuții prin care să se încerce să i se explice că cei doi copii se aflau pe mâini bune alături de bunica lor sau și mai rău să o audă pe Alice cerându-i să-i aducă pe Nicholas și Clara la Casa Balenei, în ciuda problemelor pe care era conștientă că cei doi le-ar fi creat. Când găsea locul potrivit în care să-i aducă, atunci putea să o anunțe pe Alice, să o pună în fața faptului împlinit. Abia după aceea putea să o roage pe Alice să o ajute în înlăturarea celui mai mare obstacol: Dădaca. Aceasta trebuia împiedicată să îi însoțească pe copii în Cornwall. Doar gândul că urma să încerce să facă acest pas îi stârnea imaginația Virginiei făcând-o să viseze, dar mai întâi existau câteva mici obstacole pe care trebuia să le înlăture și împotriva acestora voia să lupte singură.

Alice era o gazdă perfectă. Când Virginia a anunțat-o că va lipsi întreaga dimineață, lui Alice nici nu i-a trecut prin minte să o întrebe ce planuri avea. A întrebat-o doar:

— Te vei întoarce pentru prânz?

— Cred că nu... Nu, mai sigur, nu...

— Atunci ne vedem la ceai. Vom înota împreună.

— Minunată idee!

A sărutat-o pe Alice și a ieșit. A urcat în mașină și a pornit către Porthkerris.

Ajungând în oraș a parcat mașina în apropierea gării și a pornit pe jos către biroul de avocatură pentru a-l întâlni pe domnul Williams.

— Doamnă Keile, îmi pare nespus de rău, dar nu voi putea să vă însoțesc în această dimineață. O clientă mai veche, din Truro, și-a anunțat sosirea și trebuie să o întâlnesc; sper că veți înțelege. Iată, acestea sunt cheile casei și am desenat o hartă amănunțită a drumului pe care trebuie să-l urmați... nu cred că există posibilitatea să greșiți drumul. Vă deranjează dacă mergeți singură? Poate doriți ca domnișoara Leddra să vă însoțească!?

Virginia își imagină prezența înfricoșătoare a teribilei domnișoare Leddra și l-a asigurat pe domnul Williams că se poate descurca și singură. I s-a înmânat un inel uriaș cu o mulțime de chei, fiecare purtând o plăcuță de lemn pe care scria: Ușa principală, Magazie, Camera din turn.

— Va trebui să urmați cu atenție drumeagul, i-a atras atenția domnul Williams pe când se îndreptau către ușă. Drumul este plin de hârtoape și dacă vrei să întorci, poți intra pe drumeag unde vei da de o fermă și apoi de un spațiu ceva mai larg. Nu ai cum să nu găsești casa... încă o dată îmi cer scuze pentru că nu vă pot însoți, dar aștept cu nerăbdare să-mi spuneți părerea despre casă. Și încă ceva, doamnă Keile... casa este nelocuită de câteva luni. Nu vă lăsați influențată de prima impresie, chiar dacă la prima vedere nu arată prea bine. Deschideți câteva ferestre și imaginați-vă focul aprins în camera de zi.

Ușor descurajată de aceste amănunte, Virginia a pornit către locul unde își parcase mașina. Cheile casei necunoscute îi atârnau ca plumbul în geantă. Deodată a simțit dorința de a avea pe cineva alături. Pentru o clipă și-a spus că ar fi trebuit să se întoarcă la Casa Balenei și

să o roage pe Alice să o însoțească pentru a-i acorda sprijinul moral de care avea nevoie. Apoi își spuse că se purta de-a dreptul caraghios. Era vorba doar de o casă veche, ce trebuia văzută pentru a fi închiriată sau refuzată în cazul în care nu corespundea dorințelor ei. Oricine... până și Virginia.. ar fi fost în stare să se ocupe de această problemă.

Vremea era încă frumoasă și circulația continua să dea bătăi de cap. S-a alăturat mașinilor ce se târau cu greu, într-un șir nesfârșit către centrul orașului și apoi de acolo, către ieșirea din oraș. În vârful dealului unde exista o bifurcație, șirul de mașini s-a subțiat ușor și astfel a reușit să accelereze și să depășească un șir de mașini ce păreau să se deplaseze anevoie. După ce a urcat panta și apoi a coborât-o urmărind din priviri apele mării ce se întindeau la poalele dealului, starea ei de spirit s-a înviorat. Asemenea unei uriașe panglici cenușii, șoseaua se răsucea în jurul dealului ale cărui coame erau acoperite de ferigi maronii; în partea stângă se înălța uriașul afloriment de pe Carn Edvor pătat cu arămiu din pricina noianului florilor de iarbă neagră în vreme ce în dreapta panta cobora transformându-se în șesul a cărui imagine împestrițată îi era binecunoscută, ca mai apoi să se sfârșească în apropierea plajei.

Domnul Williams îi atrăsese atenția asupra unui pâlc de gherghine ușor înclinate din pricina vântului; acesta se afla chiar pe șosea, în apropierea drumeagului, mai înainte ca șoseaua să cotească brusc. Din acel loc se deschidea drumeagul ce cobora spre mare. Virginia a zărit pâlcul de gherghine, l-a depășit, a cotit și în față i s-a deschis drumeagul pietruit și mărginit de un adevărat gard viu din rugi de mure. A schimbat viteza și cu mare

atenție a pornit să coboare panta, încercând să evite denivelările drumului și străduindu-se, pe cât era posibil, să nu se gândească la zgârieturile pe care mărăcinii rugilor le-ar fi putut lăsa pe vopseaua mașinii.

Casa nu se zărea nicăieri. A continuat să conducă încet și după ce a trecut de un alt cot abrupt al drumeagului, aceasta s-a ivit brusc în fața sa. Un zid de piatră și dincolo de el un fronton și o cornișă și un acoperiș din ardezie. A oprit mașina pe drumeag, și-a luat poșeta și a coborât. Adia un vânt răcoros, purtând cu el aerul sărat al mării și aroma de grozamă. S-a apropiat de poartă și a împins-o, dar țâțânele erau stricate așa încât s-a văzut nevoită să o ridice mai înainte de a o deschide. O potecă îngustă ducea pâna la un șir de trepte din piatră și de acolo către casă. Aceasta se înfățișă acum privirilor ei ca o construcție joasă și cu o formă alungită, cu două frontoane, unul către sud și altul către nord, îndreptată cu fața către mare. La capătul din nord al casei fusese adăugată o cameră cu un turn pătrat. Acesta conferea întregii clădiri un aer sacru pe care Virginia îl găsea oarecum distant, glacial. Nu exista o grădină în adevăratul înțeles al cuvântului, dar la capătul sudic al construcției exista un petic de pământ acoperit cu iarbă înaltă, ce nu mai fusese tunsă de multă vreme și care tremura în bătaia vântului. Doi stâlpi din lemn susțineau sârmele pe care odată, demult, se uscau rufele.

A coborât treptele și a urmat poteca umedă ce ducea de-a lungul casei, până la ușa principală. Aceasta fusese vopsită într-un roșu închis, dar cu trecerea anilor vopseaua crăpase și se cojise. Virginia a ales cheia potrivită și a vârât-o în broască, a răsucit-o și apoi a apăsat clanța. Ușa s-a deschis ușor, în tăcere. A zărit un grup de trepte,

un covor uzat pe podeaua simplă și a întâmpinat-o un miros de umezeală și... șoareci? A înghițit nodul ce-i apăruse brusc în gât. Ura șoarecii dar și-a spus că de vreme ce ajunsese până acolo nu avea rost să plece fără să urce treptele, astfel încât fără prea mare tragere de inimă, a trecut pragul.

Nu i-a luat prea mult timp să arunce o privire asupra casei. Bucătăria minusculă era echipată cu un aragaz impropriu și o chiuvetă pătrată; camera de zi era înțesată de scaune ce nu se potriveau unul cu celălalt. În căminul de modă veche, de dimensiuni uriașe, se afla montat un radiator electric, asemuindu-se unui animal ce se odihnea la intrarea în vizuină. Perdelele erau dintr-o țesătură fină din bumbac, pe care mușteleișilăsaseră urma trecerii lor. Tot în camera de zi se afla o servantă încărcată cu cești, farfurii și tot felul de alte obiecte de veselă de cele mai diverse forme și dimensiuni, mai mult sau mai puțin ciobite.

Virginia a pornit în sus pe scări, fără prea multă convingere. Dormitoarele erau întunecoase, cu ferestre mici, total necorespunzătoare, și cu puține obiecte de mobilier. A revenit în capătul scărilor și a urcat ultimele trepte către ușa închisă. Când a deschis-o, lumina strălucitoare a învăluit-o, orbitoare, uluitoare după obscuritatea ce domnea în restul casei. Surprinsă, a pășit în încăperea uimitoare, perfect pătrată, cu ferestre pe trei dintre laturi. Părea să se afle deasupra mării, asemenea unei punți de corabie, oferind o priveliște perfectă asupra coastei până la o depărtare de cel puțin cincisprezece mile.

De-a lungul ferestrei nordice se afla o banchetă îmbrăcată cu o învelitoare decolorată. Podeaua era acoperită cu un covor țesut în stil tradițional și în încăpere se mai

afla și o masă perfect lustruită. În mijlocul încăperii se înălța asemenea unui ghizd de fântână balustrada din fier forjat a unei scări în spirală ce ducea direct în camera de dedesubt, care în planurile domnului Williams trecea drept salon.

Virginia a coborât cu prudență și a pătruns într-o încăpere în care elementul dominant îl constituia un șemineu *arte nouveau*. Alături se afla baia și apoi o ușă care se deschidea în camera de zi întunecoasă, cu o atmosferă deprimantă.

Era o casă uluitoare, formidabilă. O înconjura, așteptând din partea ei o decizie, disprețuind slăbiciunea și nehotărârea Virginiei. Din dorința de a-și acorda un răgaz de gândire, Virginia a pornit înapoi către camera din turn. S-a așezat pe bancheta de sub fereastră și-a deschis geanta și a scos o țigară. Era ultima din pachet. Trebuia să-și amintească să cumpere un nou pachet. A aprins țigara și a privit masa perfect lustruită, culorile șterse ale covorului și a înțeles că acesta fusese biroul lui Aubrey Crane, camera sa de lucru unde trudise pentru a scrie povești de dragoste pasionale pe care Virginia nu fusese niciodată îndemnată să le citească. Parcă îl vedea aievea: bărbos, purtând pantaloni bufanți, strânși sub genunchi, cu aerul lui convențional în spatele căruia se ascundea o inimă pătimașă, răzvrătită. Probabil, în miezul verii deschidea larg ferestrele pentru a surprinde ecourile și aromele tipice ținutului: vuietul mării, șuieratul vântului. În schimb, în mijlocul iernii frigul devenea mușcător și se vedea nevoit să se înfofolească în pături și să scrie cu degetele amorțite de frig, purtând mănuși din lână.

Undeva, în cameră se auzea bâzâitul unei muște ce se tot lovea de fereastră, căutând drumul spre libertate.

Virginia și-a proptit fruntea de sticla rece a ferestrei și privind în gol, a început una din interminabilele conversații cu sine însăși, conversație în care argumentele și contraargumentele alternau.

Nu pot veni să stau aici.

De ce nu?

Îmi displace acest loc. Pare bântuit și înfricoșător. Atmosfera este oribilă.

Doar în imaginația ta.

Este o casă imposibilă. N-aș putea să aduc aici copiii pentru nimic în lume. N-au locuit niciodată într-un asemenea loc. Nici măcar nu au un spațiu unde să se joace.

Loc este cât dorești. Câmpurile și stâncile și malul mării.

Dar trebuie ca cineva să aibă grija lor... spălat, călcat, pregătirea meselor. Nu există nici frigider și cum aș putea încălzi apa?

Credeam că tot ce contează este să ai copiii alături, numai pentru tine, să-i duci departe de Londra.

Se simt mai bine la Londra, împreună cu Dădaca, decât dacă ar trăi într-o casă ca aceasta.

Ieri parcă aveai alte gânduri.

Nu-i pot aduce aici. Nici nu aș ști de unde să încep. Absolut singură.

Prin urmare, ce ai de gând să faci?

Nu știu. Poate ar trebui să stau de vorbă cu Alice. Ar fi trebuit să fac acest lucru mai înainte de a veni aici. Nu are copii, dar va reuși să înțeleagă. Poate știe de existența unei alte căsuțe. Va înțelege. Mă va ajuta. Trebuie să mă ajute.

Cam atât! Asta-i tot ce se alege de atitudinea hotărâtă de ieri, rosti vocea rece și sarcastică.

Furioasă, Virginia a stins cu tocul pantofului țigara fu-

mată pe jumătate, a coborât la parter și a părăsit casa închizând ușa în urma sa. A pornit înapoi pe cărare, a ieșit din curte și a închis poarta. Casa părea să o privească și ferestrele micuțe ale dormitoarelor păreau doi ochi batjocoritori. Și-a smuls cu greu privirile de la casă și s-a urcat în mașină unde se simțea în siguranță. Era ora unu fără un sfert. Avea nevoie de țigări și nu trebuia să se grăbească să ajungă la Casa Balenei pentru că nu era așteptată la prânz. Prin urmare, după ce a părăsit drumeagul, în loc să pornească spre Porthkerris, a apucat în direcție opusă, către Lanyon. După aproximativ o milă, a intrat în sat și a continuat drumul pe strada principală îngustă ce ducea către piața pietruită unde străjuiau de o parte porticul și turnul pătrat al bisericii, iar de cealaltă parte, cârciuma cu pereți vopsiți în alb, Mermaid's Arms.

Pentru că vremea era frumoasă, în fața cârciumii se aflau mese și scaune apărate de razele soarelui de umbrele, toate înconjurate de jardiniere gemând de năsturei portocalii. Un bărbat și o femeie îmbrăcați în haine de vacanță stăteau la o masă și beau bere, în vreme ce băiețelul lor se juca în compania unui cățeluș. Când Virginia s-a apropiat, i-au zâmbit de parcă i-ar fi urat bunvenit. Virginia le-a zâmbit la rândul său și a trecut mai departe, intrând în cârciumă. Instinctiv și-a aplecat ușor capul pentru a nu se lovi de tocul înnegrit al ușii.

Interiorul era întunecat. Lumina slabă ce pătrundea cu greu prin ferestruicile acoperite cu perdele din mătase lăsa să se întrevadă încăperea cu tavanul jos și pereții lambrisați. În aer plutea un miros plăcut de obiecte vechi. În semiobscuritate se zăreau câteva siluete așezate de-a lungul peretului, în jurul unor măsuțe insta-

bile. În spatele barului, împodobit cu șiruri de zeci de căni pentru bere, se afla barmanul, îmbrăcat într-o cămașă și un pulover în carouri. Plin de zel, ștergea paharele cu un șervet de bucătărie.

— ... nu prea știu cum vine asta, William, tocmai spunea el către un client care se afla în cealaltă extremitate a barului, cu un aer trist, neconsolat, cocoțat pe un scaun înalt, ținând o țigară cu un capăt lung de scrum și având o cană mare cu bere în față.

— ... tu tot pui cutiile pentru gunoi la locul lor, dar nimeni nu pune ceva în ele.

— Ihm! a fost tot ce a spus Willliam și a clătinat din cap în semn de aprobare, apoi a scuturat scrumul țigării.

— Gunoiul se împrăștie peste tot pe drum și cei de la Primărie nici măcar nu-și dau osteneala să le golească.

— Pocitanii bătrâne ce sunt! Ne-am descurca mai bine fără ei. Și mai înainte am dus-o bine, fără ei...

A terminat de șters paharul, l-a așezat cu o ușoară bufnitură și apoi s-a întors către Virginia.

— Da, doamnă!?

Glasul său trăda un accent tipic din Cornwall. Părul și culoarea tenului trădau și ele originea sa; fața bătută de vânt, ochi albaștri și păr negru.

Virginia a cerut un pachet de țigări.

— N-am decât pachete cu douăzeci de țigări. Vă dau?

S-a întors către raft pentru a lua pachetul și a deschis cartușul cu o mișcare abilă a degetului mare, exersată îndelung.

— Frumoasă zi, nu-i așa? Sunteți în vacanță?

— Da.

Trecuseră ani îndelungați de când intrase ultima oară într-o cârciumă. În Scoția femeile nu-și însoțeau bărbații

la cârciumă. Uitase atmosfera tipică de camaraderie tihnită, caldă.

— Aveți și Coca-Cola?

A privit-o surprins.

— Sigur. Pentru copii. Vă servesc?

— Te rog.

A luat o sticlă, a deschis-o, a turnat conținutul într-un pahar și i l-a întins peste tejgheaua barului.

— Tocmai îi spuneam lui William, aici de față, că drumul către Porthkerris este o rușine...

Virginia a tras un scaun și s-a urcat pe el, dornică să-l asculte.

— ... gunoi peste tot. Vizitatorii, turiștii nu prea știu ce trebuie să facă în privința gunoiului. Când îi vezi venind în locuri frumoase ca acestea, crezi că au suficient bun simț încât să știe ce să facă cu toate resturile și ambalajele rămase. Ar trebui să le ia în mașină, nu să le lase împrăștiate de-a lungul șoselei. Vorbesc despre conservare și ecologie, dar Dumnezeule...

Era limpede că se ambalase în dezbaterea unui subiect favorit și de la mesele aliniate de-a lungul peretelui s-au auzit murmure de aprobare. Virginia a aprins o țigară. Afară, în piațeta însorită, a oprit o mașină și s-a trântit o portieră. A auzit glasul unui bărbat ce dădea binețe și apoi pașii au trecut pragul și s-au apropiat de bar.

— ... am trimis o scrisoare referitoare la acest subiect chiar și prim-ministrului, întrebându-l cine va curăța mizeria din aceste locuri. Mi s-a răspuns că aceasta este responsabilitatea Consiliului districtual, dar eu am...

A tăcut privind peste creștetul Virginiei, la clientul ce abia intrase.

— Hei, salut! Ia te uită, un străin!

— Tot despre cutiile pentru gunoi vorbești, Joe?

— Doar mă cunoști, băiete! Nu renunț la un subiect până nu-l dau gata, asemenea unui terrier care nu se lasă până nu prinde șobolanul. Ce-ți dau?

— O bere mare.

Joe s-a întors pentru a umple cana cu bere și nou-venitul s-a apropiat pentru a se așeza între Virginia și William. Deja îi recunoscuse vocea. Chiar de la primele vorbe pe care le rostise, îl recunoscuse, la fel cum îi sunaseră de familiar pașii săi în momentul în care trecuse pragul la Mermaid's Arms.

Virginia a sorbit o gură de Coca-Cola și apoi a pus paharul jos, pe tejgheaua barului. Deodată țigara părea amară așa încât a stins-o și apoi a întors capul pentru a-l privi pe nou-venit. A remarcat mai întâi cămașa de culoare albastră, cu mânecile suflecate, lăsând să se vadă antebrațele arămii. Ochii săi erau de un albastru pur și părul scurt, aspru, castaniu era tuns scurt, ca o perie. Și pentru că nu găsea nimic altceva mai potrivit, a rostit scurt:

— Bună, Eustace.

Bărbatul a tresărit și a întors capul. Chipul său purta o expresie ce amintea de un om ce abia primise o lovitură direct în stomac. Era uimit și incapabil să rostească o vorbă.

— Eu sunt. În carne și oase, s-a grăbit ea să adauge.

Treptat, bărbatul a început să-și revină și a zâmbit. Era un zâmbet ce trăda neîncredere, dar și mâhnire, de parcă știa că situația în care se afla îl depășea făcându-l să arate ca un nătâng.

— Virginia!

— Bună, a rostit ea, din nou, prostește.

— Pentru Dumnezeu, ce cauți, tu, aici?

Virginia era conștientă că toți cei din jur ciuliseră urechile așteptând răspunsul ei. Tocmai de aceea a încercat să răspundă cât mai firesc:

— Am cumpărat țigări și am luat ceva de băut.

— Nu asta am vrut să știu. Ce te aduce în Cornwall? Aici în Lanyon?

— Sunt în vacanță. Stau la familia Lingard, în Porthkerris.

— De cât timp te afli aici?

— Aproximativ o săptămână...

— Și aici? Ce te-a adus prin aceste locuri?

Dar mai înainte ca ea să poată răspunde, barmanul a împins cana cu bere către Eustace și acesta și-a făcut de lucru căutându-și banii în buzunar pentru a plăti berea.

— Prieteni vechi, așa-i? întrebă Joe, privind-o pe Virginia cu interes sporit.

— Da, cred că se poate spune așa, îl aprobă Virginia.

— N-am văzut-o de zece ani, adăugă Eustace dându-i banii barmanului.

Apoi, privind paharul Virginiei, întrebă:

— Ce bei?

— Coca-Cola.

— Hai să luăm băuturile și să mergem afară!

Virginia l-a urmat, conștientă de privirile ațintite asupra sa ce o însoțiră până la ieșire pline de o curiozitate nepotolită. Afară, în lumina soarelui, Eustace a pus băuturile pe o masă de lemn și s-au așezat alături pe o bancă, scăldați de razele calde, cu spatele sprijinit de zidul alb al cârciumii.

— Sper că nu te deranjează că am ieșit din cârciumă. Astfel putem sta de vorbă în liniște fără ca nimeni să ne asculte și să poarte vorbele mai departe, în tot ținutul, în mai puțin de o jumătate de oră.

— Îmi place mai mult afară.

Pe jumătate întors spre ea, Eustace se afla atât de aproape încât Virginia îi putea vedea foarte bine chipul ars de soare, rețeaua fină de riduri din jurul ochilor și primele fire de păr alb din creștet. „Sunt din nou alături de el", gândea ea.

— Hai, vorbește!

— Despre ce anume?

— Ce s-a întâmplat cu tine. Știu că te-ai căsătorit, a adăugat el în grabă.

— Da. Oarecum, fulgerător.

— Astfel ai scăpat să-ți mai faci debutul în societatea londoneză. Îmi amintesc teama cu care priveai acel moment.

— Da, într-adevăr.

— Și dansul de debut.

— În schimb am avut parte de o nuntă.

— Doamna Anthony Keile. Am văzut anunțul din ziar.

Virginia nu a comentat.

— Unde locuiești acum? a continuat Eustace.

— În Scoția. Acolo, există o casă...

— Și copii?

— Da. Doi. Un băiat și o fată.

— Ce vârste au?

Părea interesat sincer și Virginia și-a amintit dragostea pe care o manifestă locuitorii din Cornwall față de copii, cum doamna Jilkes avea mereu ochii înlăcrimați când își privea nepoții și nepoatele.

— Fata are opt ani și băiatul șase.

— Sunt și ei cu tine?

— Nu. Sunt în Londra. Împreună cu bunica lor.

— Și soțul tău? Este și el aici? Ce face în această dimineață? Joacă golf?

Virginia îl privea fix, înțelegând pentru prima dată că o tragedie personală trebuie acceptată ca atare. Personală. Propria existență ți se poate sfărâma în mii de bucățele și acest fapt poate să rămână necunoscut celor din jur, sau poate fi trecut cu vederea ca lipsit de importanță.

Și-a așezat mâinile pe marginea mesei cu mare atenție de parcă făcea un lucru de o importanță deosebită.

— Anthony a murit, rosti ea scurt.

Și deodată, mâinile ei i s-au părut aproape transparente, imateriale, cu încheieturile prea subțiri și unghiile prelungi, ca migdalele lăcuite într-o nuanță roz-coral, la fel de fragile ca niște petale. Își dorea să le vadă puternice, bronzate, capabile de muncă, cu unghii înnegrite și tocite de munca din grădină, de curățatul cartofilor și răzuitul morcovilor. Simțea privirile lui Eustace ațintite asupra sa. Nu suporta gândul că lui i-ar fi putut fi milă de ea.

— Cum s-a întâmplat?

— A murit într-un accident de mașină. S-a înecat.

— Înecat?

— În Kirkton, există un râu... în Scoția, acolo unde locuim. Râul curge între casă și șosea astfel încât trebuie să traversezi un pod. Venea acasă. Mașina a derapat. Poate că nu a luat curba corect. Tot ce știu este că mașina a zburat peste parapetul din lemn al podului și a ajuns în râu. A fost o lună ploioasă și apele au crescut, astfel încât mașina s-a dus la fund. Un scufundător, legat cu un cablu a trebuit să coboare... poliția a scos mașina cu macaraua..., glasul începuse să-i tremure.

— Când s-a întâmplat? a întrebat el cu blândețe.

— Cu trei luni în urmă.

— N-a trecut prea mult timp.

— Nu. Dar erau atâtea lucruri de care să mă ocup, pe

care trebuia să le pun în ordine. Nu știu ce s-a întâmplat, cum a trecut timpul. Apoi am luat un virus, ceva asemănător cu gripa, astfel încât m-am simțit tot mai rău. Atunci soacra mea a hotărât să ia copiii la Londra și eu am venit aici, să stau cu Alice.

— Când pleci înapoi?

— Nu știu.

Eustace a rămas tăcut. După un timp a luat paharul și a băut tot conținutul. Punând paharul la loc pe masă a întrebat-o:

— Ai mașină?

— Da. Acel Triumph albastru.

— Bine. Hai, termină-ți băutura și să mergem la Penfolda.

Virginia a întors capul și l-a privit uimită.

— Ce ți se pare atât de ciudat? Este ora prânzului. Pastele sunt calde în cuptor. Nu vrei să mă însoțești și să mâncăm împreună?

— ... da...

— Hai, să mergem. Eu voi conduce Land-Rover-ul și tu urmează-mă!

— Bine.

Eustace s-a ridicat.

— Să mergem!

3

Mai fusese la Penfolda, doar o dată, în urmă cu zece ani, într-o seară de primăvară timpurie.

— Suntem invitați la o petrecere, anunțase Alice, la prânz în acea zi.

Mama Virginiei se arătase îndată interesată. Era o persoană extrem de sociabilă. Avea o fiică în vârstă de șaptesprezece ani care trebuia să-și facă debutul în societate, prin urmare, o invitație la o petrecere îi stârnea interesul.

— Excelent! Unde? La cine?

Alice a privit-o și a izbucnit în râs. Alice era una dintre puținele persoane care-și permiteau acest lux față de Rowena Parsons, pentru că se cunoșteau de ani îndelungați.

— Te rog să-ți temperezi entuziasmul. Nu este genul de petrecere pe gustul tău, o anunțase Alice.

— Scumpa mea, nu înțeleg ce vrei să spui. Explică-mi!

— Este vorba de un cuplu, familia Barnet, Amos și Fenella Barnet. Probabil ai auzit de ei. El este sculptor, un artist foarte modern, foarte *avant-garde*. Au închiriat unul din vechile ateliere din Porthkerris. Au și un număr mare de copii, educați într-o manieră originală, neconvențională.

Fără a mai aștepta alte informații, Virginia s-a grăbit să întrebe:

— Și nu mergem?

Păreau să fie genul de oameni pe care tânjea să-i cunoască.

Doamna Parsons s-a încruntat, frumoasele ei sprâncene apropiindu-se ușor.

— Petrecerea va avea loc în atelier? a dorit ea să știe.

Era evident că îi și zburase gândul la băuturi contrafăcute și la țigări pentru toxicomani.

— Nu, nu va avea loc în oraș, ci într-un sat, Lanyon, la ferma Penfolda. Grătar pe plajă, foc de tabără și cârnați...

Alice simțise dorința Virginiei de a merge.

— Cred că va fi amuzant, adăugă Alice.

— După părerea mea, sună teribil, remarcase doamna Parsons.

— Nu cred că ți-ai dori să participi. Eu și Tom ne vom duce și cred că Virginia poate veni și ea cu noi.

Doamna Parsons și-a întors privirile reci către fiica sa:

— Vrei să mergi la grătar?

— Ar fi foarte plăcut, fusese răspunsul Virginiei.

Învățase cu mult timp în urmă că nu era bine, indiferent de motiv, să-și arate entuziasmul.

— Prea bine, se arătase doamna Parsons de acord, luând o felie de prăjitură cu lămâie.

— Dacă aceasta este genul de petrecere care te atrage și dacă Alice și Tom acceptă să-i însoțești... dar te rog, pentru Dumnezeu, îmbracă-te bine. Va fi foarte frig. Mult prea frig pentru o petrecere în aer liber.

Avea dreptate. Era frig. Cerul de turcoaz al nopții de primăvară timpurie părea umbrit de coama muntelui

Carn Edvor și un vânt tăios bătea dinspre uscat. Purtată de mașina ce urca dealul aflat la ieșirea din Porthkerris, Virginia privea în urma sa la luminile orașului ce licăreau în vale, la apele albastre ca cerneala scânteind în preajma golfului. De partea cealaltă, de pe cel mai îndepărtat promontoriu, farul trimitea semnale de avertisment. O rază de lumină. Pauză. O altă rază. O pauză mai lungă. Atenție! Pericol!

Seara părea promițătoare. Cuprinsă de o emoție nestăvilită, Virginia și-a sprijinit brațele pe spătarul scaunului din față pe care stătea Alice. Gestul stângaci și nepremeditat era o reflectare a stării sale de spirit, a bucuriei ce o stăpânea, sentimente care în mod firesc erau înăbușite din pricina atitudinii dominatoare a mamei sale.

— Alice, unde va avea loc petrecerea?

— La Penfolda. Este o fermă, aflată în această parte a satului Lanyon.

— Cine locuiește acolo?

— Doamna Philips. Este văduvă. Și fiul ei Eustace.

— El cu ce se ocupă?

— Este fermier, prostuțo! Doar ți-am spus că este vorba despre o fermă.

— Sunt prieteni cu familia Barnet?

— Presupun că da. Numeroși artiști trăiesc în această parte a lumii, deși dacă mă gândesc mai bine, nu știu cum ar fi putut să se cunoască. Probabil s-au întâlnit la Mermaid's.

— Ce înseamnă asta? a dorit Virginia să știe.

— Mermaid's Arms este numele unei cârciumi din Lanyon. Singura de altfel. Sâmbăta seara, toată suflarea, împreună cu nevestele, merge acolo pentru a bea ceva și pentru a schimba o vorbă.

— Cine va mai veni la petrecere?

— Nu știm nici noi mai multe amănunte.

— Totuși n-ai nici o idee?

— Eu știu... a încercat Alice să o lămurească... artiști, scriitori, poeți și tineri hipioți, dezrădăcinați social, fermieri și poate una sau două persoane plictisitoare și convenționale, așa ca noi.

Virginia a îmbrățișat-o.

— Nu ești nici plictisitoare și nici convențională. Ești absolut minunată.

— La sfârșitul petrecerii s-ar putea să-ți schimbi părerea. Această descoperire s-ar putea să-ți displacă, așa că strânge din dinți și abține-te să emiți verdicte.

Virginia s-a retras, sprijinindu-se de spătarul băncheței sale. „Nu-mi va displăcea", își spunea ea în gând.

Din toate direcțiile, farurile mașinilor, asemenea unor gâze atrase de lumină, se îndreptau către Penfolda. De pe șosea casa se vedea de departe, scăldată în lumină. S-au alăturat și ei șirului nesfârșit de mașini ce se legănau și uruiau pe drumeagul îngust, plin de hârtoape. În cele din urmă au intrat în curtea fermei care pentru evenimentul din acea seară fusese transformată în parcare. În jur pluteau glasuri și râsete, prietenii se salutau între ei. Apoi, un șuvoi de oameni a pornit să treacă peste zidul ce marca proprietatea de la Penfolda și să coboare spre plajă străbătând pășunea. Unii erau înfășurați în covoare, alții cărau lanterne demodate și mulți dintre ei se deplasau în clinchetul sticlelor, fapt pentru care Virginia era extrem de fericită că mama sa refuzase să ia parte la petrecere.

Cineva a întrebat:

— Tom! Ce faci aici?

Tom și Alice au rămas în urmă pentru a-și saluta prietenii și Virginia și-a continuat drumul bucurându-se să se afle singură. În jurul ei plutea un miros plăcut de turbă și resturi aduse de mare și fum de lemn. Întunericul încă nu pusese stăpânire pe cer și marea avea o culoare albastră, întunecată, aproape neagră. A trecut printr-o spărtură dintr-un zid și jos, la poalele câmpului, a zărit flăcările aurii ale focului, în jurul căruia se formase deja un inel de luminițe în licărul cărora se vedeau umbre agitându-se de colo-colo. Păreau să fie în jur de treizeci de persoane. Pe măsură ce se apropia, chipurile prindeau contur în lumina focului. Râdeau, stăteau de vorbă, toți cunoscându-se între ei. Susținut de un suport de lemn, un butoi cu bere se afla la dispoziția doritorilor. Și aceștia nu erau puțini. Mulți dintre cei prezenți aveau în mână câte un pahar cu guler alb. În jur plutea aroma cartofilor copți și a grăsimii ce se scurgea în foc. Unul dintre invitați adusese o chitară și câțiva dintre oaspeți se adunaseră în jurul său și cântau cu glasuri ușor nesigure, tremurătoare.

Pe mare plutește vaporul
Purtând o uriașă încărcătură,
Dar nu mai mare ca
Dragostea mea.

Un tânăr, trecând în fugă pe lângă Virginia, s-a împiedicat din pricina întunericului și a îmbrâncit-o ușor.

— Scuze! a rostit el, prinzându-i brațul pentru a o susține.

Ridică lanterna pentru a-i vedea fața, apoi întrebă:

— Cine ești?

— Virginia.

— Virginia și mai cum?

— Virginia Parsons.

Bărbatul avea un păr lung și în jurul frunții purta o bentiță, fapt ce-l făcea să semene cu un apaș.

— Am știut eu că este vorba de cineva necunoscut. Ai venit singură?

— N... nu... Cu Alice și cu Tom... dar...

Privi în urma sa și adăugă:

— I-am lăsat în urmă, ... vin și ei... imediat...

— Eu sunt Dominic Barnet...

— Aha... este petrecerea ta...

— Nu... de fapt, este petrecerea tatălui meu. Cel puțin el este cel care a plătit pentru butoiul cu bere și mama a cumpărat cârnații. Hai, vino să căutăm ceva de băut...

A prins-o de mână cu un gest categoric și au pornit împreună spre cercul zgomotos strâns în jurul focului.

— Hei, tată! Iată, aici se află cineva care nu are nimic de băut!

Un uriaș bărbos, o siluetă aparent medievală în lumina stranie a focului, s-a ridicat deasupra butoiului peste care stătea aplecat.

— Iată! Poftim ceva de băut! a spus el și în clipa următoare, Virginia avea în mână o cană uriașă cu bere.

— Poftim și un cârnat!

Tânărul luă un cârnat de pe o tavă din apropiere și i-l dădu Virginiei susținut de un bețigaș. Virginia s-a trezit deodată cu amândouă mâinile ocupate și tocmai se pregătea să facă față unei conversații politicoase când tânărul a zărit un chip cunoscut în cercul de invitați din jurul focului și a început să strige „Mariana!" sau ceva asemănător și a dispărut, lăsând-o pe Virginia singură.

Aceasta a privit în jur, încercând să pătrundă întunericul, în căutarea celor doi Lingard, dar nu a reușit să-i ză-

rească. Pentru că toți cei din jur stăteau pe jos, s-a așezat și ea, ținând într-o mână cana cu bere și în cealaltă cârnatul pe care nu-l putea mânca, fiind încă fierbinte. Simțea căldura focului pârjolindu-i fața și în spate vântul mușcător, ce-i arunca părul în față. A luat o gură de bere. Nu mai băuse bere niciodată până atunci și deodată a simțit nevoia să strănute. A explodat într-un strănut sănătos și din spatele său cineva i-a urat, râzând:

— Noroc!

Virginia și-a tras răsuflarea și a răspuns:

— Mulțumesc!

Întorcându-se și ridicând privirile, a văzut un tânăr voinic în pantaloni din piele de căprioară, cizme de cauciuc și un gigantic pulover tricotat cu modele norvegiene. Zâmbea privind-o și în lumina focului, chipul său avea o culoare arămie.

— Ai strănutat din pricina berii.

Și-a făcut loc, așezându-se lângă ea, i-a luat cana din mână cu un gest blând și a pus-o pe pământ alături de ea.

— S-ar putea să strănuți din nou și este posibil să verși berea pe tine. Asta ar însemna o mare risipă.

— Da.

— Trebuie să fii prietenă cu tinerii din familia Barnet.

— De ce crezi asta?

— Nu te-am mai văzut până acum.

— Da, ai dreptate în această privință, dar am venit cu familia Lingard.

— Cu Alice și Tom? Sunt și ei aici?

— Da. Pe undeva prin apropiere.

Părea atât de încântat să știe că soții Lingard erau prezenți la petrecere încât Virginia se așteptase să-l vadă plecând în căutarea lor. Dar el se așezase și mai confor-

tabil pe iarbă și părea chiar încântat de tăcerea dintre ei, privind amuzat la ceea ce se întâmpla în jurul lor. Virginia a mâncat cârnatul, apoi văzând că tânărul continua să tacă, s-a hotărât să rupă ea tăcerea.

— Ești prieten cu familia Barnet?

— Poftim?

S-a întors și privirea lui albastră, limpede o urmărea cu atenție.

— Mă întrebam dacă ești prieten cu familia Barnet.

El a izbucnit în râs.

— Așa ar trebui, căci aceasta este proprietatea mea și pământurile mele sunt profanate în aceste momente.

— Prin urmare tu trebuie să fii Eustace Philips.

S-a gândit o clipă înainte de a răspunde.

— Da. Cred că ai dreptate.

Curând după acest schimb de cuvinte, Eustace a fost chemat să rezolve o problemă... câteva dintre vacile sale din rasa Guernsey părăsiseră câmpul pe care păștеau și o fătucă zănatică, ușor amețită de vinul băut și-a închipuit că era atacată de un taur, făcând o adevărată criză de isterie. Prin urmare, Eustace a fost nevoit să liniștească spiritele iar Virginia, între timp, s-a întâlnit cu Alice și Tom. Apoi, deși a petrecut cea mai mare parte a serii căutând să-l reîntâlnească pe Eustace, nu a mai reușit să stea de vorbă cu el.

Petrecerea a avut un succes teribil și a rămas ca o amintire de neuitat. Aproape de miezul nopții, butoiul cu bere se golise asemenea sticlelor cu vin, mâncarea era doar o amintire și focul alimentat cu resturi de lemn de pe plajă își înălțase flăcările până la trei metri înălțime. În acel moment, Alice a dat de înțeles că sosise momentul să pornească spre casă.

— Cred că mama ta nu a reușit să adoarmă încă temându-se că ai fost violată sau ai alunecat de pe stânci în apele mării. Tom trebuie să fie la birou mâine la ora nouă și s-a făcut mult prea frig pentru a mai sta afară. Ce părere ai? Te-ai distrat destul? Ți-a plăcut?

— Enorm, a răspuns Virginia, care n-avea nici o tragere de inimă să pornească spre casă.

Totuși, sosise timpul să plece. Au pornit, în tăcere, lăsând în urmă focul și zarva din jurul lui și au urcat pantele ce duceau către fermă.

Când s-au apropiat de casă, doar o singură lumină mai ardea, undeva la parter. Luna plină, ca o tipsie uriașă, aluneca în înaltul cerului, risipind o lumină argintie. Pe când intrau în curte, sărind peste zidul împrejmuitor, o ușă s-a deschis și o lumină gălbuie s-a revărsat în curtea pietruită. O voce a străbătut întunericul nopții:

— Tom! Alice! Hai, intrați să beți o ceașcă cu ceai sau o cafea – ceva cald ca să vă pregătiți pentru drumul spre casă.

— Salut, Eustace! Credeam că te-ai culcat deja, spuse Tom privind către el.

— N-am de gând să mă găsească zorile pe faleză, asta-i sigur, i-a răspuns Eustace. Vrei ceva de băut?

— Un whisky mi-ar prinde bine.

— Eu aș bea un ceai, a spus Alice care li se alăturase. Ai avut o idee minunată. Simt că mi-a pătruns frigul în oase. Crezi că nu-ți dăm bătaie de cap?

— Mama încă nu s-a culcat și sunt convins că-i va face plăcere să vă vadă. Are ceainicul pe foc..

Au intrat toți în casă. Mai întâi au păsit în holul cu tavan jos, lambrisat și cu un grup de trepte acoperite cu carpete în culori strălucitoare. Grinzile tavanului erau

doar cu câțiva centimetri mai sus de creștetul lui Eustace Philips.

Alice își descheie haina și se grăbi să întrebe:

— Eustace, ai cunoscut-o pe Virginia? Stă împreună cu noi la Casa Balenei.

— Da, sigur... ne-am salutat, rosti el, fără să arunce Virginiei o privire. Hai, veniți în bucătărie, este cea mai caldă încăpere. Mamă, iată, a venit familia Lingard. Alice dorește un ceai și Tom vrea un whisky și...

A privit către Virginia și a întrebat:

— Tu ce dorești?

— Eu aș bea un ceai.

Alice și doamna Philips și-au găsit imediat de lucru, cea din urmă cu ceainicul și Alice a pornit să pregătească cești le și farfurioarele luându-le de pe raft și așezându-le pe servanta frumos vopsită. În tot acest timp schimbau păreri despre petrecerea organizată de familia Barnet, râdeau despre fata care se speriase, luând o vacă drept un taur furios. Cei doi bărbați s-au așezat în fața mesei perfect lustruite, fiecare cu un pahar cu whisky și un altul cu sifon și cu o sticlă între ei.

Virginia s-a așezat și ea, făcându-și loc în capătul mesei, pe banca aflată sub fereastra uriașă. Auzea glasurile din jur, le percepea, dar practic nu asculta nici una dintre conversații. Descoperise că era extrem de obosită și simțea cum o cuprindea somnul. Toropită de căldură și de atmosfera primitoare din bucătăria de la Penfolda, după frigul de pe plajă, și ușor amețită de berea pe care o băuse pentru prima oară în viață, se lăsă în voia visării.

Înfășurată în haină, cu mâinile afundate adânc în buzunare, privea în jurul său. În cele din urmă a ajuns la concluzia că niciodată nu întâlnise o încăpere mai primi-

toare și mai confortabilă. Grinzile din tavan aveau din loc în loc cârlige pentru șuncile afumate și tocurile ferestrelor erau mai late și mai solide, pentru a susține ghivecele cu mușcate pline de flori. O sobă uriașă ocupa un loc important și pe ea se afla ceainicul. În bucătărie se mai aflau un fotoliu de răchită ocupat de o pisică încovrigată și un calendar al negustorilor de grâne. Perdelele erau dintr-un material din bumbac în pătrățele și în aer plutea aroma de pâine abia scoasă din cuptor.

Pe cât de voinic era Eustace, pe atât de micuță era mama sa. Doamna Philips era căruntă și avea un aer extrem de îngrijit. Părea să nu se fi oprit din muncă din ziua în care se născuse și acest fapt era privit ca absolut normal. În timp ce ea și Alice se mișcau prin bucătărie cu vioiciune și eficiență, continuau să schimbe păreri despre petrecerea familiei Barnet și despre stilul lor de viață cu totul original. Virginia o privea pe doamna Philips și își dorea să fi avut o mamă ca ea: calmă, veselă, trebăluind într-o bucătărie primitoare, totdeauna având ceainicul pregătit.

Când ceaiul a fost gata, cele două femei li s-au alăturat în jurul mesei. Doamna Philips a turnat o ceașcă cu ceai pentru Virginia și i-a oferit-o peste masă. Virginia s-a ridicat, a scos mâinile din buzunare, a luat ceașca și nu a uitat să spună „mulțumesc".

Privind-o, doamna Philips a constatat râzând:

— Ți-e somn.

— Da, este adevărat.

Toate privirile erau ațintite asupra sa și tocmai de aceea, Virginia încerca să nu ridice capul amestecând ceaiul. Nu dorea cu nici un chip să întâlnească acea privire albastră și tulburătoare.

În cele din urmă a sosit și timpul să plece. Purtând din nou hainele groase erau toți adunați în holul îngust. Cei doi Lingard și doamna Philips erau deja în fața ușii deschise când Virginia a auzit glasul lui Eustace în spatele ei.

— La revedere.

Uimită, s-a întors către el.

— Da... La revedere. Mulțumesc pentru invitație, a adăugat ea și a scos mâna din buzunar, dar el a părut să nu observe gestul ei.

Eustace părea amuzat de atitudinea ei.

— A fost plăcerea mea. Trebuie să mai vii pe aici într-o bună zi.

Pe drumul spre casă, aceste cuvinte îi reveneau în minte de parcă erau cel mai prețios dar primit, un dar minunat din partea lui. Dar, în ciuda acelor cuvinte nu a mai revenit la Penfolda.

Până în acea după-amiază de iulie, zece ani mai târziu. O după-amiază de o frumusețe ametitoare. În șanțurile de pe marginea șoselei, sturzi ciufuliți se agitau printre tufele de un galben strălucitor și grozama era în flăcări. Ferigile cocoțate pe stânci aruncau umbre de smarald pe apele mării de culoarea zambilelor.

Fusese atât de prinsă de gândurile ei încât farmecul dimineții de vară trecuse neobservat; gândul că trebuia să ia cheile și să viziteze casa Bosithick și dezbaterea unor dileme legate de frigidere și mașini de gătit, așternuturi de pat și veselă, îi abătuseră atenția de la frumusețea divină a naturii. Dar, brusc, lucrurile luaseră o întorsătură ciudată și toate acele întâmplări ce avuseseră loc în urmă cu zece ani îi reveneau în amintire: farul ce revărsa șuvoiul său de lumină asupra mării întunecate, la intervale de timp regulate și emoția nestăvilită ce o

copleșise tot repetându-și cuvintele rostite de Eustace la despărțire.

Dar nu mai ai șaptesprezece ani. Ești o femeie în toată firea, matură și independentă, cu doi copii, mașină și casă în Scoția. Viața nu mai poate fi plină de surprize pentru tine. Totul s-a schimbat. Nimic nu rămâne neatins de trecerea vremii.

În capătul drumeagului ce ducea la casa de la Penfolda se afla o platformă de lemn pentru putinicile de lapte; dincolo de această platformă drumul cobora panta abruptă și unduitoare printre zidurile de piatră. Gherghinele se sprijineau de ziduri, în poziții din cele mai ciudate, fiecare amintind vânturile iernii ce se abătuseră asupra lor. Urmărind mașina condusă de Eustace, Virginia a ocolit colțul casei și a fost întâmpinată de doi collie, unul negru și unul alb. Amândoi lătrau și se agitau, fapt ce a înspăimântat găinile maronii din rasa Leghorn care s-au împrăștiat cotcodăcind.

Eustace își parcase mașina la umbra hambarului și coborâse deja încercând să îndepărteze câinii cu îndemnuri blânde. Virginia și-a parcat mașina în spatele Roverului și a coborât și ea. Imediat cei doi câini s-au îndreptat către ea lătrând vesel și încercând să se urce cu labele din față pe genunchii ei, pentru a-i linge fața.

— Jos! Jos! Jos, drăcușorilor!

— Nu mă deranjează. Cum îi cheamă? a dorit Virginia să știe în vreme ce îi mângâia între urechi.

— Beaker și Ben. Acesta-i Beaker și cel de aici, Ben... gata! Liniște! Fii băiat bun! Așa fac totdeauna...

Adoptase o atitudine veselă, degajată și părea plin de optimism de parcă de-a lungul drumului luase hotărârea să nu petreacă întreaga zi într-o atmosferă de priveghi în amintirea lui Anthony Keile. Virginia, care nu dorea

nici în ruptul capului să arunce o asemenea umbră peste momentul revederii lor, îi era recunoscătoare și se comporta asemenea lui. Primirea zgomotoasă făcută de cei doi collie ajutase la destinderea atmosferei, așa încât au pornit firesc, pășind alături pe dalele aleii ce ducea către casă.

A revăzut grinzile, pardoseala acoperită cu gresie și carpetele. Nimic nu se schimbase.

— Îmi amintesc de toate acestea.

Îi aer plutea o aromă puternică de paste care făcea să-ți lase gura apă. Eustace a intrat în bucătărie și Virginia l-a urmat. Acesta s-a îndreptat către mașina de gătit și s-a aplecat pentru a deschide cuptorul.

— Sper că nu s-au ars! s-a arătat Virginia interesată.

— Nu, sunt perfecte.

Eustace a închis cuptorul și s-a ridicat.

— Tu le-ai făcut?

— Eu?... Glumești!

— Atunci, cine?

— Doamna Thomas, menajera mea... Vrei ceva de băut?

A pornit către frigider pentru a lua o cutie cu bere.

— Nu, mulțumesc.

— Cola nu am, a spus el zâmbind.

— Nu vreau nimic de băut.

În tot acest timp, Virginia privise cercetător în jurul ei, temându-se să nu descopere o mică schimbare, făcută de Eustace de-a lungul anilor. Dar nu mutase nici un obiect de mobilier și nici nu schimbase culoarea pereților. Totul era exact așa cum își amintea Virginia. Masa perfect lustruită se afla tot în dreptul ferestrei și mușcatele erau la locul lor pe pervaz iar dulapul era încărcat cu veselă. În toți anii ce trecuseră, încăperea reprezentase sufletul casei, locul cel mai plăcut, mai primitor și mai confortabil din întreaga casă.

Când se mutaseră la Kirkton și renovaseră totul începând din pivniță și până în pod, Virginia încercase să dea bucătăriei sale o înfățișare asemănătoare cu cea de la Penfolda: confortabilă și primitoare, un loc unde să se adune întreaga familie, pentru a bea ceaiul sau ca să schimbe câteva cuvinte în jurul mesei perfect lustruite.

— Cine vrea să-și petreacă timpul în bucătărie? întrebase Anthony.

Era limpede că nu înțelegea dorința ei.

— Toată lumea. Bucătăria unei case de fermă este asemenea camerei de zi.

— Așa trebuie să fie. Dar eu nu am de gând să-mi petrec timpul în bucătărie.

Ulterior, comandase accesorii din metal inoxidabil și melamină, dulăpioare suspendate și o pardoseală cu modele din pătrate albe și negre, pe care se vedea orice pată și care necesita o muncă nemiloasă pentru a o păstra curată.

În bucătăria de la Penfolda, sprijinindu-se de masă, Virginia a oftat ușurată.

— Mă temeam că lucrurile s-au schimbat, dar totul este așa cum îmi aminteam eu.

— De ce ar fi trebuit să se schimbe?

— Fără un motiv anume. Mi-a fost teamă. Lucrurile se schimbă. Eustace, Alice mi-a spus că mama ta a murit... îmi pare rău.

— Da. Acum doi ani. A avut o cădere. A făcut pneumonie.

Între timp Eustace a aruncat cutia goală de bere în lada pentru gunoi și s-a întors apoi cu fața către ea, sprijinindu-se de chiuvetă.

— Dar mama ta ce mai face?

Întrebase cu un ton egal, fără nici o inflexiune în glas, fără sarcasm ori antipatie.

— A murit, Eustace. În urmă cu câțiva ani, după ce m-am căsătorit cu Anthony, s-a îmbolnăvit. A fost cumplit, pentru că a zăcut timp îndelungat. A fost greu pentru că ea locuia la Londra și eu în Kirkton... Nu puteam să îmi petrec tot timpul cu ea.

— Presupun că nu mai avea pe nimeni altcineva.

— Da, așa este. Tocmai de aceea era atât de greu. O vizitam ori de câte ori era posibil, dar în cele din urmă a trebuit să o ducem în Scoția și ulterior am internat-o într-o casă de sănătate în Relkirk, unde a și murit de atlfel.

— Trist.

— Da. Și era încă tânără. Este atât de ciudat când îți moare mama. Nu reușești să te maturizezi până în acel moment. Cel puțin, așa sunt unii dintre noi, după părerea mea. Tu erai matur cu mult timp înainte ca mama ta să se prăpădească.

— Nu știu ce să spun. Dar te înțeleg.

— Oricum, toate au trecut. Hai să nu mai vorbim despre lucruri neplăcute. Vorbește-mi despre tine și doamna Thomas. Știi ce-mi spunea Alice Lingard? Că fie ai o amantă gospodină, fie o menajeră sexi. Abia aștept să o întâlnesc.

— Da, așa este. O vei întâlni. Numai că acum este plecată la Penzance să-și vadă sora.

— Locuiește la Penfolda?

— Are o căsuță în capătul celălalt al casei mari. Înainte ca bunicul meu să fi cumpărat ferma, aici erau trei case mai mici. Trei familii locuiau în aceste locuri și cultivau câteva hectare de teren. Cred că aveau mai puțin de jumătate din vitele pe care le avem noi acum și își trimiteau fiii să muncească în minele de cositor pentru a alunga sărăcia din pragul casei.

— În urmă cu două zile am mers cu mașina până sus, pe deal și am văzut combinele strângând recolta și oamenii adunând fânul. M-am gândit că probabil te aflai și tu printre ei.

— Este posibil.

— M-am gândit că te-ai căsătorit.

— Nu, nu sunt căsătorit.

— Știu. Mi-a spus Alice Lingard.

După ce și-a băut berea, Eustace a scos furculițe și cuțite dintr-un sertar și se pregătea să pună masa, dar Virginia l-a oprit.

— Este o zi atât de frumoasă încât este păcat să stăm înăuntru. N-am putea să mâncăm pastele afară?

Privind-o uimit, Eustace s-a arătat de acord și a luat un coș în care au pus cuțitele, furculițele, farfuriile, sarea și piperul, pahare și a scos pastele din cuptor și le-a răsturnat într-un castron de porțelan. Când totul a fost gata au ieșit prin ușa din spate în grădinița fermei, unde florile crescuseră la întâmplare. Iarba trebuia tunsă și straturile de flori ar fi trebuit plivite și florile rărite. În grădină exista și o sârmă pentru întins rufele pe care fuseseră întinse cearșafuri și fețe de pernă albe ca zăpada.

Eustace nu avea fotolii de grădină astfel încât s-au așezat direct în iarba înaltă, înconjurați de spicul grâului sălbatic și margarete. Cantitatea de paste pregătite pentru prânz era enormă. Virginia a mâncat jumătate din porția sa apoi a renunțat, privindu-l pe Eustace care, sprijinit într-un cot, a mâncat cu hotărâre conținutul castronului.

— Nu mai pot mânca nimic, i-a spus ea oferindu-i și ceea ce mai rămăsese în farfuria ei.

Eustace, meticulos, a mâncat tot. În timp ce lua o înghițitură de paste, a spus:

— Dacă nu mi-ar fi fost atât de foame, te-aș fi silit să mănânci, te-ai fi îngrășat.

— Dar nu vreau să mă îngraș.

— Totuși, ești atât de slabă! Totdeauna ai fost subțiratică, dar acum arăți atât de subțire încât cine te vede se așteaptă să fi luată de prima adiere de vânt și dusă departe. Și te-ai tuns. Pe vremuri aveai părul lung până la brâu și-l purtai liber, fluturând în vânt.

I-a cuprins încheietura mâinii între degetele sale.

— Privește, nu-i mare lucru de tine.

— Cred că de vină este gripa de care am suferit.

— După toți acești ani în care ai mâncat heringi, fiertură de ovăz și drob, mă așteptam să te văd dolofană.

— Crezi că în Scoția lumea mănâncă toate acestea?

— Așa mi s-a spus.

I-a lăsat mâna și a terminat de mâncat în tăcere, apoi a strâns farfuriile, le-a pus în coș după care s-a ridicat și a dus coșul în bucătărie. Virginia s-a oferit să-l ajute, dar el a îndemnat-o să rămână așezată în iarbă. Prin urmare, Virginia s-a întins în iarbă, privind acoperișul drept de culoare gri al hambarului și pescărușii cocoțați în vârful lui, umbrele firave ale norilor mânate de un vânt ușor dinspre mare către uscat, pe fundalul de un albastru pur.

Eustace a revenit în grădină aducând țigări și mere verzi și un termos cu ceai. I-a aruncat Virginiei un măr. Aceasta l-a prins din zbor apoi l-a privit cum se așază alături de ea. Destupând termosul, Eustace i-a cerut:

— Vorbește-mi despre Scoția!

Virginia privea mărul mătăsos și răcoros și-l mângâia trecându-l dintr-o mână în alta.

— Ce-ai vrea să știi?

— Cu ce se ocupa soțul tău?

— Cum adică?

— Nu avea o slujbă?

— Nu, nu chiar. Cel puțin nu una obișnuită, de la nouă la cinci. A primit moștenire acest domeniu...

— Kirkton?

— ... da..., Kirkton... i l-a lăsat un unchi. O casă uriașă și aproape o mie de hectare de teren. După ce am aranjat casa, tot timpul și-l petrecea plantând pomi și ocupându-se de fermă într-o manieră proprie, de mare latifundiar. De fapt avea un ajutor, un administrator care trăia în casa de la fermă, domnul McGregor și el era cel care se ocupa de tot ceea ce însemna munca pământului. Anthony era mereu ocupat, cel puțin... Știa cum să-și umple zilele, încheie Virginia cu glas firav.

În timpul sezonului de vânătoare, cinci zile pe săptămână și le petrecea împușcând vânatul. Pescuia și juca golf. Pornea către nord la volanul mașinii sale pentru a pândi vânatul sau pleca la St. Moritz timp de câteva luni în perioada de iarnă. Era inutil să explici atitudinea unui om ca Anthony Keile unui bărbat cum era Eustace Philips. Erau cu totul diferiți, aparțineau unor lumi diferite.

— Și cum rămâne cu Kirkton, acum?

— Ți-am spus. Administratorul are grijă de domeniu.

— Și casa?

— Este pustie. Doar mobila este acolo. În rest nimic altceva. Nimeni nu locuiește în ea.

— Și te vei întoarce într-o casă pustie?

— Presupun că da. Peste o vreme.

— Și copiii?

— Sunt la Londra. Cu mama lui Anthony.

— De ce nu sunt cu tine? întrebă Eustace.

Părea doar curios. Întrebarea sa nu suna ca o critică. Pur și simplu dorea să afle cum stăteau lucrurile.

— Pur și simplu m-am gândit că era mai bine să vin singură. Alice Lingard mi-a scris și m-a invitat.

— De ce nu ai adus și copiii?

— Nu știu... Alice nu are copii și casa nu este potrivită pentru ei... vreau să spun că sunt o seamă de obiecte scumpe, rare, care se pot sparge... știi cum este...

Până și pentru ea propriile cuvinte îi păreau neconvingătoare.

— De fapt, nu știu cum este, dar continuă.

— Oricum, lady Keile se simte bine în compania lor.

— Lady Keile?

— Mama lui Anthony. Și Dădaca se simte și ea bine în compania lui Lady Keile. A fost dădaca lui Anthony.

— Bănuiam că ai copii mari.

— Cara are opt ani și Nicholas șase.

— Dar de ce au nevoie de dădacă? De ce nu poți avea tu grijă de ei?

De-a lungul anilor, Virginia își pusese această întrebare de nenumărate ori și niciodată nu fusese în stare să găsească un răspuns. Faptul că Eustace îi ceruse să răspundă la aceeași întrebare îi trezi un sentiment de indignare.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce ai înțeles.

— Dar am grijă de ei... adică, îmi petrec destul de mult timp împreună cu ei.

— Dacă și-au pierdut tatăl, în mod sigur simt nevoia să se afle alături de mama lor, nu împreună cu bunica și o dădacă bătrână pe care au moștenit-o de la tatăl lor. Se vor simți părăsiți.

— Nu este posibil. În nici un caz.

— Dacă ești atât de sigură, de ce te simți ofensată?

— Pentru că nu-mi place să te amesteci să-ți expui părerile în legătură cu o situație pe care nu o cunoști.

— Dar te cunosc pe tine.

— Ce știi tu despre mine?

— Îți cunosc infinita capacitate de a te lăsa dată la o parte.

— Și cine face acest lucru?

— Nu știu cine anume. Dar, la prima vedere, aș spune că soacra ta este una dintre aceste persoane. Probabil ea a preluat controlul în momentul în care mama ta a dispărut.

Virginia începuse să simtă că și el devenea tot mai furios, pe măsură ce rostea aceste cuvinte.

— Să nu îndrăznești să vorbești astfel despre mama mea.

— Dar este adevărat, nu-i așa?

— Nu, nu este.

— Atunci adu-ți copiii aici. Este inuman să-i părăsești în timpul verii în Londra, pe o asemenea vreme. Acum ei ar trebui să alerge pe malul mării sau de-a lungul câmpurilor. Adună-ți curajul, sun-o pe soacra ta și spune-i să-i urce în tren. Și dacă Alice Lingard nu vrea să-i primească la Casa Balenei pentru că se teme să nu-i fie distruse bibelourile, du-i la un motel, la un han sau închiriază o căsuță...

— Este exact ceea ce intenționez să fac și nu am avut nevoie să mă înveți tu să fac acest lucru.

— Atunci este cazul să cauți o casă.

— Am și început.

Pentru un moment a rămas tăcut și Virginia și-a spus cu satisfacție: „I-am închis gura".

— Și ai găsit ceva? a dorit el să știe.

— Am văzut o căsuță în această dimineață dar mi se pare imposibilă.

— Unde?

— Aici. În Lanyon. Se numește Bosithick.

— Bosithick. Minunată casă!

Părea sincer încântat.

— Este o casă cumplită.

— Cumplită?

Nu înțelegea. Era uimit de caracterizarea pe care o făcuse Virginia.

— Te referi la căsuța de pe deal în care a trăit Aubrey Crane? Cea pe care familia Kernow a moștenit-o de la mătușa lor?

— Exact. Despre ea este vorba. Îmi dă fiori. Este imposibil să locuiești acolo.

— Nu înțeleg. Îți dă fiori? Este bântuită?

— Nu știu. Pur și simplu îmi dă fiori.

— Dacă este bântuită de spiritul lui Aubrey Crane atunci s-ar putea să te distrezi de minune. Mama și-l amintea și îmi spunea că era un tip pe cinste. Îi plăceau nespus copiii.

— N-are importanță ce fel de om era. Oricum n-am de gând să închiriez casa.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau.

— Dă-mi trei motive.

Virginia simțea cum o părăsea ultima fărâmă de răbdare.

— Pentru Dumnezeu...

A dat să se ridice, dar Eustace, cu o agilitate uimitoare pentru un bărbat atât de voinic, a prins-o de încheietura mâinii și a silit-o să se așeze din nou în iarbă. Îl privea furioasă, drept în față. Privirile lui albastre erau reci ca gheața.

— Trei motive întemeiate, insistă Eustace.

Virginia și-a coborât privirile asupra mâinii lui care îi strângea încheietura. Eustace n-a dat nici un semn că ar fi renunțat la luptă.

— Nu există frigider.

— Îți voi împrumuta eu un răcitor. Motivul numărul doi.

— Ți-am spus. Plutește o atmosferă apăsătoare. Copiii nu au trăit niciodată într-un asemenea mediu. Vor fi înspăimântați.

— Doar în cazul în care au tot atât de multă minte cât și mama lor. Cam cât un guguștiuc! Și acum, cel de al treilea motiv!

Încerca plină de îndârjire să găsească ceva, un motiv credibil, convingător, ceva care să îl determine pe Eustace să înțeleagă teama ei fără nume, imposibil de explicat în cuvinte, sentimentul ciudat pe care îl trezea în ea casa de pe deal. Dar, tot ce a reușit să spună părea neconvingător, scuze infantile, lipsite de substanță, ce sunau jalnic.

— Este o casă mică, murdară. N-am unde să spăl lucrurile copiilor, nici măcar nu știu dacă există un fier de călcat sau o mașină pentru tuns iarba. Nici grădină nu are, ci doar un spațiu verde înconjurat de un gard și mobila are un aspect deprimant...

— Astea nu sunt motive serioase, a întrerupt-o fără menajamente. Virginia, îți dai sema la fel de bine ca și mine că nu ai dreptate. Scuze copilărești...

— Scuze? Pentru ce?

— Pentru a nu da naștere unei scene cu dădaca, cu soacra ta, sau cu amândouă la un loc. Te temi să-ți asumi răspunderea creșterii și educării copiilor tăi.

Furia pe care o stârneau în ea aceste cuvinte o sugruma, o sufoca. Un nod dureros o împiedică să rostească

fie și numai un cuvânt. Simțea sângele urcându-i în obraji și a început să tremure. Deși, probabil își dădea seama de starea în care se afla Virginia, Eustace continua să vorbească afișând un calm perfect. De fapt rostea cuvinte pe care, undeva, în adâncul sufletului, le păstra și ea de ani de zile, dar cărora, de teamă, nu le dăduse atenție și nu le voise scoase la lumină.

— Știi ce cred eu? Că nu-ți pasă de copiii tăi. Nu vrei să-ți bați capul din pricina lor. Altcineva le-a spălat hainele și le-a călcat, și tu nu ai de gând să preiei acum această muncă. Ești mult prea leneșă ca să-i duci la picnicuri și să le citești cărți sau să-i pregătești pentru culcare. De fapt, ceea ce se întâmplă nu are nici o legătură cu Bosithick. Indiferent câte case vei vizita, fiecăreia îi vei găsi un defect. Orice scuză va fi bună atât timp cât vei refuza să recunoști că îți este greu să ai grijă de proprii tăi copii.

Mai înainte ca el să fi rostit ultimul cuvânt, Virginia se ridicase deja în picioare și își smulsese încheietura din încleștarea mâinii lui.

— Nu-i adevărat! Nici un cuvânt nu este adevărat. Doresc să-i am alături de mine din ziua în care am venit aici.

— Atunci du-te și adu-i!

Se ridicase și el în picioare și deja țipau unul la celălalt de parcă s-ar fi aflat departe și nu la doar câțiva pași distanță.

— Exact asta intenționez să fac. Așa voi face.

— Te voi crede atunci când voi vedea cu ochii mei.

Virginia i-a întors spatele și din câțiva pași a ajuns la mașină. Dar apoi și-a amintit că poșeta ei se afla în bucătărie. Cu lacrimile șiroindu-i pe față, a pornit înapoi

către casă, în fugă, încercând astfel să evite să-l mai întâlnească pe Eustace. În cele din urmă a recuperat poșeta, a urcat din nou în mașină și furioasă a pornit pe aleea îngustă din curtea fermei care ducea în drumeag. Motorul uruia amenințător și de sub roțile mașinii pietrișul țâșnea în toate direcțiile.

— Virginia!

Printre lacrimi, privind în oglinda retrovizoare, îl vedea rămas undeva în spate. A accelerat apăsând pedala până la podea și a țâșnit în șoseaua principală fără să se asigure dacă veneau alte mașini pe drum. Norocul a făcut ca drumul să fie liber și a condus în forță până la Porthkerris, a străbătut orașul și în cele din urmă a parcat mașina în apropierea biroului de avocatură. A coborât și a pornit în fugă spre clădirea în care se afla biroul.

De data aceasta nu a mai sunat și nu a mai așteptat ca domnișoara Leddra să-i deschidă. A trecut ca vântul prin biroul de la intrare și a deschis ușa încăperii în care lucra domnul Williams. Acesta tocmai se afla prins într-o conversație serioasă cu o doamnă ce aparținea aristocrației din Truro, care era pe punctul de a-și schimba testamentul pentru a șaptea oară, când ușa s-a dat de perete și a fost întrerupt cu impertinență.

Atât doamna din Truro cât și domnul Williams au amuțit de uimire, practic rămânând cu gurile deschise. Domnul Williams și-a revenit primul și a încercat să se ridice de pe scaun.

— Doamnă Keile!

Mai înainte de a spune un cuvânt în plus, Virginia a aruncat cheile pe birou.

— Închiriez casa. Acum, în acest moemnt. Imediat ce vor sosi copiii, mă voi muta.

4

— Îmi pare rău, Virginia, dar cred că faci o mare greșeală, spunea Alice. Și mai grav este faptul că repeți greșeala pe care o fac cei ce se trezesc brusc, singuri pe lume. Acționezi sub puterea instinctului, nu te-ai gândit absolut deloc la consecințe.

— M-am gândit la tot ceea ce trebuia.

— Dar copiii se simt minunat. Sunt în siguranță alături de Dădacă și de soacra ta. Viața pe care o duc ei în prezent nu diferă de cea pe care au trăit-o la Kirkton. Atmosfera familiară îi ajută să se simtă bine. Tatăl lor a murit și nimic nu va mai fi la fel pentru ei. Dacă vrei să aduci schimbări în viața lor, trebuie să procedezi cu prudență, treptat. Lasă-i pe micuți să se acomodeze cu schimbările încet-încet.

— Sunt copiii mei.

— Dar tu nu ai avut niciodată grijă de ei. Niciodată n-ai fost singură cu ei, doar în acele rare și scurte ocazii când Dădaca se lăsa convinsă să-și ia o scurtă vacanță. Te vor stoarce de forțe și cinstit vorbind, în momentul de față, nu cred că ești în stare să te ocupi de ei. În fond, ai venit aici pentru a-ți reface sănătatea și, în general, pentru a te bucura de câteva zile de pace și relaxare. Trebuie să-ți

acorzi un timp oarecare pentru a-ți pune gândurile în ordine. Nu cred că este bine să renunți la aceste momente de liniște. Vei avea nevoie de întreaga energie de care dispui când te vei întoarce la Kirkton și vei încerca să înveți să trăiești fără Anthony.

— Nu mă întorc la Kirkton. Mă voi muta la Bosithick. Am plătit deja chiria.

Pe chipul lui Alice s-a produs brusc o schimbare: atitudinea răbdătoare, calmă a fost înlocuită de disperare.

— Dar este absurd! Dacă dorești cu atâta îndârjire să aduci copiii aici, atunci trebuie să locuiți în casa mea și mai ales nu trebuie să renunți la prezența dădacei.

Ieri, poate că această propunere ar fi părut tentantă, dar în acel moment Virginia nici nu i-a acordat atenție.

— M-am hotărât.

— Dar de ce nu mi-ai spus și mie? De ce nu te-ai sfătuit cu mine?

— Nu știu. Am simțit că trebuie să hotărăsc singură.

— Și unde este Bosithick?

— Pe drumul spre Lanyon... Nu se vede din șosea, dar este o casă cu un gen de turn...

— Vorbești despre casa în care a locuit Aubrey Crane? Virginia, gândește-te! Pare bântuită de fantome! În jur nu vezi nimic altceva decât landă și stânci. Vântul bate neîncetat. Te vei simți pierdută, departe de lume.

Virginia a încercat să glumească.

— Va trebui să vii să ne vezi. Va trebui să te convingi că eu și copiii nu ne pierdem mințile chinuindu-ne reciproc.

Dar Alice nu a găsit de cuviință să se amuze. Virginia, observând expresia de dezaprobare pe de chipul prietenei sale, și-a amintit brusc de mama sa. Părea că Alice nu mai era prietena ei, apropiată de vârsta ei, ci se maturi-

zase, trecând în altă generație și o privea pe mai tânăra sa prietenă cu o atitudine de dezaprobare totală. Dar poate nu era nimic ciudat în acest comportament. O cunoscuse pe Rowena Parsons cu mulți ani înainte de nașterea Virginiei și era de presupus că neavând proprii ei copii, concepțiile ei rămăseseră neschimbate.

— Nu vreau să dau impresia că mă amestec în treburi care nu mă privesc, a spus ea în cele din urmă. Dar te cunosc de atâția ani încât simt că nu am dreptul să rămân indiferentă și să te las să iei hotărâri nebunești.

— De ce dorința de a petrece vacanța împreună cu fiul și fiica mea pare o idee nebunească?

— Dar este mai mult de atât, Virginia și tu știi ce vreau să spun. Dacă iei copiii de lângă Dădacă și doamna Keile fără acordul lor, acord pe care nu cred că-l vei primi, atunci vei stârni un scandal uriaș.

— Da, știu, a confirmat Virginia.

Simțea o ușoară greață rostind aceste cuvinte.

— Dădaca va privi gestul ca pe o jignire personală și își va da demisia.

— Știu...

— Soacra ta va încerca tot ce-i stă în puteri pentru a-ți schimba hotărârea.

— Știu și asta.

Alice o privea în tăcere, cercetător, așa cum te uiți la un străin. Într-un târziu, ridicând din umeri, a zâmbit cu un aer neputincios:

— Nu înțeleg. Cum ai reușit să iei această hotărâre? Ce te-a determinat?

Virginia nu rostise o vorbă despre întâlnirea cu Eustace Philips și nici nu avea de gând să o facă.

— Nimic. Nimic, în mod deosebit.

— Probabil aerul mării este vinovat. Este uimitor ce influență poate avea asupra oamenilor.

A ridicat un ziar ce alunecase pe podea și l-a împăturit cu atenție.

— Când vei pleca la Londra?

— Mâine.

— Și Lady Keile?

— Îi voi telefona în această seară. Alice, îmi pare rău, îmi cer scuze! Și îți mulțumesc pentru bunătatea dovedită față de mine.

— Dar nu am fost nici bună, nici amabilă, ci dimpotrivă. Te-am criticat și te dezaprob. Nu știu de ce, dar te văd ca pe o persoană foarte tânără și lipsită de experiență. Și mă simt răspunzătoare de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Am douăzeci și șapte de ani și nu sunt neajutorată. Răspund de faptele mele și îmi asum responsabilitățile.

Dădaca a fost cea care a răspuns la telefon.

— Da?

— Sunt doamna Keile.

— Bună seara. Doriți să vorbiți cu Lady Keile?

— Este acasă?

— Da. Vă rog să așteptați.

— Și copiii? Ce fac?

— Minunat. Se distrează și se simt foarte bine. Sunt deja în pat acum. (Ultima informație fusese rostită în grabă pentru ca Virginia să nu mai aibă posibilitatea să stea de vorbă cu ei).

— Este cald?

— Da. Vremea este minunată. Așteptați, vă rog. Imediat o voi anunța pe Lady Keile.

A auzit zgomotul făcut de Dădacă în momentul în

care a pus jos telefonul, apoi pașii acesteia răsunând în hol și glasul ei anunțând-o pe lady Keile.

Virginia aștepta. *Dacă aș fi fost genul de femeie care să se apuce de băutură, acum aș fi avut un pahar în mână. Un pahar mare, plin cu whisky de culoare întunecată.* Dar ei nu-i plăceau băuturile alcoolice și simțea stomacul transformându-se într-un nod nervos.

Pași din nou; egali, siguri, inconfundabili. Receptorul a fost ridicat de pe măsuță.

— Virginia.

— Da. Eu sunt.

Situația devenea și mai neplăcută din cauza faptului că Virginia nu știuse niciodată cum era mai bine să se adreseze soacrei sale. „Spune-mi mamă", o îndemnase aceasta cu bunăvoință, imediat după căsătoria Virginiei cu Anthony. Dar Virginiei îi fusese imposibil să folosească această formulă. „Lady Keile" i se părea și mai nepotrivită. Virginia ajunse la un compromis: ținea legătura prin telegrame și cărți poștale și atunci când i se adresa îi spunea pur și simplu „tu".

— Mă bucur să te aud, draga mea. Cum te simți?

— Bine, foarte bine.

— Și vremea? Cred că suferiți din pricina caniculei.

— Da. Pare greu de imaginat, dar... știu...

— Ce face Alice?

— Foarte bine și ea.

— Și micuții, dragii de ei, azi au înotat. Familia Turner are o piscină admirabilă și i-a invitat pe Cara și pe Nicholas la ceai. Îmi pare rău că i-am culcat deja. De ce nu ai sunat mai devreme?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

Virginia strângea atât de tare receptorul telefonului, încât degetele sale deveniseră livide.

— Am găsit o căsuță, aproape de oraș. Se află nu departe de mare și m-am gândit că ar fi foarte plăcut pentru copii să petreacă restul vacanței aici, împreună cu mine.

A tăcut, așteptând un comentariu din partea soacrei sale, dar aceasta a păstrat tăcerea.

— Adevărul este că vremea bună mă face să trăiesc un sentiment de vinovăție gândindu-mă că doar eu mă bucur de această binefacere... cred că ar fi bine și pentru ei să respire aerul mării, mai înainte de a pleca în Scoția și de reînceperea școlii.

— O căsuță? Eu credeam că stai împreună cu Alice Lingard.

— Da, acum, da. Telefonez din casa lui Alice, dar am închiriat și căsuța.

— Nu înțeleg.

— Vreau să aduc aici copiii pentru a petrece restul vacanței împreună cu mine. Mâine voi veni la Londra pentru a-i lua.

— Dar despre ce casă este vorba?

— O casă de vacanță.

— Ei bine, dacă tu crezi că așa este mai bine pentru copii...

Virginia se bucura. Putea să respire ușurată.

— ... dar asta înseamnă un mare ghinion pentru Dădacă. Nu are foarte des prilejul să petreacă ceva timp în Londra și să-și întâlnească prieteni..

Virginia simțea că momentul de relaxare nu-și avusese rostul. Trebuia să atace din nou.

— Dădaca nu trebuie să vină cu noi.

Lady Keile era tot mai nedumerită.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg. Ai spus că Dădaca nu trebuie să vină?

— Da. Pot avea singură grijă de copii. Oricum, nu avem loc în casă și pentru ea. Vreau să spun că nu există o cameră și pentru ea... casa este foarte izolată și ea nu s-ar simți bine.

— Vrei să spui că ai hotărât să-i iei Dădacei copiii?

— Da.

— Bine, dar va fi foarte supărată.

— Da, presupun că va fi, dar...

— Virginia... Virginia, nu putem discuta la telefon această problemă.

Din glasul soacrei sale răzbăteau neliniște și îndurerare.

Virginia și-o imagina pe Dădacă, stând în capătul scărilor și ascultând conversația.

— Da, sigur, nu-i nevoie să discutăm acum. Voi veni mâine la Londra. Sosesc în jurul orei cinci. Putem discuta mâine.

— Cred că așa este mult mai bine, a pus capăt conversației lady Keile și a închis telefonul.

În dimineața următoare, Virginia a pornit cu mașina către Penzance. A lăsat mașina în parcarea din fața gării și a urcat în trenul de Londra. Era o dimineață fierbinte, cu un cer perfect senin. Pentru că nu avusese timp să-și rezerve loc a cerut unui hamal, contra unui bacșiș generos, să-i caute un loc. Acesta a reușit cu greu să găsească un loc liber, într-un compartiment aglomerat. Ceilalți călători erau turiști a căror vacanță luase sfârșit și se întorceau acasă, morocănoși, lipsiți de entuziasm, gândindu-se la faptul că urmau să-și reia slujba, lăsând marea și plaja departe, în urma lor, într-o asemenea zi frumoasă.

În compartiment se afla o familie cu doi copii. Cel mic, transpirat deja, adormise în brațele mamei sale. Pe măsură ce soarele urca pe cerul perfect senin, trenul își continua călătoria către nord prin arșița zilei de vară. Copilul mai mare al familiei în compania căreia se afla Virginia devenea tot mai agitat și mai năzuros. Părea să nu-și găsească starea și își ștergea tălpile sandalelor de rochia Virginiei ori de câte ori dorea să privească pe fereastră. La un moment dat, din dorința de a liniști copilul, tatăl îi cumpărase o oranjadă. Dar, curând, după ce sticla a fost deschisă, la o ușoară zgâlțâitură a trenului, conținutul sticlei s-a vărsat pe rochia Virginiei.

Copilul a fost plesnit cu promptitudine de mama pusă într-o situație atât de neplăcută. Urmarea nu a întârziat. Copilul a început să urle. Cel mic s-a trezit din somn, unindu-și glasul cu al fratelui său.

— Uite ce ai făcut! a intervenit tatăl scuturându-l pe cel mare.

În tot acest timp, încercând să-și șteargă rochia cu șervețele, Virginia prostesta, insistând că nu trebuie pedepsit copilul, pentru că nu era vina lui.

Când a obosit din pricina urletelor, copilul a început să suspine. De undeva, dintr-o geantă a fost scos un biberon și dat bebelușului. Acesta a început să sugă apoi s-a oprit, după care încercând să se ridice din brațele mamei sale, a vomat.

Virginia și-a aprins o țigară și și-a ațintit privirea pe fereastră, rugându-se în gând: „Nu vreau ca Nicholas și Cara să facă așa ceva! Nu vreau să-i văd purtându-se astfel într-un compartiment de tren. Aș fi distrusă, mi-aș pierde mințile."

În Londra atmosfera era fierbinte, înăbușitoare. Gara Paddington părea o peșteră uriașă prin care o mulțime

zgomotoasă forfotea în toate direcțiile. Virginia a coborât din tren, ducând valiza într-o mână. Se simțea oribil în rochia transpirată, lipicioasă din pricina oranjadei. A pornit către casa de bilete și asemenea unui agent secret, dornic să-și asigure calea de scăpare, a cumpărat bilete și a rezervat locuri în trenul Riviera de a doua zi dimineață. După ce a pus la punct aceste detalii s-a îndreptat către ieșire unde și-a ocupat un loc în lungul șir al călătorilor ce doreau un taxi. În cele din urmă a reușit să prindă unul și a pornit spre casa soacrei sale.

— Melton Gardens, 32, Kensington, a spus ea șoferului.

Trecând pe lângă Sussex Gardens privea la iarba arsă de soare pe care familiile cu copii îmbrăcați sumar lăsau urmele trecerii lor și a picnicurilor pe care le organizaseră. La umbra copacilor, perechi de tineri îndrăgostiți se îmbrățișau. Jardiniere încărcate cu flori în culori strălucitoare împodobeau ferestrele pe Brampton Road și, în vitrine, toalete de vacanță invitau cumpărătorii să intre în magazine. Un șuvoi continuu de oameni se îndrepta către stația de metrou Knightsbridge, primul val de călători al orei de vârf fiind deja înghițit de transportul subteran.

Taxiul a cotit și a pornit să străbată piațetele liniștite ce se aflau în spatele străzii Kensington High, trecând pe lângă străduțe străjuite de garduri vii, cu mașini parcate la umbră. În cele din urmă, la cotul următor a intrat pe Melton Gardens.

— Casa de lângă cutia poștală.

Taxiul a oprit. Virginia a coborât, a așezat valiza pe trotuar și a deschis geanta pentru a scoate banii. A plătit, șoferul i-a mulțumit și a plecat. Virginia a ridicat valiza și s-a îndreptat către casă. În clipa următoare ușa vopsi-

tă în negru s-a deschis larg și soacra sa a apărut în cadrul ușii.

Era o femeie înaltă, suplă, frumoasă. Chiar într-o zi fierbinte ca aceea părea proaspătă și arăta impecabil. Nici o cută, nici un pliu nu tulbura armonia toaletei sale și nici o șuviță de păr nu se clintea de la locul ei.

Virginia s-a apropiat de ea.

— Cum de ai știut că am ajuns?

— Priveam pe fereastra salonului și am văzut taxiul.

Zâmbea, afișa o atitudine prietenoasă, dar de fapt era la fel de neîndurătoare asemenea unei persoane care conducând un spital de nebuni primește un nou pacient. S-au sărutat atingându-și obrajii.

— Ai avut o călătorie cumplită, nu-i așa? întrebă ea, închizând ușa în urma lor.

Holul răcoros, decorat în culori palide, mirosea a ceară de albine și trandafiri. În capătul opus al holului se deschidea o ușă de sticlă ce ducea către grădină, unde se zăreau castanul și leagănul copiilor.

— Da. Groaznică. Mă simt murdară și un copil prost crescut a vărsat o sticlă cu oranjadă pe rochia mea. Unde sunt copiii? întrebă ea uimită de liniștea adâncă din jurul ei.

Lady Keile se îndrepta deja spre treptele ce duceau în salon.

— Au ieșit împreună cu Dădaca. M-am gândit că așa ar fi mai bine. Nu se vor întoarce târziu. Cel mult într-o jumătate de oră. Astfel vom avea timp să punem lucrurile la punct.

Pășind în urma ei, Virginia nu a comentat. Lady Keile a ajuns în capătul scărilor, a străbătut palierul spațios și a intrat în salon. Virginia o urma în tăcere, și în ciuda

tensiunii și a temerilor ce o cotropeau nu s-a putut opri să nu admire, ca de obicei, frumusețea încăperii, proporțiile perfecte în care se încadrau ferestrele ce dădeau către stradă, deschise în acel moment, în fața cărora tremurau perdelele fine din dantelă. Oglinzi înalte, risipite în încăpere, reflectau lumina. Imaginea pieseleor de mobilier se răsfrângea în aceste oglinzi oferindu-ți priveliștea unor dulăpioare vechi, perfect lustruite, încărcate cu farfurii de Meissen în alb și albastru și a florilor de care Lady Keile se înconjura totdeauna.

Au rămas privindu-se una pe cealaltă, separate de covorul în culori stinse.

— Cred că ar trebui să ne așezăm. Este mai plăcut. Confortabil.

La fel de dreaptă ca un baston s-a așezat într-o poziție protocolară, într-un fotoliu adânc, franțuzesc.

Virginia s-a așezat și ea pe marginea canapelei luptându-se cu sine să nu se simtă asemenea unei slujnice care speră să primească slujba.

— De fapt, nu este nimic de pus la punct.

— Am crezut că nu am înțeles bine.

— Ai înțeles foarte bine. În urmă cu două zile mi-am dat seama că vreau să am copiii lângă mine. Am ajuns la concluzia că această situație este de-a dreptul caraghioasă, nefirească: eu în Cornwall și ei în Londra, în timpul vacanței de vară. Am cerut ajutorul unui avocat și astfel am reușit să găsesc această casuță. Am plătit chiria și am primit cheile. Pot să mă mut oricând.

— Alice Lingard cunoaște aceste aranjamente?

— Bineînțeles. S-a oferit să mă găzduiască împreună cu copiii, dar hotărârea mea este deja luată și nu am vrut să dau înapoi.

— Virginia, nu cred că tu vrei cu adevărat să iei copiii fără ca Dădaca să vă însoțească.

— Ba da.

— Dar nu te vei descurca.

— Trebuie să încerc.

— Vrei să spui că îți dorești să fii numai tu și copiii în acea căsuță?

— Da.

— Nu crezi că aceasta este oarecum o dovadă de... egoism?

— Egoism?

— Da. Egoism. Nu te gândești la copii. De fapt, te gândești numai la tine.

— Poate mă gândesc și la mine, dar mă gândesc mai ales la ei.

— Nu cred. Mai ales dacă ești hotărâtă să nu o iei pe Dădacă.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, bineînțeles. Trebuia să-i aduc la cunoștință ceea ce înțelesesem de la tine. Dar am sperat că voi reuși să-ți schimb hotărârea.

— Ea ce a spus?

— Nu a rostit prea multe cuvinte. Dar pot să-ți spun că este supărată.

— Sunt convinsă.

— Trebuie să te gândești la ea, Virginia. Acești copii sunt viața ei. Trebuie să nu uiți asta.

— Cu mâna pe inimă pot să spun că nu înțeleg lucrurile în felul acesta.

— Dar așa este. Dădaca este parte din familie, este un membru al familiei, încă de pe vremea când Anthony era un bebeluș... și gândește-te la felul în care a avut gri-

jă de copiii tăi! Devotamentul ei, viața ei dăruită creșterii acestor copii! Și tu spui că nu înțelegi lucrurile astfel?!

— Nu a fost dădaca mea. Nu a avut grijă de mine când eram copil. Nu-mi poți cere să am față de ea sentimentele pe care le ai tu.

— Vrei să spui că nu ai față de ea nici un sentiment de loialitate? Cât de firav? După ce i-ai permis să se ocupe de copiii tăi? După ce practic ați trăit împreună timp de opt ani la Kirkton? Trebuie să spun că m-ai păcălit. Totdeauna am trăit cu gândul că atmosfera la Kirkton era senină, fericită.

— Dacă era astfel, mie mi se datorează totul. Eu am fost cea care am cedat în favoarea Dădacei, doar pentru a păstra liniștea căminului. Dacă nu obținea ceea ce dorea, dacă lucrurile nu erau făcute așa cum cerea ea, afișa o atitudine morocănoasă ce se prelungea zile în șir iar eu nu suportam această atmosferă.

— Eu totdeauna am crezut că erai stăpâna căminului tău.

— Ei bine, ai trăit cu o părere greșită. Nu am fost stăpână. Chiar dacă m-aș fi revoltat și aș fi dorit ca Dădaca să plece, Anthony nici n-ar fi vrut să asculte. El credea că lumea începe și se sfârșește cu Dădaca.

La auzul numelui fiului său, Lady Keile a pălit. Umerii săi au rămas drepți, într-o poziție rigidă și mâinile s-au încleștat în poală. Când a vorbit, glasul său era glacial.

— Și presupun că acum această opinie nu mai are nici o importanță, nu trebuie să i se mai acorde atenție.

Cuprinsă de un sentiment de vinovăție, Virginia s-a grăbit să o contrazică.

— N-am vrut să spun asta, știi foarte bine că nu am vrut. Dar am fost lăsată singură. Eu sunt singură în acest moment. Tot ceea ce mi-a mai rămas sunt copiii. Poate

sunt egoistă, dar am nevoie de ei. Am nevoie disperată să-i simt aproape. Le-am dus dorul în tot acest timp cât am fost plecată.

Afară, de partea cealaltă a străzii, a oprit o mașină și un bărbat a început să vocifereze; apoi, o femeie i-a răspuns furioasă, glasul ei ascuțindu-se pe măsură ce mânia îi creștea. De parcă țipetele celor doi erau o încercare mai presus de puterea ei de a îndura, lady Keile s-a ridicat și a închis fereastra.

— Îmi va fi și mie dor de ei.

Dacă relația noastră ar fi fost mai caldă, acum m-aș fi putut apropia de ea și aș fi îmbrățișat-o, aș fi încercat să-i ofer alinare, gândea Virginia. Dar era imposibil. Exista afecțiune între ele și respect. Dar dragoste, nu; niciodată nu existaseră relații foarte strânse între ele.

— Sunt convinsă că îți vor lipsi. Ai fost minunată cu ei și cu mine. Și îmi pare rău, regret că le vei duce dorul.

Lady Keile s-a întors brusc de la fereastră. Își recăpătase controlul. Îndreptându-se către cordonul clopoțelului aflat lângă șemineu, a spus:

— Cred că ar fi minunat dacă am bea câte o ceașcă de ceai.

Copiii au sosit la cinci și jumătate. Ușa de la intrare s-a deschis, apoi s-a închis din nou și holul a prins viață. Virginia a pus ceașca pe măsuță și a rămas nemișcată. Lady Keile a așteptat până când sunetul pașilor s-a stins, copiii urcând spre camera lor. Apoi s-a ridicat și deschizând ușa salonului a strigat:

— Cara! Nicholas!

— Bună, Bunico!

— Este cineva aici care dorește să vă vadă.

— Cine?

— Veți avea o surpriză! Hai, veniți să vedeți!

Mult mai târziu, când cei mici urcaseră în camera lor pentru a lua cina și a face baie, după ce Virginia însăși făcuse baie și îmbrăcase o rochie de mătase și mai înainte ca gongul să anunțe cina, a urcat în apartamentul copiilor pentru a o întâlni pe Dădacă.

A găsit-o singură, făcând ordine după ce copiii terminaseră cina. După ce încheia acest ritual se așeza în fața televizorului pregătindu-se pentru a urmări programele preferate.

De fapt, în încăpere domnea ordinea, dar Dădaca nu avea liniște până când fiecare pernuță nu era înfoiată și așezată la locul ei pe canapea și hainele copiilor puse în coșul pentru rufe murdare, iar cele noi gata pregătite pentru dimineață. Totdeauna găsise o plăcere deosebită în aceste amănunte ale muncii sale, în ordine și disciplină. De fapt, și ea arăta totdeauna impecabil. Avea peste șaizeci de ani, dar cu greu ai fi găsit fire albe în părul ei perfect strâns la spate într-un coc. Părea fără vârstă, o femeie ce ar fi putut continua să muncească fără a se transforma treptat într-o femeie bătrână. Probabil că într-o zi va deveni senilă și va muri.

A privit-o pe Virginia intrând în încăpere apoi și-a îndreptat atenția în altă parte.

— Bună seara, Dădacă.

— Bună seara.

Avea o ținută țeapănă. Virginia a închis ușa și s-a îndreptat către canapea, așezându-se pe brațul acesteia. Exista o singură cale de a o scoate la capăt cu Dădaca, și anume să tragi concluziile.

— Îmi pare rău pentru tot ceea ce se întâmplă.

— Cred că nu prea înțeleg.

— Mă refer la faptul că am venit să iau copiii. Mâine vom pleca în Cornwall. Am reținut deja bilete de tren.

Dădaca a împăturit fața de masă milimetric, într-un pătrat perfect.

— Lady Keile mi-a spus că ați stat de vorbă.

— Ea a menționat ceva despre posibilitatea de a... dar îmi este greu să cred că urechile m-au înșelat și nu am înțeles bine.

— Ești supărată pentru că iau copiii sau pentru că nu-i însoțești?

— Cine este supărată? Nimeni. Eu sunt sigură...

— Prin urmare, crezi că este o idee bună?

— Nu, nu cred. Dar ceea ce cred eu nu mai are nici o importanță.

A tras un sertar încorporat în masă, a așezat fața de masă la locul ei și a închis sertarul provocând un zgomot înfundat ce trăda starea nervoasă pe care și-o stăpânea cu greu. În schimb, chipul îi rămânea la fel de impasibil ca totdeauna.

— Știi foarte bine că părerile tale sunt importante pentru noi. Ai fost mereu alături de copii. Probabil mă consideri nerecunoscătoare, ingrată, dar copiii nu mai sunt niște bebeluși.

— Și care este mesajul acestei afirmații, dacă-mi este permis să întreb?

— Că pot avea grijă de ei singură.

Dădaca s-a întors către Virginia. Pentru prima oară se priveau drept în față. Susținându-și privirea, Virginia vedea cum, ușor, treptat, gâtul și obrajii, apoi fruntea Dădacei deveneau de culoare stacojie.

— Îmi dați preaviz?

— Nu, nu aceasta mi-a fost intenția. Dar, acum, dacă

tot am ajuns să discutăm despre o asemenea posibilitate, nu cred că este o idee rea. De dragul tău și al celorlalți, poate că așa este mai bine.

— Și de ce ar fi mai bine pentru mine? Mi-am dedicat intreaga viață acestei familii. Mai întâi l-am avut pe Anthony în grijă, apoi când el a devenit adult nu văd de ce ar fi trebuit să părăsesc Londra și să plec în Scoția pentru a avea grijă de copiii dumneavoastră. Dar lady Keile mi-a cerut să fac acest lucru și pentru că deja făceam parte din familie n-am putut să o refuz. Am plecat, m-am sacrificat și aceasta este recunoștința ce mi se arată...

— Dădacă... tocmai de aceea ar fi mai bine pentru dumneata. Acesta este motivul. Nu crezi că ar fi bine să te odihnești un timp și apoi să o iei de la capăt, cu un alt bebeluș, cu o nouă familie? Îți amintești cum obișnuiai să spui că apartamentul copiilor nu este ceea ce ar trebui să fie, dacă nu există și un bebeluș acolo și Nicholas a împlinit deja șase ani...

— N-am crezut că voi apuca să trăiesc această zi...

— Și dacă nu vrei să pleci în altă familie, de ce nu stai de vorbă cu lady Keile? Poate reușiți să faceți un aranjament. Vă înțelegeți minunat amândouă și te simți bine la Londra, alături de prietenele...

— Nu am nevoie de sfaturile dumneavoastră... mulțumesc foarte mult... cei mai frumnoși ani din viață... să cresc copiii... n-am avut pretenția să-mi mulțumească... asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă... bietul Anthony... dacă Anthony ar mai fi în viață...

Și a continuat cu aceleași lamentări. Virginia stătea liniștită și asculta lăsând acuzele să cadă asupra ei. Își spunea că măcar atât putea să facă. Se terminase. Se

sfârșise. Era liberă. Nimic altceva nu mai avea importanță. Trebuia să asculte politicoasă pentru că acesta era tributul învingătorului, tributul pe care trebuia să-l plătească vrăjmașului înfrânt într-o bătălie sângeroasă, dar onorabilă.

Când s-a sfârșit, a intrat în dormitorul copiilor. Nicholas adormise deja, dar Cara continua să citească. Când mama ei a intrat în cameră, s-a uitat la ea, smulgându-și cu greu privirile de pe paginile cărții. Virginia s-a așezat pe marginea patului.

— Ce carte citești?

— „Căutătorii de comori".

— Aha. Îmi amintesc. Unde ai găsit-o?

— În biblioteca din apartamentul copiilor.

A pus semnul de carte cu atenție pentru a nu îndoi colțurile paginilor și apoi a așezat-o pe noptieră.

— Ai stat de vorbă cu Dădaca?

— Da.

— Toată ziua s-a purtat ciudat.

— Așa crezi?

— S-a întâmplat ceva rău?

Nu era ușor pentru un copil de opt ani să treacă peste asemenea situații când dovedea un spirit acut de observație și o sensibilitate pe măsură.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic rău. Doar că lucrurile au început să se schimbe.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mâine dimineață mă voi întoarce în Cornwall și tu și Nicholas vă veți afla în tren alături de mine. Îți va face plăcere o astfel de călătorie?

— Adică... Vom sta și noi cu mătușa Alice?

Chipul Carei se luminase brusc.

— Nu, nu vom locui cu Alice, ci în propria noastră casă. O căsuță cu un aspect ciudat, numită Bosithick. Va trebui să ne gospodărim singuri, să pregătim masa...

— Dădaca nu vine?

— Nu. Ea va rămâne aici.

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, Virginia a întrebat:

— Te deranjează?

— Nu. Dar mă așteptam să ne însoțească. Cred că de aceea se purta așa ciudat.

— Nu este ușor pentru Dădacă să treacă peste această situație. Tu și Nicholas ați fost pruncii ei din ziua în care v-ați născut. Dar cred că ați ajuns la vârsta când este bine să vă descurcați singuri, ați crescut și puteți să vă purtați de grijă.

— Asta înseamnă că Dădaca nu va mai locui împreună cu noi?

— Nu.

— Și unde va sta?

— Va căuta un alt bebeluș de care să aibă grijă și se va muta cu el. Sau poate va rămâne în Londra.

— Îi place să trăiască în Londra. Așa mi-a spus. Londra îi place mult mai mult decât Scoția.

— Vezi! Așa este mai bine!

Cara a rămas tăcută meditând la ultimele vești aflate, apoi a întrebat.

— Când vom pleca în Cornwall?

— Ți-am spus. Mâine vom lua trenul.

— Când pleacă? La ce oră?

Îi plăceau lucrurile clare, bine puse la punct.

— La ora nouă și jumătate. Vom lua un taxi până la gară.

— Și când ne vom întoarce la Kirkton?

— Presupun că la sfârșitul vacanței. Când va trebui să mergeți la școală.

Cara nu a făcut nici un comentariu. Era foarte greu să înțelegi gândurile ei.

— Acum cred că e timpul să te culci. Mâine vom avea o zi lungă.

S-a aplecat și i-a scos ochelarii cu gesturi blânde, apoi a sărutat-o.

În vreme ce se îndrepta spre ușă, Cara a strigat-o:

— Mami?

— Da.

— Ai venit.

Virginia s-a încruntat ușor. Nu înțelegea.

— Ai venit. Ți-am cerut să-mi scrii, dar tu ai venit.

Virginia și-a amintit de scrisoarea Carei, catalizatorul tuturor acțiunilor sale din ultimele zile. A zâmbit către fiica sa.

— Da. Am venit. Am crezut că așa este mai bine.

Virginia a părăsit camera copiilor și a coborât în sufragerie pentru a îndura tortura pe care o reprezenta cina luată în compania soacrei sale într-o tăcere apăsătoare.

5

Virginia s-a trezit treptat, cu sentimentul unei împliniri, cu bucuria pe care o simți când realizezi ceva deosebit. Era un sentiment neobișnuit pentru ea. Se simțea puternică și avea un scop. Două sentimente ciudate, necunoscute Virginiei. Merita să se bucure de ele, savurând dulceața lor așa încât a mai rămas în pat. Patul pentru oaspeți uriaș, cu cearșafuri din damasc fin, cu perne moi și paturi pufoase era greu de părăsit. Privea răsăritul soarelui, începutul unei noi zile de vară absolut perfectă, strecurându-se în nuanțe aurii printre frunzele castanilor din curte. Răul trecuse. Obstacolele fuseseră doborâte și în doar câteva ore, ea și copiii vor fi plecat spre Cornwall. Își spunea că după evenimentele din seara trecută nimic nu-i mai putea sta în cale, era capabilă să rezolve cele mai dificile probleme. Gândul îi zbura spre săptămânile ce urmau să vină. Capcanele cărora urma să le facă față în relațiile cu fiica și fiul său nu erau de neglijat, mai ales că trebuia să le înfrunte singură, într-o căsuță de țară izolată, lipsită de confort. Dar nu se temea. Inima îi rămânea ușoară. Întorsese o nouă filă a existenței sale. Viața ei pornise pe un făgaș nou.

Era ora șapte și jumătate. S-a ridicat din pat, bucurân-

du-se din plin de vremea frumoasă, de ciripitul păsărelelor și de zumzetul orașului ce pătrundea prin fereastra deschisă. A făcut o baie, apoi s-a îmbrăcat, a desfățat patul și a coborât la parter.

Dădaca și copiii luau micul dejun în apartamentul copiilor, iar lady Keile obișnuia să ia micul dejun în pat. Dar regulile casei erau extrem de bine puse la punct, astfel încât Virginia a găsit în sufragerie cafea fierbinte și masa pusă pentru o persoană.

A băut două căni de cafea fierbinte, neagră și a mâncat o felie de pâine prăjită cu gem. După micul dejun și-a luat cheile aflate pe măsuța din hol, a ieșit din casă bucurându-se de liniștea dimineții de vară și a pornit către magazinul de modă veche, aflat în apropiere, al cărui client obișnuit era soacra sa. Odată ajunsă a cumpărat alimente de primă necesitate pentru ea și copii: unt și pâine, ouă, cafea, cacao și fasole iahnie (pe care Nicholas o adora dar de care nu se bucura prea des pentru că nu-i permitea Dădaca) și supă de roșii și biscuiți cu ciocolată. Lapte și legume putea să cumpere în drum spre casă. Carne și pește urma să cumpere în zilele următoare. A plătit și a părăsit magazinul purtând în brațe cutia de carton legată bine, în care vânzătorul îi pusese cumpărăturile.

I-a găsit pe copii împreună cu lady Keile la parter. Dădaca nu se afla în preajma lor. Cele două valijoare, în care, fără îndoială, lucrurile lor fuseseră perfect aranjate, se aflau deja în hol și Virginia a pus și cutia de carton alături de ele.

— Bună, mami!

— Bună!

I-a sărutat pe amândoi. Erau îmbrăcați curat, cu hainele perfect aranjate pe ei, gata de călătorie. Cara purta

o rochiță din bumbac de culoare albastră și Nicholas pantaloni scurți și o cămașă în dungi. Părul său era perfect lipit de cap, semn că fusese periat îndelung.

— Unde ai fost? a vrut el să știe.

— Am făcut cumpărături. Presupun că nu vom avea timp să facem acest lucru când ajungem la Penzance; ar fi groaznic dacă nu am avea nimic de mâncare.

— Eu n-am știut ce urmează până nu mi-a spus Cara în această dimineață. Până m-am trezit n-am știut că vom merge cu trenul.

— Îmi pare rău. Aseară dormeai când am urcat în camera voastră și nu am vrut să te trezesc din somn.

— Aș fi vrut să faci așa. Eu n-am știut nimic până la micul dejun.

Părea foarte supărat, chiar iritat.

Virginia i-a zâmbit încercând să-l liniștească, apoi a ridicat privirile către soacra sa. Lady Keile era palidă și părea să nu fi dormit în noaptea ce trecuse. Altfel arăta ca de obicei: elegantă și stăpână pe sine. Virginia se întreba dacă măcar reușise să închidă ochii pentru câteva minute în timpul nopții.

— Ar trebui să comanzi un taxi, a îndemnat-o Lady Keile. Trebuie să vă grăbiți. Este bine să ajungi cu ceva timp înainte de plecarea trenului. Lângă telefon se află un număr la care poți comanda taxiul.

Dorindu-și ca ea să fi fost cea care să se gândească și la acest amănunt, Virginia s-a îndreptat către telefon. Ceasul din hol a bătut nouă fără un sfert. În următoarele zece minute taxiul a sosit și ei erau gata de plecare.

— Dar trebuie să ne luăm rămas bun de la Dădacă, a hotărât Cara.

— Sigur. Bineînțeles. Dar unde este? a dorit Virginia să afle.

— În apartamentul copiilor.

Cara s-a grăbit să pornească în sus, pe scări.

— Nu, stai pe loc! a oprit-o Virginia.

— Dar trebuie să ne luăm rămas bun.

— Sigur, dar Dădaca va coborî și veți putea să vă luați rămas bun. Mă duc eu să-i spun că suntem gata de plecare.

Când a intrat în apartamentul copiilor, a găsit-o pe Dădacă făcându-și inutil de lucru.

— Dădacă, noi suntem gata de plecare.

— Da? Da, da.

— Copiii vor să-și ia rămas bun.

Tăcere.

Cu o seară în urmă, Virginiei îi fusese milă de ea, și într-un fel anume chiar o respectase. Dar, în acel moment își dorea să o prindă de umeri și să o scuture bine până când i-ar fi căzut capul plin de idei stupide.

— Dădacă, este ridicol ceea ce se întâmplă! Nu poți să pui capăt astfel unei relații de ani și ani... Coboară și ia-ți rămas bun de la copii!

Era pentru prima dată când îi dădea un ordin clar Dădacei. Primul și ultimul, își spunea în gând. Asemenea Carei, Dădaca părea uluită. Pentru câteva momente, a rămas împietrită, apoi a încercat să deschidă gura de parcă ar fi vrut să găsească o scuză. Virginia i-a surprins privirea și a susținut-o fără să clipească. Dădaca a încercat să-i răspundă pe măsură, dar în cele din urmă a cedat. Triumful final.

— Prea bine, doamnă.

Virginia a pornit pe scări în jos și Dădaca a urmat-o în hol unde se aflau copiii. Aceștia s-au aruncat pur și simplu asupra ei, îmbrățișând-o și sărutând-o, de parcă era singura persoană din lume pe care o iubeau. Gestul lor

nu putea decât să umple de bucurie inima Dădacei. Apoi, când momentele de efuziune au luat sfârșit, micuții s-au grăbit să părăsească holul ieșind pe trotuar în fața casei.

— La revedere, a spus Virginia soacrei sale.

Nu avea nimic altceva de adăugat. S-au sărutat așa cum procedaseră și cu o zi în urmă.

— La revedere, Dădacă.

Dar aceasta îi întorsese deja spatele și pornise pe scări, către apartamentul copiilor, căutându-și batista în buzunar și apoi suflându-și nasul. Virginia a zărit picioarele ei urcând scările, apoi în momentul următor a ajuns pe palier și a dispărut.

N-a avut nici un motiv să se teamă din pricina comportamentului celor doi micuți. Bucuria, experiența călătoriei cu trenul nu numai că i-a emoționat, dar i-a redus la tăcere pe copii. Nu se bucuraseră de vacanțe departe de casă, la mare nu fuseseră niciodată și de câte ori călătoriseră spre Londra pentru a o vizita pe bunica lor, fuseseră urcați în tren și îmbrăcați în pijamale, mai înainte ca trenul să fi plecat din gară.

Dar, de data aceasta, lucrurile stăteau altfel. Priveau pe geam cu lăcomie, de parcă nu mai văzuseră niciodată ferme și câmpuri nesfârșite, vaci și orașe. După o vreme, când emoția s-a mai domolit, Nicholas a desfăcut darul pe care Virginia îl cumpărase pentru el în Paddington și a zâmbit mulțumit, când a văzut micuțul tractor de culoare roșie.

— Este la fel ca cel din Kirkton. Domnul McGregor are un Massey Ferguson exact ca acesta.

A învârtit roțile cu îndemânare și apoi a început să plimbe tractorul pe tapițeria pufoasă a căilor ferate britanice, scoțând sunete asemănătoare cu cele ale unui tractor.

Cara, în schimb, nici măcar nu a deschis cartea cu benzi desenate. Aceasta zăcea încă în poala ei, în vreme ce fetița continua să urmărească peisajul pe fereastră, cu fruntea sprijinită de geamul acesteia, cu privirile insistente, fără să-i scape nimic din spatele ochelarilor.

La ora douăsprezece și jumătate s-au îndreptat către vagonul restaurant. Acest moment a constituit o nouă experiență, o nouă aventură, clătinându-se și balansându-se temători la trecerea dintre vagoane. Vagonul restaurant constituia și el un alt motiv de încântare și de emoție, cu măsuțele sale și cu veiozele așezate pe măsuțe, și chelnerul amabil, răbdător, ce le oferise câte un meniu așa cum se procedează cu adulții.

— Doamna ce servește? a întrebat-o el pe Cara.

Când a înțeles că despre ea era vorba, Cara s-a îmbujorat, a chicotit și cu ajutorul lui a comandat supă de roșii și pește la grătar. Apoi tot la îndemnul acestuia a rezolvat tulburătoarea problemă a desertului, hotărându-se asupra unei înghețate asortate.

Privind chipurile copiilor săi, Virginia își spunea că datorită lor, pentru că tot ceea ce se întâmpla în jurul lor era absolut nou și emoționant, și ea trăia aceste sentimente. Cele mai obișnuite situații, întâmplări cu totul neînsemnate vor deveni importante și pentru ea deoarece le va trăi o dată cu ei, vor împărtăși aceleași emoții, ea, Cara și Nicholas. Dacă fiul ei îi va pune întrebări la care nu va fi în stare să răspundă, va trebui să caute, să se informeze, să-și îmbogățească cunoștințele și să încerce să devină o persoană capabilă să poarte orice tip de conversație.

Ideea i se părea de-a dreptul amuzantă. Brusc, a izbucnit în râs. Cara a ridicat privirea și văzând chipul lumi-

nos al mamei sale, a început și ea să râdă, fără să înțeleagă despre ce glumă era vorba, doar din dorința de a se alătura mamei sale.

— Când ai călătorit pentru prima dată cu acest tren, spre Cornwall? a dorit Cara să știe.

— Când aveam șaptesprezece ani. În urmă cu zece ani.

— N-ai fost niciodată acolo când erai așa, ca mine?

— Nu. De obicei mergeam în Sussex, la o mătușă.

Era deja după-amiază și se aflau doar ei în compartiment. Nicholas, atras de agitația de pe coridor, preferase să stea acolo și mama sa îl vedea cum se lupta să-și păstreze echilibrul cu picioarele depărtate unul de celălalt și ținându-se cu greu de bară.

— Povestește-mi.

— Ce anume? Despre Sussex?

— Nu. Despre călătoria în Cornwall.

— Ei bine, am venit cu mama în Cornwall pentru a petrece un timp cu Alice și Tom Lingard. Eu abia terminasem școala și Alice ne-a scris invitându-ne să stăm cu ei pe timpul verii. Mama s-a gândit că o vacanță ar fi binevenită.

— Era în vacanța de vară?

— Nu. Era de Paște și era primăvară. Narcisele galbene își arătau căpșoarele pretutindeni și primulele se înșiruiau de-a lungul căii ferate.

— Era cald?

— Nu foarte cald. Dar vremea era bună. Era soare și mult mai cald decât în Scoția. Acolo nu ne bucurăm de o primăvară adevărată. Tu ce crezi? Azi este o zi de iarnă și mâine toți copacii au înfrunzit și te afli deja în miezul verii. Cel puțin așa mi s-a părut mie totdeauna că stau

lucrurile în această privință. În Cornwall primăvara este un anotimp destul de lung... de aceea au ocazia să crească flori atât de frumoase și le trimit în Covent Garden spre vânzare.

— Ai înotat?

— Nu. Apa trebuie să fi fost rece ca gheața.

— Nici măcar în piscina mătușii Alice?

— Pe vremea aceea mătușa Alice nu avea piscină.

— Dar noi putem să înotăm în piscina mătușii Alice?

— Sigur.

— Vom înota și în mare?

— Bineînțeles. Vom căuta o plajă frumoasă și vom înota.

— Eu ... eu nu înot prea bine.

— În mare este mult mai ușor. Apa sărată te ajută să plutești.

— Dar valurile te lovesc peste față?

— Nu foarte tare. Dar tocmai asta este partea frumoasă.

Cara a rămas pe gânduri, meditând asupra acestui aspect. Nu-i plăcea să-și ude fața. Fără ochelari lumea se micșora în jurul ei dar, în același timp, nu era posibil să înoate cu ochelari.

— Ce altceva mai făceai?

— Ne plimbam cu mașina, mergeam la cumpărături. Dacă vremea era caldă stăteam în grădină și Alice avea mereu invitați la ceai sau la cină. Uneori porneam la plimbare. Sunt locuri minunate unde te poți plimba ore întregi, sus pe deal, sau spre Porthkerris. Străzile sunt în pantă și atât de înguste încât uneori și o mașină abia își poate face loc. Sunt și o mulțime de pisicuțe ce vagabondează prin oraș. În port sunt o sumedenie de bărci și poți vedea pescari bătrâni stând de vorbă și încălzindu-se la

soare. La ora fluxului, apa ridică bărcile balansându-le, jucându-se cu ele, în vreme ce refluxul le lasă pe uscat, trântite pe o rână, nisipul auriu strălucind în bătaia soarelui.

— Nu se scufundă?

— Nu. Nu cred.

— De ce?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Fusese o zi cu totul deosebită. O zi de aprilie senină, însorită și cu vânt. În acea zi, fluxul a fost mai înalt ca de obicei. Virginia putea să simtă mirosul sărat al mării peste care pluteau aromele caracteristice mării, însoțite de mirosul vopselei proaspete și catran.

Apa limpede, transparentă, se lovea clipocind ușor de chei. Dar dincolo de adăpostul oferit de port, oceanul întunecat era pătat din loc în loc de coamele înspumate ale valurilor și soarele ce strălucea sus pe bolta senină făcea ca apa din jurul farului să capete nuanțe de un alb strălucitor, oglindind stâncile aflate la poalele acestuia. Valurile se izbeau cu furie de stânci și stropii se înălțau până sus, către far.

Trecuse o săptămână din seara picnicului pe malul mării, la Lanyon și Virginia era absolut singură. Alice plecase la Penzance pentru a participa la ședința unui comitet din care făcea parte. Tom Lingard se afla în Plymouth; doamna Jilkes, bucătăreasa, era liberă în acea după-amiază și deja plecase și ea, purtând o pălărie impresionantă, să o viziteze pe soția vărului său, iar doamna Parsons, respectându-și programul săptămânal, plecase la coafor.

— Va trebui să te descurci de una singură, îi spusese Virginiei după ce luaseră prânzul.

— Nu-mi va fi greu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu încă. Voi găsi eu ceva de făcut.

Aflată singură, în casa pustie, primise un dar neașteptat, o după-amiază în care putea să facă tot ce-și dorea. A trecut în revistă câteva posibilități de a-și petrece timpul, dar ziua de o frumusețe ireală nu trebuia irosită, așa încât a pornit la plimbare. Pașii au purtat-o către poteca îngustă ce ducea spre stâncile de pe faleză. A coborât poteca spre mare și astfel a ajuns la plaja în formă de seceră. Vara, acest loc fremătă, plin de viață: corturi colorate și tarabe cu înghețată, umbrele și mingi de plajă. Dar în aprilie nu vedeai nimic din toate acestea. Nisipul curat, spălat de furtunile de peste iarnă păstra doar urmele pașilor ei, precise, ordonate, asemenea unei broderii.

La capătul îndepărtat al plajei, o potecă urca dealul, pierzându-se într-un labirint de străduțe înguste ce șerpuiau în jurul unor căsuțe vechi, cu pereții albiți de razele soarelui. A urcat un șir de trepte din piatră și a străbătut alei ivite pe neașteptate în fața ei. Urmându-le, în scurt timp, după un colț, a ajuns la marginea portului. Sub razele soarelui ce o învăluiau într-un amestec uluitor de culori, a zărit bărcile vopsite în nuanțe luminoase și apa de un verde ca păunul. Pescărușii se roteau țipând deasupra apei, aripile lor erau asemenea unor pânze alb-albastre. În jur era o forfotă necontenită, frumoasa zi de primăvară îndemnându-i pe localnici să înceapă curățenia de primăvară. Exteriorul magazinelor era vopsit în alb, geamurile erau șterse până când străluceau, parâmele se răsuceau, punțile erau frecate cu nădejde și plasele reparate.

La capătul debarcaderului, un vânzător de înghețată optimist își instalase rulota vopsită într-un alb străluci-

tor pe care un anunț ademenitor te îndemna să te apropii. „Fred Hoskings, înghețată de casă tradițională din Cornwall". Citind aceste cuvinte, Virginia și-a dorit să poată mânca o înghețată, dar și-a amintit că nu avea nici un ban la ea. Stând în soare și mâncând înghețată într-o zi ce părea perfectă ar fi însemnat plăcerea supremă. Cu cât se gândea mai mult la înghețată, cu atât o dorea mai tare. Chiar și-a scormonit buzunarele, sperând să găsească o monedă rătăcită, dar în zadar. Nici măcar o jumătate de penny nu a reușit să descopere.

S-a așezat pe un bolard. Tristețea ei părea de neconsolat cu atât mai mult cu cât atenția i-a fost atrasă de un băiat aflat pe o barcă de pescari ce pregătea ceaiul pe o lampă cu spirt. Încerca din răsputeri să-și abată gândul de la înghețată. Ca și când rugămintea i-ar fi fost ascultată, deodată, în spatele ei, a răsunat un glas.

— Bună.

Virginia a întors capul privind peste umăr, alungându-și, cu un gest simplu, părul negru ce-i cădea pe față. L-a zărit, stând acolo, în spatele ei, cu un pachet sub braț, înfruntând vântul. Purta un pulover negru, cu guler pe gât ce-l făcea să arate asemenea unui marinar.

— Bună, a răspuns ea, ridicându-se.

— Am bănuit că tu ești, dar nu eram sigur. Ce faci aici? a întrebat Eustace Philips.

— Nimic. Adică am făcut o plimbare până aici și m-am oprit pentru a privi bărcile.

— Este o zi minunată.

— Da.

Ochii lui albaștri, luminoși, păreau să zâmbească.

— Dar unde este Alice Lingard?

— În Penzance... o ședință de comitet...

— Prin urmare, ești singură.

— Da.

Virginia purta o pereche de pantofi sport de culoare albastră, vechi, o pereche de jeanși albaștri și un pulover gros, împletit de mână. Gândul că îmbrăcămintea și stângăcia dovedită în conversație erau dovezi clare ale naivității și imaturității sale o umplea de amărăciune.

Privind pachetul pe care-l purta Eustace sub braț, a întrebat:

— Ce ai acolo?

— Am venit în oraș să iau o nouă pânză pentru acoperit fânul. Vântul de azi-noapte a smuls-o pe cealaltă.

— Presupun că acum te duci spre casă.

— Nu chiar în acest moment. Dar tu ce faci?

— Nimic deosebit. Explorez. Sau cel puțin așa cred eu.

— Nu cunoști orașul?

— N-am ajuns niciodată până în aceste locuri.

— Atunci, hai cu mine și-ți voi arăta și restul orașului.

Au pornit alături de-a lungul cheiului, fără grabă, pășind agale. Eustace l-a zărit pe vânzătorul de înghețată și s-a apropiat de el, pentru a schimba câteva vorbe.

— Bună, Fred.

Îmbrăcat într-o jachetă de un alb strălucitor, apretată, semănând mai degrabă cu un arbitru de cricket decât cu un vânzător ambulant, acesta a zâmbit larg și chipul bronzat s-a încrețit, amintind de coaja unei nuci.

— Salut, Eustace. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Destul de bine. Nu te-am mai văzut? Ce mai e pe la Lanyon?

— Bine. Totul merge bine. Ai ieșit devreme anul acesta. Nu prea ai clienți pentru înghețată.

— Ei, știi cum se zice: cine se scoală de dimineață, departe ajunge.

Eustace a întors privirile către Virginia și a întrebat-o:

— Vrei o înghețată?

Nu-și imaginase că ar fi putut exista cineva care să-i ofere înghețata mult dorită, așa încât pentru că era tot ce-și dorea mai mult, în acel moment, s-a grăbit să spună:

— Ba da. Ar fi minunată, dar nu am nici un ban.

Eustace a zâmbit.

— Dă-ne cea mai mare înghețată pe care o ai, i-a cerut lui Fred și a vârât mâna în buzunar pentru a căuta banii.

Apoi au pornit la drum. A purtat-o de-a lungul cheiului, apoi pe străzile pietruite a căror existență nici măcar nu o bănuise, prin piațete uimitor de micuțe, mărginite de case cu uși vopsite în galben și cu jardiniere în aceeași culoare în fața fiecărei ferestre; au trecut pe lângă curți în care întinse pe sârme se uscau rufe în bătaia vântului, șiruri de trepte pe care pisicuțele stăteau întinse, încălzindu-se la soare sau îndeplineau ritualul spălatului. În cele din urmă, au ajuns pe plajă, din nou, în partea de nord a acesteia, unde vântul bătea parcă și mai puternic și valurile uriașe se rostogoleau în nuanțe de jad, luminate de razele soarelui iar în aer pluteau stropi de spumă albă.

— Pe când eram copil, îi spunea Eustace cu glas ridicat, pentru a se face auzit, veneam adesea aici cu o planșă de surf. Era din lemn, vopsită în alb. Unchiul meu o făcuse. Acum toți tinerii au planșe de surf din Malibu, confecționate din fibre de sticlă și fac surf în toate zilele anului, fie vară sau iarnă.

— Nu le este frig?

— Poartă costume speciale.

S-au apropiat de un zid de piatră care avea o bancă incorporată într-o nișă ferită de vânt. Eustace s-a așezat, cu spatele lipit de zid și cu picioarele întinse înainte, cu fața îndreptată către soare.

Virginia, care continua să mănânce din înghețata uriașă, s-a așezat alături de el. Eustace o privea în tăcere. Când, în sfârșit, a luat și ultima înghițitură, și-a sters degetele pe pantalonii vechi din jeans, iar el continuând să o privească, a întrebat:

— Ți-a plăcut?

Avea o mină serioasă, dar privirile lui păreau la fel de zâmbitoare ca întotdeauna.

— A fost minunată. Cea mai bună. Ar fi trebuit să-ți cumperi și tu.

— Sunt prea bătrân și am crescut prea înalt ca să mai pot umbla pe străzi mâncând înghețată.

— Eu nu voi fi niciodată nici prea mare nici prea bătrână.

— Câți ani ai?

— Șaptesprezece, aproape optsprezece.

— Ai terminat școala?

— Da. Vara trecută.

— Și acum cu ce te ocupi?

— Cu nimic.

— Vei merge la universitate?

Întrebarea lui o flata. Își închipuia că Virginia era o fată deșteaptă.

— Doamne, nu!

— Și-atunci, ce ai de gând să faci?

Virginia își dorea să nu-i fi pus această întrebare.

— Presupun că, în cele din urmă, adică în iarna viitoare, voi învăța să gătesc și să stenodactilografiez sau ceva

la fel de chinuitor. Vezi tu, mama are o idee fixă. Ea susține că trebuie să mergem pe timpul verii la Londra, să luăm parte la petreceri și întruniri organizate pentru oameni dintr-o anumită pătură a societății. În general, să ne învârtim în cercuri înalte.

— Din câte îmi amintesc, i se spune „debut în societate".

Din glasul său, Virginiei nu îi era greu să înțeleagă părerea proastă pe care o avea Eustace pentru acest stil de viață.

— Te rog, nu vorbi astfel! Îmi dai fiori de groază.

— Este greu de imaginat că în zilele noastre cineva își mai bate capul cu asemenea lucruri.

— Știu. Este ireal, dar se întâmplă. Mama mea este una dintre persoanele care se gândesc la asemenea lucruri. S-a întâlnit deja cu alte mame, au luat ceaiul împreună. Chiar a făcut o programare pentru o petrecere dansantă, dar sper din toată inima să o conving să renunțe la această idee. Îți imaginezi cum se simte o persoană obligată să fie personajul principal la o astfel de petrecere?

— Nu, nu pot să-mi imaginez, dar eu nu sunt o tânără drăgălașă de șaptesprezece ani.

Virginia a făcut o grimasă ușoară către el.

— Dacă ești total împotriva tuturor acestor aranjamente, de ce nu te lupți, de ce nu încerci să îi explici mamei tale că ai prefera o călătorie dus-întors în Australia decât să treci prin toate aceste încercări?

— I-am explicat. Cel puțin am încercat. Dar tu nu o cunoști pe mama. Niciodată nu mă ascultă. Ea îmi spune că este important să întâlnesc oameni din lumea bună, să fiu invitată la petreceri în lumea bună și să fiu văzută în locuri frecventate de aceste persoane.

— Ar trebui să-l atragi pe tatăl tău de partea ta.

— Nu am tată. Cel puțin, eu nu l-am văzut niciodată. Au divorțat când eu eram foarte mică.

— Înțeleg.

Apoi, cam fără tragere de inimă, a adăugat:

— Ei, n-ai ce-i face! Înveselește-te. Spune-ți că s-ar putea să te simți bine. Este posibil să-ți placă!

— Sunt convinsă că fiecare minut petrecut astfel va fi o tortură.

— Dar cum de ești așa de sigură?

— Pentru că nu mă simt bine la petreceri și când mă aflu în prezența străinilor pur și simplu rămân mută și nu sunt niciodată în stare să stau de vorbă cum se cuvine cu un bărbat tânăr.

— Dar tocmai stai de vorbă cu mine foarte deschis.

— Tu ești altfel.

— Cum altfel?

— Mai în vârstă, să spunem. Adică nu ești tânăr.

Eustace a izbucnit în râs și Virginia s-a simțit cumplit de stânjenită.

— Vreau să spun că nu ești foarte tânăr. Nu ai douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani.

Eustace continua să râdă.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și opt. În curând voi împlini douăzeci și nouă.

— Ce norocoș ești! Aș vrea să am și eu douăzeci și opt.

— Dacă ai avea această vârstă, probabil nu te-ai afla aici, acum.

Brusc s-a răcorit și s-a întunecat. Virginia s-a scuturat înfiorată și a ridicat privirile către cer. Soarele dispăruse în spatele unui nor uriaș, de culoare gri, un emisar al vremii reci care bântuia spre apus la orizont.

— Ei, cam asta a fost! Am avut o zi minunată, dar la noapte va ploua. Este aproape patru, spuse el privindu-și ceasul. E timpul să pornim spre casă. Cum ai de gând să te întorci?

— Pe jos, presupun.

— Vrei să te duc eu?

— Ai venit cu mașina?

— În spatele bisericii mă așteaptă Land-Rover-ul.

— Nu te abați din drum din cauza mea?

— Nu. Pot să ajung la Lanyon traversând landa.

— Bine, dacă tu crezi...

Pe drumul de întoarcere, către casa lui Alice, Virginia a rămas tăcută. Tăcerea dintre ei era caldă, amicală, oferea confort, alinare. Nu avea nici o legătură cu timiditatea ei sau cu neputința de care dădea dovadă în conversația cu străinii. Nu-și amintea când se simțise ultima oară atât de relaxată alături de o persoană străină, mai ales dacă era vorba despre un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Mașina era veche. Banchetele erau uzate și prăfuite și pe podeaua mașinii zăceau fire de paie și, în jur, plutea un miros de bălegar. Dar Virginiei nimic din toate acestea nu-i displăcea – dimpotrivă, mai ales pentru că erau parte din Penfolda. Își dădea seama că nu-și dorea nimic altceva decât să se afle din nou în acele locuri. Să revadă ferma și câmpurile scăldate în lumina zilei, să vadă animalele și să i se arate acareturile și poate, dacă i se permitea, să vadă și restul casei, să fie invitată la ceai în acea bucătărie demnă de invidiat. Își dorea să fie primită, acceptată în rândul celor de la fermă.

Au urcat dealul pe șoseaua dinspre oraș, trecând pe lângă clădirile aflate în zona rezidențială, care o dată cu trecerea timpului fuseseră toate transformate din locu-

ințe în hoteluri. Grădinile fuseseră măturate de buldozere și deveniseră parcări iar pridvoarele închise cu pereți din sticlă. Unele dintre hoteluri aveau saloane cu pereți și tavane din sticlă, care păreau cuprinse de o tristețe iremediabilă sub lumina cenușie a zilelor mohorâte. Municipalitatea plantase în fața acestor hoteluri straturi de flori, în care narcisele galbene aveau întâietate.

Sus, deasupra mării, drumul devenea drept. Eustace a schimbat viteza. Apoi, cu un ton neutru, a întrebat-o:

— Când trebuie să te întorci la Londra?

— Nu știu. Probabil peste o săptămână.

— Ai vrea să mai vii încă o dată la Penfolda?

Era a doua oară când, în aceeași zi, Eustace îi oferea tot ce își dorea mai mult pe lume. Se întreba dacă nu cumva avea puterea de a citi gândurile.

— Ar fi minunat!

— Mama mea, pot spune că a făcut o pasiune pentru tine. Nu i se întâmplă prea des să poată vedea un chip nou. S-ar simți minunat dacă ai veni și ai lua ceaiul împreună cu ea.

— Mi-ar face mare plăcere!

— Cum poți ajunge la Lanyon? a întrebat-o Eustace fără a-și lua privirile de la drumul ce se întindea înaintea lor.

— Aș putea să iau mașina lui Alice. Sunt convinsă că, dacă îi cer să mi-o împrumute, va accepta. Voi conduce cu prudență.

— Știi să conduci?

— Bineînțeles. Altfel cum aș putea să-i cer mașina?

Virginia i-a zâmbit fericită, nu pentru că răspunsul ei ar fi putut fi interpretat ca o glumă bună, ci pentru că se simțea minunat.

— Atunci așa rămâne, spuse Eustace cu un ton hotărât. O voi întreba pe mama ce zi i se pare cea mai nimerită și te voi suna. Ce părere ai?

Virginia își imagină zilele în care aștepta telefonul. Apoi acesta suna și ea îi auzea vocea la capătul celălalt al firului. Pur și simplu ar fi vrut să danseze de fericire.

— Este foarte bine.

— Ce număr de telefon ai?

— Porthkerris 325.

— Voi încerca să-l memorez.

Ajunseseră la casa lui Alice. Eustace a intrat pe poarta albă de la Casa Balenei și a înaintat printre tufele de escallonia.

— Iată-te ajunsă acasă! spuse el în timp ce mașina scrâșnea pe pietrișul aleii. Ai ajuns teafără, chiar la ora ceaiului.

— Mulțumesc mult.

Eustace s-a sprijinit pe volan și i-a zâmbit.

— N-ai pentru ce.

— Pentru tot. Pentru înghețată și pentru rest.

— Cu plăcere.

S-a aplecat și a deschis portiera. Virginia a sărit din mașină. Chiar în momentul în care atinsese pietrișul aleii, ușa de la intrare s-a deschis și doamna Parsons a apărut în prag. Purta un costum de culoarea fragilor și o bluză albă de mătase, cu o fundă mare la gât.

— Virginia.

S-a întors. Și-a privit mama, întruchipare a perfecțiunii ca totdeauna, cum se apropia. Părul ei, aranjat perfect de obicei, flutura în bătaia vântului, fapt ce dovedea că nu ajunsese la coafor.

— Bună, mamă.

— Pe unde ai umblat?

Zâmbea cu un aer prietenos și dezinteresat.

— Credeam că ai fost la coafor.

— Coafeza care se ocupă de mine este în pat din pricina unei răceli. Bineînțeles că s-a oferit altcineva să-i țină locul, dar era vorba despre fata care de obicei mătură, așa încât m-am simțit nevoită să refuz cât mai politicos posibil.

Cu zâmbetul pe buze în continuare, s-a întors către Eustace și a întrebat.

— Cine este acest prieten al tău?

— Eustace Philips.

În acel moment, Eustace luase hotărârea să coboare din mașină. A ocolit Land-Rover-ul și s-a apropiat pentru a fi prezentat doamnei Parsons. Cu un sentiment de dezaprobare față de sine însăși, în acel moment, Virginia l-a privit prin ochii mamei sale: un bărbat voinic, având umeri lați, ce se profilau pe sub puloverul gros din lână, fața arsă de soare și mâini zdravene, aspre, cu bătături.

Cu grația obișnuită, doamna Parsons i-a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

— Bună ziua.

Privirile lor s-au întâlnit și fiecare a susținut privirea celuilalt. Fie că nu a văzut, fie că nu a dorit să vadă mâna întinsă, Eustace a ignorat pur și simplu gestul doamnei Parsons. Aceasta și-a lăsat mâna să alunece pe lângă trup și brusc, atitudinea ei a devenit ceva mai rece.

— Unde te-a întâlnit Virginia? a dorit ea să știe cu un aer amabil, firesc.

Eustace s-a sprijinit de mașină, cu brațele încrucișate la piept.

— Locuiesc la Lanyon, la Penfolda.

— Aha, da! Mi-am amintit. Petrecerea în aer liber. Am aflat totul despre ea. Mă bucur că v-ați întâlnit azi din nou.

— Absolut întâmplător.

— Atunci plăcerea a fost mai mare, continuă ea, zâmbind. În câteva minute vom lua ceaiul, domnule Philips. Nu vreți să intrați și să beți o cană cu ceai împreună cu noi?

Eustace a refuzat invitația, clătinând ușor din cap. Privirile lui nu se desprinseseră nici o clipă de pe chipul doamnei Parsons.

— Șaptezeci de vaci așteaptă să fie mulse, așa încât este cazul să mă grăbesc spre casă...

— Da, sigur, înțeleg. Nu vrem să vă reținem de la muncă.

Continua să zâmbească, dar tonul ei era al stăpânei dornică să pună capăt conversației cu grădinarul domeniului.

— Nici nu v-aș permite, contraatacă Eustace îndreptându-se către mașină.

— La revedere, Virginia, adăugă el.

— La revedere. Și mulțumesc pentru că m-ai adus acasă, a răspuns Virginia cu glas stins.

— Te mai sun în zilele următoare.

— Da, aștept.

A înclinat din cap în semn de salut și a pornit motorul. Mașina s-a depărtat fără ca Eustace să privească măcar o dată în urma sa. Virginia a rămas alături de mama sa, privind Land-Rover-ul, urmărindu-l cum dispărea într-un nor de praf.

— Ei bine!

Doamna Parsons râdea dar în mod evident era iritată.

— Un tânăr cu picioarele pe pământ și foarte simplu. Stând aici întâlnești tot felul de oameni. De ce îți va telefona?

Din glasul ei era limpede că îl considera pe Eustace Philips o persoană ce nu trebuia luată în seamă, iar el și Virginia aveau un secret.

— Ar dori să merg la Lanyon să iau ceaiul împreună cu mama lui!

— Minunat! Farmecul vieții la țară!

Începu să plouă ușor. Doamna Parsons a aruncat o privire cerului cenușiu și a tresărit înfiorată.

— De ce stăm aici, în ploaie și vânt? Hai, ceaiul este gata!

Virginia nu a dat atenție fiorului de frig ce o străbătuse pe doamna Parsons. Dar a doua zi dimineață, mama ei s-a plâns că nu se simte bine. Răcise și avea probleme cu stomacul și era hotărâtă să nu iasă din casă. Pentru că vremea era rece și posomorâtă, nimeni nu s-a arătat contrariat de hotărârea ei. Alice a aprins focul în căminul din salon și doamna Parsons s-a așezat pe canapea, în fața focului, cu un pled din mohair pe picioare.

— Îmi voi reveni repede, încercă ea să o liniștească pe Virgnia. Tu și Alice trebuie să mergeți singure și să nu vă faceți probleme din pricina mea.

— Să mergem? Unde?

— La Falmouth. Să luați prânzul la Pendrane.

Întâlnind privirea nedumerită a Virginiei, a continuat:

— Draga mea, ce se întâmplă? De ce ești uimită? Doamna Menheniot ne-a invitat cu mult timp în urmă. Dorește să ne arate grădina ei.

— Dar nimeni nu mi-a spus nimic despre acest aranjament.

Virginia nu avea nici cea mai mică dorință să ia prânzul la Pendrane. Drumul până la Falmouth și înapoi le-ar fi luat o zi întreagă incluzând și masa de prânz. N-avea nici cea mai mică dorință să vadă grădina doamnei Men-

heniot. Tot ce-și dorea era să stea acasă așteptând telefonul lui Eustace.

— Ți-am spus eu acum. Cred că este cazul să urci și să te schimbi. Nu poți merge în vizită îmbrăcată în jeanși. Nu crezi că rochia albastră pe care abia ți-am cumpărat-o ar fi potrivită? Sau kilt-ul? Cred că doamna Menheniot s-ar amuza teribil văzându-te purtând kilt-ul.

Dacă doamna Parsons ar fi fost un alt gen de mamă, Virginia i-ar fi cerut să răspundă la telefon în locul ei și să preia mesajul. Dar Eustace nu-i era simpatic doamnei Parsons. Îl considera lipsit de maniere și stângaci, dacă nu chiar grosolan, și remarca făcută cu zâmbetul pe buze referitoare la viața la țară reprezentase eticheta pe care doamna Parsons i-o agățase de gât. Din momentul în care acesta se depărtase la volanul mașinii sale, numele lui nu fusese pomenit măcar o dată. Deși, cu o seară în urmă, Virginia încercase, de câteva ori, să le povestească lui Alice și Tom despre întâlnirea întâmplătoare din acea zi, mama sa schimbase firul conversației cu o atitudine categorică, fie întrerupând-o pe Virginia, fie găsind brusc alte subiecte. În timp ce se îmbrăca pentru prânz, Virgina încerca să găsească o soluție.

În cele din urmă, purtând kilt-ul și un pulover din lână de culoare galbenă, precum canarul, cu părul negru pieptănat și strâns cuminte la spate, a pornit către bucătărie unde se afla doamna Jilkes. Aceasta era noua ei prietenă. Într-o după-amiază ploioasă o învățase pe Virginia să facă brioșe, în timp ce îi oferise o sumedenie de informații referitoare la longevitatea rudelor sale, al căror număr era absolut impresionant.

— Bună, Virginia.

Doamna Jilkes făcea pateuri. Virginia a luat un pateu și a început să mestece, cu gândul departe.

— Nu mai mânca! Te vei sătura cu pateuri și la masa de prânz nu vei fi în stare să mănânci cum se cuvine.

— Aș fi vrut să nu mă duc. Doamnă Jilkes, dacă va suna telefonul și voi fi căutată, vreți să preluați dumneavoastră mesajul?

Doamna Jilkes, rostogolindu-și privirile, s-a uitat la ea cu interes:

— Aștepți un telefon? De la un tânăr domn?

Roșind, Virginia a confirmat:

— Da. Așa este. Dar veți răspunde, da?

— Iubito, nu-ți face griji! Doamna Lingard te strigă. Este timpul să plecați. Voi avea grijă de mama ta și îi voi duce prânzul pe tavă.

S-au întors abia la ora cinci după-amiază. Alice s-a îndreptat către salon pentru a se interesa de starea de sănătate a Rowenei Parsons și pentru a-i povesti despre vizita făcută la Pendrane. Virginia a pornit spre scări, dar imediat ce ușa salonului s-a închis, a schimbat direcția îndreptându-se spre bucătărie.

— Doamnă Jilkes!

— Te-ai și întors?

— A sunat telefonul?

— Da. De două sau trei ori, dar a răspuns mama ta.

— Mama?

— Da. A luat telefonul în salon. Va trebui să o întrebi pe ea dacă te-a căutat cineva.

Virginia a părăsit bucătăria și a pornit către salon, străbătând coridorul. A intrat și peste creștetul lui Alice a întâlnit privirile reci ale mamei sale. Doamna Parsons i-a zâmbit.

— Scumpa mea, am aflat totul. Te-ai simțit bine?

— Da. A fost bine.

Aștepta. Voia să-i acorde mamei sale timpul și ocazia pentru a-i spune despre telefonul primit.

— Doar bine? Nimic altceva? Nepotul doamnei Menheniot era și el la Pendrane?

— ... da...

Brusc, imaginea tânărului fără bărbie s-a înceţoșat într-atât încât îi era imposibil să și-l amintească. Spera ca Eustace să sune în ziua următoare. Poate nici nu telefonase încă. Virginia o cunoștea prea bine pe mama sa. Știa că, în ciuda antipatiei față de Eustace, nu ar fi neglijat o obligație socială cum era comunicarea unor mesaje. Așa sunt mamele. Așa trebuie să fie. Dacă nu se comportă conform codului impus copiilor, atunci își pierd credibilitatea în fața acestora. Fără încredere nu există afecțiune. Și dacă nu există afecțiune, nu există nimic.

A doua zi a plouat din nou. Întreaga dimineață, Virginia a stat lângă foc, în hol, prefăcându-se cufundată în citirea unei cărți. De fiecare dată când suna telefonul se repezea să răspundă. Dar nici unul dintre apeluri nu fusese pentru ea. Eustace nu telefonase.

După masa de prânz, mama sa i-a cerut să meargă la farmacie, în Porthkerris să ridice niște medicamente. Virginia i-a spus că nu dorea să meargă.

— Toarnă cu găleata.

— Puțină ploaie nu-ți poate pricinui nici un rău. Trebuie să faci mișcare. Ai stat toată dimineața citind cartea aceea caraghioasă.

— Dar nu este caraghioasă.

— Oricum, n-ai făcut nimic altceva decât ai citit. Pune-ți cizmele de cauciuc, ia o pelerină și nici nu vei simți ploaia...

Nu avea nici un rost să continue. Luând aerul unei

persoane resemnate, Virginia a îmbrăcat pelerina de ploaie și a pornit spre oraș. Târându-și pașii pe trotuarele ude, cenușii, pe sub copacii al căror frunziș își scutura stropii de ploaie asupra sa, își spunea că era cazul să facă față posibilității, greu de imaginat de altfel, că Eustace nu avea să-i telefoneze.

Îi promisese că o va face, dar invitația depindea de mama lui, de momentul liber pe care și-l găsea aceasta pentru a o invita la cină.

Poate că doamna Philips se răzgândise în privința invitației. Se spune că dacă vrei să vezi în ce fel de femeie se va transforma fata pe care vrei să o iei de soție, trebuie să o privești pe mamă cu atenție. Probabil că Eustace o privise cu atenție pe mama ei și nu-i plăcuse ceea ce văzuse. Își amintea sclipirea provocatoare din ochii lui albaștri și la fel de vii îi erau în amintire replicile schimbate.

„Nu vrem să te reținem de la muncă."

„Nici nu v-aș permite."

Probabil uitase promisiunea făcută. Sau se răzgândise. Dar și mai înspăimântător i se părea gândul că, ea, Virginia, interpretase greșit atitudinea lui. Ea își descărcase preaplinul inimii trezindu-i simpatia, compasiunea. Probabil îi era milă de ea.

„Dar mi-a promis că va telefona. Așa mi-a spus."

A luat medicamentele de la farmacie și a pornit spre casă. Continua să plouă.

Chiar pe aceeași stradă cu farmacia se afla o cabină telefonică. Și în acel moment era liberă. Era atât de simplu. În câteva clipe ar fi reușit să-i găsească numărul și să-l formeze. Avea bani în buzunar, chiar fise pentru telefon. „Sunt eu, Virginia" ar fi putut să spună, tachinându-l ușor. „Ai promis că vei telefona."

Chiar a dat să traverseze strada. Dar la marginea trotuarului a ezitat. Încerca să-și adune curajul pentru a lua inițiativa într-o situație care părea peste puterile ei.

Își imagină conversația.

— Eustace?

— Da.

— Sunt eu, Virginia.

— Virginia?

— Virginia Parsons.

— Aha, da, Virginia Parsons. Ce mai faci?

Dar în acest punct curajul a părăsit-o. S-a întors și n-a mai traversat strada către cabina telefonică. A pornit să urce dealul, în bătaia stropilor de ploaie ce-i loveau fața, cu o mână în buzunar strângând sticluța cu pastilele pentru mama sa.

În momentul în care intra pe ușa de la Casa Balenei a auzit telefonul sunând. Până când a reușit să-și scoată cizmele, acesta a încetat să sune. Intrând în fugă în salon a apucat să o vadă pe mama sa punând jos receptorul telefonului.

Aceasta și-a privit uimită fiica ce părea să-și fi pierdut respirația din pricina grabei și emoției.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Am... am crezut că mă caută pe mine.

— Nu. A fost o greșeală. Mi-ai adus tabletele, draga mea?

— Da.

— Ești o scumpă. Plimbarea ți-a făcut bine. Sunt sigură. Ești îmbujorată.

A doua zi, doamna Parsons a anunțat fără nici un preambul că urmau să se întoarcă la Londra. Alice era uimită.

— Rowena, eu am sperat că veți mai sta încă o săptămână!

— Draga mea, ar fi minunat, dar, după cum știi, vom avea o vară aglomerată. Sunt o mulțime de aranjamente de făcut și trebuie totul organizat cum se cuvine. Nu avem, din păcate, timp să mai stăm încă o săptămână și să ne bucurăm de ospitalitatea ta.

— Dar, cel puțin rămâneți până la sfârșitul acestei săptămâni.

„Da, te rog, până la sfârșitul săptămânii", gândea și Virginia. „Te rog, te rog, te rog să mai stăm".

Dar doamna Parsons era de neclintit în hotărârea ei.

— Ar fi minunat, dar nu se poate... Mai târziu de vineri nu putem amâna. Voi încerca să rezerv bilete la tren.

— Îmi pare atât de rău, dar dacă trebuie...

— Da, draga mea. Trebuie cu adevărat.

„De ce nu-și amintește?! De ce nu telefonează? Nu voi mai avea șansa să merg la Penfolda, dar cel puțin îmi voi putea lua la revedere. Voi fi sigură că într-adevăr a dorit să mă invite... poate i-aș promite că îi voi scrie, i-aș putea da adresa mea."

— Draga mea, aș dori să începi să împachetezi. Să nu uiți nimic din ceea ce ai adus cu tine pentru că nu vreau să o împovărăm pe Alice cu expedierea acestor obiecte. Ai luat și pelerina de ploaie?

„În seara aceasta. Va suna în seara aceasta. Va spune: îmi pare rău, dar am fost plecat. Am fost foarte ocupat, nu am avut nici un moment liber. Am fost bolnav."

— Virginia, vino și scrie-ți numele în cartea oaspeților! Aici, te rog! A fost o vacanță minunată! O încântare! Ne-am simțit fantastic amândouă! Am dreptate, Virginia? Nici nu suport gândul despărțirii.

Și totuși s-au despărțit. Alice le-a condus la gară, le-a însoțit până în vagonul clasa întâi în care aveau rezer-

vate locurile. Hamalul s-a dovedit a fi foarte politicos, probabil impresionat de valizele elegante și costisitoare ale doamnei Parsons.

— Veți reveni curând, o încurajă Alice pe Virginia, pe când aceasta se apleca peste fereastra vagonului, luându-și încă o dată la revedere.

— Da.

— A fost minunat să vă am alături de mine...

Era ultima șansă. „Spune-i lui Eustace că am fost nevoită să plec. Spune-i la revedere din partea mea."

Trenul a scos un fluierat prelung și apoi s-a pus în mișcare.

„Spune-i că-l voi suna."

— La revedere, Virginia.

„Trimite-i toată dragostea mea. Spune-i că-l iubesc."

Pe când trenul se apropia de Truro, nefericirea ei devenise evidentă. Ofta, își ștergea nasul și lacrimile i se înnodau în barbă. Doamna Parsons nu le mai putea trece cu vederea.

— Draga mea, ce se întâmplă? întrebă ea în cele din urmă, pușând ziarul jos.

— Nimic...

Virginia, cu fața umflată de plâns, privea pe fereastră fără să vadă nimic.

— Nu se poate! Ceva rău se întâmplă cu tine.

Și-a așezat mâna, cu blândețe, pe genunchiul Virginiei.

— Este vorba despre tânărul acela.

— Care tânăr?

— Cel care conducea Land-Rover-ul. Eustace Philips. Ți-a frânt inima?

Plângând neîncetat, Virginia nu a dat nici un răspuns. Mama sa a continuat, cu un zâmbet blând, încurajator.

— Eu nu aș suferi, dacă aș fi în locul tău. Probabil se întâmplă pentru prima oară ca un bărbat să-ți rănească sentimentele, dar vreau să te asigur că nu este ultima. Bărbații sunt creaturi egoiste.

— Eustace nu este așa.

— Serios?

— Este blând. Este singurul bărbat care mi-a plăcut vreodată. Dar tu nu-l placi, am dreptate?

Își suflă nasul și apoi își ațintì privirea asupra mamei sale...

Pentru o fracțiune de secundă, doamna Parsons a fost lăsată fără replică de afirmația fiicei sale, de sinceritatea acesteia.

— Ei bine... să spunem că... că nu mi-a plăcut niciodată acest gen de bărbat.

— Vrei să spui că nu-ți place faptul că este fermier.

— N-am făcut o astfel de afirmație.

— Nu, dar asta gândești. Ție îți plac buruienile fără bărbie așa cum este nepotul doamnei Menheniot.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe nepotul doamnei Menheniot.

— Nu, dar dacă l-ai fi întâlnit, ți-ar fi plăcut.

Doamna Parsons a rămas tăcută pentru scurt timp, apoi a continuat:

— Dă-l uitării, Virginia! Fiecare fată trebuie să trăiască o asemenea poveste, trebuie să păstreze amintirea unei iubiri nefericite, mai înainte de a întâlni bărbatul potrivit, mai înainte de a se căsători și așeza la casa ei. Vara aceasta poate fi atât de frumoasă pentru noi, ar fi păcat să-i distrugem farmecul tânjind după ceva ce probabil nu a existat vreodată.

— Da.

Virginia și-a șters ochii și a vârât batista udă în buzunar.

— Așa te vreau. Hai, gata cu lacrimile!

Mulțumită că reușise să liniștească apele, doamna Parsons a ridicat ziarul și a reluat lectura. Apoi, tulburată, simțind că ceva era în neregulă, a coborât ziarul și a văzut-o pe Virginia privind-o cu o intensitate neobișnuită, fără să clipească. Era o privire pe care mama ei nu o cunoștea, nu o mai văzuse niciodată, în ochii ei.

— Ce este?

— A spus că va telefona. Mi-a promis.

— Și?

— A telefonat? Știu că nu-l placi. Ai vorbit cu el și mie nu mi-ai spus?

Mama ei nu a ezitat nici un moment în a-i da răspunsul.

— Scumpa mea! Ce acuzație! Bineînțeles că nu! Doar nu crezi că...

— Nu, a întrerupt-o Virginia, simțind cum ultima speranță murea în sufletul ei. Nu am crezut nimic.

A întors capul și și-a sprijinit fruntea de geamul rece și a privit cum peisajul se depărta legănându-se în ritmul trenului și o dată cu el tot ceea ce se întâmplase rămânea în urmă, înghețat de trecut.

Toate acestea se întâmplaseră în aprilie. În mai, Virginia a reîntâlnit o fostă colegă de școală care a invitat-o la țară, la sfârșit de săptămână.

— Este ziua mea și va fi fantastic. Mama mi-a îngăduit să invit pe cine vreau eu. Probabil vei fi nevoită să dormi la mansardă, dar nu te superi, nu? Suntem o familie incapabilă să ne organizăm acțiunile.

Virginia, atrasă de ineditul invitației, a acceptat.

— Cum ajung acolo?

— Ai putea să iei trenul și te-ar putea lua cineva de la gară, dar ar însemna să te plictisești pe drum. Vom face astfel: vărul meu, care cred că va veni la petrecere, te poate lua în mașina lui. Voi vorbi cu el și-l voi întreba dacă se găsește un locșor pentru tine, printre bagaje sau pe schimbătorul de viteze. Cred că este mult mai bine așa, decât să te trezești înghesuită în mulțimea călătorilor din gara Waterloo...

Și, în mod surprinzător, lucrurile s-au aranjat întocmai cum spusese. Mașina era un Mercedes coupé de culoare albastră și imediat ce bagajul ei a fost așezat printre celelalte, în portbagajul mașinii, ea a fost invitată să urce și să se așeze pe locul din față, între prietena sa și vărul acesteia. Vărul era un tânăr înalt, blond, cu picioare lungi. Purta un costum de culoare gri și buclele, asemenea unor cozi de rață, ieșeau de sub pălăria moale, de culoare maron, al cărui bor îl purta tras pe ochi.

Numele acestui tânăr era Anthony Keile.

6

Epuizată din pricina călătoriei și îngrijorată din cauza problemelor legate de căsuța Bosithick, în cele dim urmă Virginia a coborât din tren la Penzance. A respirat adânc, inhalând aerul sărat și răcoros al mării, fericită și plină de recunoștință pentru că revenise în acel loc. Era vremea refluxului și în aer plutea un miros puternic de alge. De partea cealaltă a golfului, muntele St. Michael se ridica învăluit într-o lumină aurie pe care soarele, ce cobora spre apus, o revărsa cu generozitate. Plaja udă era pătată din loc în loc de firicele albăstrii de apă ce se scurgeau asemenea unor pârâiașe, în care se oglindea albastrul cerului.

În mod uimitor, a reușit să găsească un hamal care să o ajute la bagaje. Pășeau toți trei în urma lui și a cărucio-rului său, când Nicholas a întrebat.

— Aici vom sta noi?

— Nu. Vom merge cu mașina la Lanyon.

— Și cum vom ajunge?

— Ți-am mai spus, Nicholas, că am lăsat mașina în parcare.

— Și cum de ești atât de sigură că nu a fost furată?

— Pentru că o văd. Ne așteaptă.

Le-a luat ceva timp să aranjeze toate valizele în port-

bagajul mașinii Triumph. Dar, în cele din urmă, au reușit să le așeze, și cutia cu alimente au pus-o deasupra. Virginia l-a plătit pe hamal apoi toți trei au urcat în mașină în față, Cara aflându-se la mijloc și ușa din partea lui Nicholas fiind asigurată.

Virginia lăsase capota mașinii și își acoperise capul cu un batic, dar părul Carei fâlfâia în bătaia vântului.

— În cât timp vom ajunge?

— Nu mai mult de o jumătate de oră.

— Cum arată casa?

— De ce nu ai răbdare? Vei putea să o vezi în cel mai scurt timp.

Când au ajuns pe creasta dealului, Virginia a oprit mașina. Au admirat împreună priveliștea, curba elegantă a golfului și apele albăstrui, purtând încă nuanțele luminoase ale zilei. În jurul lor se întindeau câmpurile nesfârșite și șanțurile bătând și ele în nuanțe de albastru, cotropite de sipică. Apoi și-au continuat drumul coborând într-o vale îngustă unde se ridicau stejari bătrâni și un podeț. Au lăsat în urmă o moară, un sat și apoi drumul a ajuns din nou să țină tovărășie landei. Deodată, orizontul strălucitor al Atlanticului a apărut jos, aflat undeva sub ei, iar în fața lor se întindeau sclipitoare spre apus, luminate de ultimele raze ale soarelui, apele oceanului.

— Credeam că marea a rămas în urma noastră. Sau poate asta este altă mare, comentă Nicholas.

— S-ar putea să fie alta.

— Este marea noastră? Este cea în care vom înota noi?

— Așa cred.

— Are și o plajă?

— Nu am avut timp să o vizitez. Dar, în mod sigur, sunt o mulțime de stânci.

— Eu vreau o plajă. Cu nisip. Vreau să-mi cumperi o găletușă și o lopățică.

— Toate la vremea lor. Trebuie să ne gândim la ce avem mai întâi de făcut.

— Mâine vreau să-mi cumperi găleată și lopată.

Au intrat, din nou, în șoseaua principală ce urma firul coastei. Au părăsit apoi satul Lanyon și au intrat pe drumul ce ducea către Penfolda. Au urcat dealul și au ajuns în sfârșit la pâlcul de gherghine ce marca intrarea pe drumeagul spre Bosithick.

— Am ajuns!

— Dar nu se vede nici o casă.

— O veți vedea imediat.

Hurducăind și scârțâind, mașina urma firul drumeagului. De sub mașină veneau zgomote alarmante și grozama îi învăluia din toate părțile. Cara, temându-se pentru integritatea proviziilor, a întins mâna în spate încercând să mențină cutia de carton în echilibru. Balansându-se pentru ultima oară, mașina a trecut de cotul drumului și s-a oprit pe un petic de iarbă, în pantă. Virginia a tras frâna de mână și a oprit motorul. Copiii au rămas nemișcați în mașină, privind în tăcere casa.

În Penzance nu simțiseră nici o adiere de vânt, aerul era prea cald și încărcat de un abur lăptos. Sus, la Bosithick era răcoare și o ușoară adiere se strecura printre tufișuri. Sârma pentru rufe atârna, legănându-se purtată de briza răcoroasă și iarba înaltă ce crescuse printre pietrele de hotar zăcea întinsă pe o parte, ca o blană mângâiată îndelung.

Dar mai era ceva. Un detaliu, un amănunt de neînțeles. Pentru câteva momente, Virginia a rămas nemișcată, privind cu ochi mari de uimire. Într-un târziu, Cara a dat glas gândurilor mamei sale.

— Iese fum pe coș.

Virginia s-a scuturat, de parcă voia să scape de sentimentul neplăcut care o cuprindea. Pe spate simțea o undă rece, ca și când un firicel de apă înghețată pornise de-a lungul trupului său. Părea să fi ajuns într-un moment neprielnic, când nu erau așteptați de locatarii necunoscuți ai casei, ființe neștiute pe care nu și le putea imagina.

Simțind tensiunea mamei sale, Cara a privit-o cu atenție:

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Absolut nimic.

Glasul său părea mult mai sigur și mai încrezător decât se simțea ea.

— Sunt doar uimită. Hai să intrăm și să vedem ce se întâmplă.

Au coborât din mașină fără a lua bagajele cu ei. Virginia a deschis poarta și a făcut loc pentru ca cei doi copii să poată intra în curte, apoi a căutat cheile în geantă.

Cei doi micuți porniseră înainte. Nicholas alerga, cercetând cel mai îndepărtat colț al casei, în timp ce Cara pășea cu atenție ca și când ar fi încălcat o proprietate. A evitat să atingă un covoraș vechi, aruncat în potecă, ca și ghiveciul spart. Își ținea mâinile lipite de corp temându-se să atingă cel mai mic obiect.

Au descuiat ușa împreună, apoi au dat-o în lături.

— Crezi că este vorba de țigani?

— Care țigani?

— Cei care au aprins focul.

— Hai să vedem...

Mirosul de șoareci și umezeală dispăruse. Casa părea curată și primitoare și când au pășit în camera de zi au văzut focul arzând în cămin. Casa avea o nouă înfățișare. Nu mai era vorba nici de aerul neprimitor, nici de

acea atmosferă ciudată, înspăimântătoare... dimpotrivă. Îi primea cu bucurie. Radiatorul oribil fusese îndepărtat și lângă șemineu se afla un coș înalt, plin cu butuci pentru foc.

Datorită focului și razelor calde ce pătrundeau prin fereastra orientată spre apus, încăperea părea primitoare, plăcută. Virginia s-a îndreptat către una dintre ferestre pentru a o deschide. Trecând prin dreptul ușii de la bucătărie a zărit în mijlocul mesei un castron plin cu ouă și o cană mare cu lapte. A intrat în bucătărie și a rămas în mijlocul încăperii privind în jurul său. Cineva frecase chiuveta făcând-o să strălucească și spălase perdelele.

— Este ca în basme, șopti Cara alături de ea.

— Nu cred că zânele sunt răspunzătoare de toate acestea. Alice s-a ocupat de casă.

— Mătușa Alice Lingard?

— Da. Nu este minunată? Tot timpul mi-a dat de înțeles că dezaprobă hotărârea luată de mine și apoi mi-a făcut această surpriză. Așa este Alice. Foarte blândă și iubitoare. Mâine trebuie să-i facem o vizită și să-i mulțumim. I-aș fi dat un telefon, dar nu avem.

— Oricum, mie nu-mi plac telefoanele. Eu vreau să mergem să o întâlnim. Și vreau să văd și piscina.

— Dacă îți vei lua costumul, vei putea să faci o baie.

Cara o privea în tăcere. Virginia credea că încă se mai gândea la piscină când, uimită, a auzit-o pe fiica sa întrebând:

— Dar cum a intrat în casă?

— Cine?

— Mătușa Alice. Cheile se aflau la tine.

— Cred că a luat alt rând de chei de la domnul Williams. Ei, ce părere ai, ce vrei să facem acum?

Nicholas a apărut și el în pragul ușii.

— Vreau să văd întreaga casă și apoi vreau să luăm ceaiul. Sunt mort de foame.

— Ia-o și pe Cara.

— Eu vreau să stau cu tine.

— Nu, te rog să-l însoțești pe Nicholas și să îmi spui apoi părerea ta despre casă. Nu crezi că este cea mai ciudată casă pe care ai văzut-o vreodată? Între timp eu voi pune ceainicul pe foc și voi fierbe și câteva ouă, apoi voi aduce bagajele din mașină și voi despacheta. Trebuie să pregătesc și paturile.

— Dar nu sunt deja făcute?

— Nu, noi trebuie să ne ocupăm de ele. Trebuie să ne descurcăm singuri.

Spre seară reușiseră, mai mult sau mai puțin, să se instaleze în noua casă. Descoperiseră robinetul pentru apă caldă și debaraua în care se afla lenjeria pentru pat, dar rămânea de stabilit cine în ce pat va dormi. Această dezbatere le-a luat ceva timp. La cină, Nicholas a vrut să mănânce fasole pe pâine prăjită, dar nu au reușit să descopere locul în care era păstrat prăjitorul de pâine, iar grătarul aragazului se încingea atât de tare încât s-a văzut nevoit să mănânce fasolea pe pâine obișnuită.

— Avem nevoie de detergent și de un mop, de ceai și de cafea...

Virginia căută o foaie de hârtie și un creion încercând să facă o listă de cumpărături.

Cara o seconda:

— ... și săpun pentru baie și detergent pentru curățat cada, pentru că este îngrozitor de murdară.

— Și o găletușă, o lopățică, intervenea Nicholas.

— Și ne trebuie și un frigider, a adăugat Cara. Nu

avem unde să păstrăm alimentele și dacă le lăsăm așa la întâmplare, le va crește barbă albăstruie.

— Poate reușim să-mprumutăm un răcitor, interveni Virginia, amintindu-și oferta pe care i-o făcuse o anume persoană.

Apoi, pentru a da uitării acest gând s-a concentrat din nou asupra listei.

Când în sfârșit rezervorul de apă caldă s-a încălzit, s-au spălat în baia cu aspect îndoielnic. Apoi, îmbrăcați pentru noapte, au băut câte o cană cu cacao, așezați în fața focului.

— Nu există televizor.

— Nici aparat de radio, cu tranzistori.

— Nici măcar un ceas, a descoperit Nicholas încântat.

— Dacă vrei să știi neapărat cât este ceasul, îți pot spune eu. Este nouă și zece, l-a înștiințat Virginia privind cadranul ceasului de mână.

— Nouă și zece?! Ar fi trebuit să fiu de mult în pat.

— Nu vă faceți griji! i-a liniștit Virginia.

— Să nu ne facem griji? Dădaca ar fi furioasă!

Virginia s-a sprijinit de spătarul scaunului, a întins picioarele, încălzindu-și degetele la căldura focului.

— Știu. Sunt convinsă.

După ce i-a ajutat să se așeze în pat și i-a învelit, i-a sărutat și le-a arătat cum să aprindă lumina, a lăsat ușa întredeschisă și s-a îndreptat către camera din turn, străbătând coridorul îngust.

Era frig. S-a așezat lângă fereastră și și-a ațintit privirea peste câmpurile întunecate. Marea liniștită căpătase nuanțe strălucitoare și cerul prinsese tonuri de coral. Înspre apus norii se adunau, acoperind orizontul; pufoși mai întâi, transparenți, luminați în tonuri de auriu și roz, ca mai apoi să se întunece. Luna răsărise și ea. Luna nouă. O pleoapă plutind sus pe cer, deasupra mării.

Una câte una, luminițele prindeau viață în întuneric de-a lungul coastei, în casele de la fermă, în căsuțele de țară sau în hambare. Din loc în loc, în ferestre apărea o vâlvătaie aurie sau un bec se aprindea în curtea dintre casă și hambar. Farurile unei mașini pe un drumeag păreau să străbată un tunel întunecat pentru ca mai apoi să iasă la liman pe șosea și să se îndrepte către Lanyon. Virginia își spunea că era posibil ca acea mașină să fie condusă de Eustace. Probabil se îndrepta către Mermaid's Arms. Se întreba dacă le va face o vizită, curios să știe cum se descurcau. Sau poate va păstra tăcerea, va rămâne închis în sine, morocănos, posomorât, așteptând ca Virginia să facă primul pas, purtând ramura de măslin. Își spunea că merita să facă ea pasul împăcării fie și numai pentru a-i vedea chipul uimit, pentru a citi surprinderea în ochii lui, la aflarea veștii: ea și copiii se înțelegeau perfect și trăiau singuri fără a avea probleme.

Dar a doua zi lucrurile au luat altă întorsătură.

În timpul nopții, vântul s-a întețit și norii întunecați care atârnau la orizont amenințător au ajuns pe uscat și o dată cu ei a venit și ploaia nemiloasă. Burlanele bolboroseau și stropii răpăiau în ferestre. Acestea au fost zgomotele care au trezit-o pe Virginia din somn în dimineața următoare. Dormitorul ei era atât de întunecat încât a fost nevoită să aprindă veioza pentru că nu distingea limbile ceasului de mână. Era opt și jumătate.

A coborât din pat și a închis geamul. Dușumeaua era udă în dreptul ferestrei. Ploaia deasă părea asemenea unei cortine reducând vizibilitatea la câțiva metri. Se simțea captivă de parcă s-ar fi aflat pe o navă, ancorată într-o mare de ploaie. Spera să mai treacă ceva timp până se trezeau copiii.

A îmbrăcat o pereche de pantaloni și cel mai gros pulover pe care îl avea, apoi a coborât la parter unde a avut o surpriză neplăcută. Focul se stinsese din pricina ploii care pătrunsese prin coș. Încăperea era umedă și rece. Avea chibrituri și lemne dar nu existau surcele pentru aprinderea focului. Și-a luat pelerina de ploaie și a ieșit în curte. A străbătut grădina mustind de apă și a intrat în magazie unde a găsit o bardă veche și tocită. Cu ajutorul acesteia și punându-și în pericol siguranța personală, pe scările de la intrare, a reușit să spargă un buștean, transformându-l în surcele. Folosindu-se de hârtia în care fuseseră ambalate alimentele și cu ajutorul surcelelor a reușit în cele din urmă să aprindă focul. La început, așchiile de lemn pârâiau și trosneau scoțând fum, dar după un timp au început să ardă liniștit și fumul urca încet, dispărând înghițit de coș. A pus câțiva bușteni peste jăratecul din cămin și apoi s-a îndreptat spre bucătărie.

Cara a apărut în timp ce pregătea micul dejun.

— Mami?

— Bună dimineața, iubito.

S-a aplecat și a sărutat-o. Cara purta o pereche de pantaloni scurți de culoarea cerului senin și o jachetă total nepotrivită pentru vremea rece.

— Te simți bine? Nu ți-e frig?

— Ba da.

Părul drept și nu foarte des era prins cu o agrafă și ochelarii îi stăteau strâmb pe nas.

Virginia i-a îndreptat.

— Du-te și îmbracă-te cu ceva mai gros. Masa nu este gata.

— Dar nu am nimic mai gros. Asta este tot ce am găsit în valiză. Dădaca nu mi-a pus alte haine.

— Nu se poate!? Vrei să spui că nu ai pantaloni lungi și nici cizme de cauciuc sau pelerină?

Cara a clătinat din cap.

— Cred că s-a gândit că vremea va fi caldă.

— Da, cred că ai dreptate, a aprobat-o Virginia în timp ce în gând își spunea că Dădaca se purtase oribil.

— Oricum, cred că ar fi trebuit să se gândească măcar la o pelerină de ploaie, a adăugat ea.

— Avem ceva ce seamănă cu niște haine de ploaie, dar nu sunt potrivite pentru o asemenea vreme.

— Nu-ți face griji!

— Dar ce putem face?

— Mergem și cumpărăm haine groase.

— Azi?

— Da. De ce nu? Oricum, pe o asemenea vreme nu am putea găsi ceva mai bun de făcut.

— Dar nu mergem la mătușa Alice? Nu înotăm în piscină?

— Trebuie să fie o zi senină pentru a merge la piscină. Oricum, mătușa Alice nu se va supăra dacă nu-i vom face o vizită chiar azi.

Ceva mai târziu au pornit către Penzance sub ropotele unei ploi torențiale. Pe culmea dealului, ceața era de nepătruns și părea să aibă o culoare cenușie. Din când în când, rafalele de vânt făceau o breșă în perdeaua de ceață doar pentru câteva momente, pentru ca mai apoi, Virginia să se trezească din nou învăluită în perdeaua cenușie, abia reușind să zărească botul mașinii.

Penzance era scăldat în torentele de ploaie. Se circula greu și turiștii nefericiți tânjeau după programul lor obișnuit: plimbări pe faleză sau pe plajă. În lipsa a ceva mai bun de făcut, invadaseră trotuarele și magazinele în

încercarea de a cumpăra ceva. În spatele ferestrelor aburite ale cafenelelor și cofetăriilor, puteau fi văzuți, adunați în jurul meselor, sorbind din cești, alene, mâncând înghețată sau prăjituri; își omorau timpul și căutau să amâne cât mai mult posibil momentul în care să se vadă din nou sub torentele de ploaie.

Virginia a fost nevoită să se învârte prin centrul orașului mai bine de zece minute, mai înainte de a găsi un loc de parcare. Apoi, pe străzile aglomerate, prin ploaie, au pornit să caute un magazin cu pelerine de ploaie. În cele din urmă, au reușit să descopere un loc unde se vindeau pelerine pescărești și cizme înalte de cauciuc, lanterne și funii. Au intrat și au cumpărat pantaloni din jeans pentru Cara și Nicholas și flanele din lână albastră și pelerine groase din pânză impermeabilă, de culoare neagră și pălării de ploaie marinărești. Cei doi copii au îmbrăcat pelerinele și și-au pus pălăriile în magazin, în vreme ce restul obiectelor de îmbrăcăminte au fost împachetate în hârtie groasă, de culoare maron. Virginia a luat pachetul, a plătit și împreună cu cei doi copii, țepeni asemenea unor roboți în noile haine, incapabili să vadă mai departe de propriul nas din pricina borurilor largi, au ieșit în stradă.

— Acum, hai să mergem acasă! a fost de părere Cara.

— Pentru că tot ne aflăm în oraș, sunt de părere să cumpărăm și niște pește, sau pui sau carne. Nu avem nici cartofi, nici morcovi, nici mazăre. În mod sigur găsim la magazinul universal.

— Vreau o găleată și o lopățică, își aminti Nicholas.

Virginia s-a prefăcut a nu auzi dorința exprimată de fiul său. Au reușit să găsească magazinul și s-au alăturat mulțimii de turiști care căutau, alegeau, stăteau la coadă

și apoi plăteau, după care duceau cărucioarele afară din magazin.

Burlanele gâlgâiau și apa se scurgea în cascade.

— Cara, poți să duci sacoșa?

— Da... a murmurat Cara, încovoiată de greutatea pungii.

— Roagă-l pe Nicholas să te ajute.

— Eu vreau o lopățică și o găleată.

Dar Virginia nu mai avea bani. Pe când se pregătea să-i dea această veste și să-l roage să mai aștepte până la următoarea zi destinată cumpărăturilor, Nicholas a înălțat capul și de sub pălăria de pescar, Virginia a zărit chipul rebel al fiului său. În ochii săi mari începeau să se adune lacrimile.

— Vreau o lopățică și o găleată.

— Fie. Vom cumpăra ceea ce-ți dorești, dar numai după ce găsim o bancă și mergem să scoatem banii necesari.

Ca prin minune, lacrimile au dispărut.

— Am văzut o bancă.

Au descoperit banca și s-au alăturat clienților care așteptau la coadă. Virginia i-a îndemnat pe copii să se așeze pe una din banchetele îmbrăcate în piele. Asemenea unor bătrânei epuizați, cu bărbiile în piept, cei doi micuți s-au prăbușit pe banchetă cu picioarele întinse în fața lor, nepăsători la cei care ar fi putut să se împiedice. Virginia a așteptat răbdătoare până când a reușit să scrie cecul.

— Sunteți în vacanță? a întrebat casierul, un tânăr calm și relaxat.

Virginia se întreba cum era posibil să-și păstreze cumpătul după ce-și petrecuse dimineața făcând față avalanșei de clienți.

— Da.

— Mâine va fi din nou vreme bună. Veți vedea.

— Sper.

Găleata roșie și lopățica albastră au constituit ultimele cumpărături. Încărcați, au pornit către mașina care, din rațiuni greu de înțeles, se afla, bineînțeles, undeva în capătul de sus al unei străzi în pantă. Nicholas, bătând în găleată cu ajutorul lopățelei, venea în urma lor. În câteva rânduri, Virginia a fost nevoită să se întoarcă și să-l aștepte sau să-l îndemne să se grăbească. În cele din urmă, și-a pierdut răbdarea.

— Nicholas, grăbește-te! Mergi mai repede!

O femeie care tocmai trecea pe lângă ei, auzind glasul răstit al Virginiei, i-a aruncat o privire dezaprobatoare acestei mame lipsite de înțelegere.

Și toate erau evenimentele unei singure dimineți.

Continua să plouă. Au ajuns la locul în care era parcată mașina. Au pus toate cumpărăturile în portbagaj, și-au scos pelerinele și le-au făcut loc printre pungi, înghesuindu-le în spatele mașinii. Au urcat în mașină, au trântit portierele și s-au simțit fericiți că scăpaseră de ploaie și, în sfârșit, puteau să se odihnească.

— Știi ce vreau acum? a întrebat Nicholas, în timp ce continua să bată în găleată ca într-o tobă.

Privindu-și ceasul care arăta ora unu, Virginia a spus:

— Ceva de mâncare?

„Ceea ce mi-ar plăcea mie, acum, ar fi să mă îndrept către Casa Balenei, știind că doamna Jilkes a pregătit prânzul pentru mine și focul vesel să ardă în salon și reviste și ziare să mă aștepte să le citesc și să am toată după-amiaza numai pentru lectură."

— Da. Și asta. Dar mai este ceva. Ai dreptul la trei încercări.

— Ei bine, hai să vedem. Vrei să mergi la toaletă?
— Nu. Cel puțin deocamdată, nu.
— Vrei ceva de băut... apă?
— Nu.
— Mă dau bătută.
— Vreau ca în această după-amiază să merg la plajă și să sap în nisip. Să mă joc.

Tânărul casier de la bancă se dovedise cunoscător al capriciilor vremii. Spre seară, vântul a început să se retragă spre nord și norii zdrențuiți erau purtați spre landă. La început, petice de cer senin prevesteau îmbunătățirea vremii, apoi acestea au început să crească, devenind tot mai mari și în cele din urmă, soarele, aflat la apus, s-a arătat în toată splendoarea de culori înflăcărate.

— Dacă soarele se uită înapoi, mâine va fi vreme bună, decretă Cara pe când se pregăteau de culcare.

Și vorbele ei s-au adeverit.

— Azi vreau să merg la plajă și să mă joc. Îmi iau găleata și lopățica.

— Așa vom face, îl asigură Virginia. Dar mai întâi trebuie să-i facem o vizită mătușii Alice Lingard, în caz contrar, ne va considera lipsiți de bun simț și nerecunoscători.

— De ce? a dorit Nicholas să știe.

— Pentru că ea s-a ocupat de casă, a făcut pregătirile necesare înaintea venirii noastre și noi nici măcar nu i-am mulțumit... termină-ți oul, Nicholas. Se răcește.

— Mi-ar fi plăcut să mănânc fulgi.

— Vom cumpăra și fulgi, l-a liniștit Virginia în vreme ce Cara luă un creion și adăugă la noua listă de cumpărături și fulgii.

Virginia nu făcuse atâtea cumpărături în întreaga sa existență.

I-a trimis la joacă în timp ce ea a spălat vasele, apoi a urcat pentru a strânge paturile. Camera copiilor părea năpădită de haine. Trăise cu o convingere fermă în privința aceasta și anume că cei doi copii ai săi erau foarte ordonați, dar a înțeles că de fapt Dădaca era cea care păstra ordinea, fiind mereu pe urmele lor, adunând lucrurile și punându-le la locul lor. A adunat hainele risipite fără să înțeleagă dacă erau curate sau murdare. A luat șoseta aflată pe comodă și a ridicat prudentă punguța de hârtie ce conținea două bomboane lipicioase.

A descoperit și un album ale cărui coperți erau îmbrăcate în piele de porc. Acesta conținea fotografii, dintre care unele fuseseră făcute de Cara, și Dădaca îl pusese printre lucrurile fetiței cu o intenție greu de înțeles pentru Virginia. Fotografiile fuseseră aranjate în album într-o manieră ce dovedea afecțiune și mai puțin simț artistic. Fațada casei, surprinsă dintr-o poziție înclinată, câinii, câțiva lucrători de la fermă pe tractor, o imagine panoramică a casei de la Kirkton. Printre acestea se afla și un portret al lui Anthony realizat de un fotograf profesionist, în lumina și unghiurile favorabile astfel încât părul său părea blond și bărbia avea un aer hotărât. Fotograful îl prezentase ca pe un bărbat puternic dar Virginia cunoștea prea bine ochii înguști și gura moale, foarte atrăgătoare. Gulerul cămășii în dungi „Turnbull and Aser" și cravata italienească din mătase, cu un model discret i-au amintit cât de mult iubea Anthony hainele, la fel cum își iubea mașina, mobila elegantă a căminului său și stilul de viață. Virginia totdeauna bănuise că toate acestea erau elemente secundare și se subordonau caracterului fiecărui individ în parte. Dar cu Anthony Keile lucrurile stăteau altfel. El acordase totdeauna o importanță majoră detali-

ilor, amănuntelor, ca și când acestea susțineau imaginea sa generală și fără ele personalitatea sa ar fi fost diminuată, răvășită.

Ducând vraful de haine în brațe, Virginia a coborât la parter și le-a spălat în micuța chiuvetă. Când a terminat de spălat, a ieșit în curte pentru a le întinde la uscat. Nicholas se juca încărcând tractorul cu pietricele și cu fire de iarbă. Purta puloverul cel nou din lână și chipul său devenise purpuriu din pricina căldurii, dar Virginia știa că era mai bine să îl lase pe el să hotărască dacă puloverul trebuie scos sau nu.

— Ce joc este acesta?

— Nici un joc.

— Iarba ține locul paielor?

— Așa cred.

Virginia a terminat de întins rufele, apoi a întrebat:

— Cara unde este?

— Înăuntru.

— Probabil citește.

Virginia a plecat în căutarea fiicei sale. Dar Cara nu citea. Se afla în camera din turn. Stătea în fața ferestrei și privea câmpurile și marea. Când Virginia a intrat în încăpere, Cara a întors capul încet și a privit-o de parcă n-ar fi recunoscut-o în primul moment.

— Cara?

Privirile din spatele ochelarilor au revenit la realitate. A zâmbit.

— Ce faci? Este timpul să plecăm? a întrebat ea.

— Când vrei tu să mergem, putem pleca.

S-a așezat pe banchetă alături de Cara.

— Ce faci? Te gândești la ceva anume sau doar admiri priveliștea?

— Amândouă.

— La ce te gândeai?

— Mă întrebam cât timp vom sta aici?

— Cred că o lună. Cel puțin aceasta este perioada pentru care am închiriat casa.

— Dar trebuie să ne întoarcem în Scoția? La Kirkton?

— Da. Va trebui să ne întoarcem acolo. Fie și numai pentru că trebuie să mergeți la școală. Nu vrei să te întorci la Kirkton?

— Dădaca nu va veni cu noi?

— Cred că nu.

— Va fi ciudat. Noi trei la Kirkton, fără tăticu' și fără Dădacă. O casă care este mult prea mare pentru noi trei. Cred că de aceea îmi și place această căsuță. Este exact ce ne trebuie.

— Am crezut că nu-ți va plăcea.

— Ba da. Îmi place foarte mult. Și camera aceasta în mod special. N-am văzut niciodată o cameră ca aceasta, cu scările în mijloc și cu ferestrele de la care poți vedea tot cerul.

Era limpede că atmosfera neobișnuită a casei nu o deranja.

— De ce nu există nici un fel de mobilă aici?

— Cred că a fost concepută ca o cameră de studiu, un birou. Aici a locuit un bărbat, în urmă cu cincizeci de ani. Scria cărți și era foarte cunoscut la vremea lui.

— Cum arăta?

— Nu știu. Presupun că avea barbă și era cam dezordonat. Probabil uita să-și prindă șosetele în jartiere sau își închidea nasturii greșit. De obicei scriitorii sunt cu mintea în nori.

— Cum se numea?

— Aubrey Crane.

— Sunt convinsă că era o persoană plăcută dacă avea o cameră atât de drăguță. Poți sta aici și vezi tot ce se întâmplă.

— Da, a încuviințat Virginia.

Au rămas alături privind câmpurile fragmentate în petice de diferite culori. Vitele pășteau liniștite și după ploaia din ziua precedentă, iarba căpătase culoarea smaraldului. Zidurile de hotar din piatră și porțile din lemn erau împresurate de rugi care într-o lună, cel mult două aveau să se umple de mure. Undeva spre apus, un tractor zumzăia. Virginia a întors capul și lipindu-și fruntea de geam a zărit pata purpurie și bărbatul cocoțat pe tractor, un bărbat ce purta o cămașă ca albastrul cerului.

— Cine-i acel om?

— Eustace Philips.

— Îl cunoști?

— Da. Este proprietarul de la Penfolda.

— Și toate câmpurile acestea sunt ale lui?

— Cred că da.

— Când l-ai cunoscut?

— Cu mult timp în urmă.

— Știe că suntem aici?

— Da, cred că da.

— Poate va veni în vizită.

— Da, probabil, a confirmat Virginia zâmbind. Acum, hai, piaptănă-te și pregătește-te. Vom merge să o vedem pe Alice Lingard.

— Să-mi iau și costumul de baie? Putem să facem baie în piscină?

— Da, cred că asta este o idee bună.

— Mi-ar plăcea să avem și noi o piscină.

— Unde? Aici? N-ar fi spațiu suficient în grădină.

— Nu aici. La Kirkton.

— Da, cred că s-ar putea, a aprobat Virginia fără a sta pe gânduri. Dacă vrei cu adevărat, cred că se poate. Acum hai să mergem, altfel ne apucă vremea prânzului stând aici, fără să fi făcut nimic altceva decât să vorbim.

Dar când au ajuns la Casa Balenei, nu au găsit-o decât pe doamna Jilkes. Virginia a sunat, doar pentru a îndeplini o formalitate, apoi a deschis imediat ușa și a pășit în hol urmată de copii. Se aștepta să audă câinele lătrând sau glasul lui Alice întrebând „Cine este?" și să o vadă apoi pe aceasta ieșind din salon. Dar a întâmpinat-o doar tăcerea, întreruptă sacadat de tic-tac-ul pendulei aflată alături de șemineu.

— Alice?

Undeva, într-un colț al casei, s-a deschis o ușă. Apoi pe coridorul ce venea dinspre bucătărie a apărut doamna Jilkes, arătând ca o navă cu toate pânzele sus, datorită șorțului alb, perfect apretat.

— Cine este?

Părea foarte nemulțumită, după tonul din glas, dar după ce a văzut-o pe Virginia și pe copii, lucrurile s-au schimbat.

— Aha, doamnă Keile! M-ați luat prin surprindere. Nu-mi dădeam seama cine ar fi putut intra astfel. Aceștia sunt copiii dumneavoastră?! Măi, măi, dar ce drăgălași sunt! Adorabili! Ești o scumpă, frumușico, așa-i? a întrebat-o ea direct pe Cara.

Era poate pentru prima oară când cineva îi punea Carei această întrebare. Virginia aștepta uimită răspunsul fiicei sale, pentru că aceasta știa că nu era frumușică, dar era și mult prea timidă pentru a deschide gura să spună ceva. Pur și simplu o privea fix pe doamna Jilkes.

— Cara te numești, nu-i așa? Și Nicholas. V-ați adus și costumele de baie, după cum văd. Vreți să vă scăldați în piscină?

Apoi, întorcându-se către Virginia, i-a comunicat:

— Doamna Lingard nu este acasă.

— Cum așa?

— A plecat chiar în ziua în care ați pornit către Londra. Domnul Lingard trebuia să ia parte la o masă festivă așa încât doamna Lingard s-a gândit că nu i-ar prinde rău să meargă la Londra pentru câteva zile. Nu mai fusese acolo de ceva timp. Oricum, în seara aceasta se întoarce.

— Vrei să spui că a plecat joi? încerca Virginia să lămurească situația.

— Da. Joi după-amiază.

— Dar... Bosithick... Cineva a aprins focul și casa era curată; am găsit ouă și lapte... am crezut că doamna Lingard...

Doamna Jilkes părea ușor încurcată.

— Nu... Totuși pot să spun eu cine a fost.

— Cine?

— Eustace Philips.

— Eustace?

— Vă rog, nu trebuie să fiți atât de uimită, doar n-a făcut nimic rău.

— Dar de unde știi că a fost Eustace?

— Pentru că a telefonat aici. A vorbit cu mine, i-a comunicat doamna Jilkes cu un ton important. El, de fapt, a sunat să vorbească cu doamna Lingard, dar pentru că ea plecase la Londra, am vorbit eu cu el. Spunea că nimeni nu face nimic la Bosithick în așteptarea dumneavoastră și a copiilor și eu i-am răspuns că nu știam nimic și i-am mai spus că doamna Lingard era plecată și el

atunci a spus: „Nu-i nimic, mă ocup eu" și asta a fost tot. A făcut treabă bună, nu-i așa?

— Vrei să spui că el a făcut curățenie în casă?

— Ah, nu...! Eustace nu știe nici măcar cum arată o cârpă de praf. Doamna Thomas trebuie să fi fost cea care a făcut curățenie. Ar fi în stare să scoată și plăcile de gresie dacă i se dă șansa să le frece așa cum știe ea.

Cara a luat-o pe Virginia de mână și a întrebat-o:

— Acesta este bărbatul pe care l-am văzut pe tractor de dimineață?

— Da, a răspuns Virginia, consternată.

— Dar nu crezi că va spune despre noi că suntem lipsiți de bun simț? Nici măcar nu i-am mulțumit.

— Nu. Știu. Trebuie să-i facem o vizită în această după-amiază. Când ne vom întoarce, vom face un ocol și vom trece pe la Penfolda; astfel vom putea sta de vorbă cu el.

Nicholas începea să-și piardă răbdarea.

— Dar ai spus că vom merge la plajă să sap nisipul.

Doamna Jilkes recunoștea imediat supărarea cuiva cum îi auzea glasul. S-a aplecat către Nicholas, proptindu-și mâinile pe genunchi și apropiindu-și fața de cea a copilului. Glasul ei suna seducător când i-a vorbit:

— De ce nu te duci la piscină pentru o baie bună? După ce te plictisești de jocul în piscină, tu, împreună cu mama și sora ta, puteți veni în bucătărie să mâncați o plăcintă bună împreună cu doamna Jilkes...

— Dar, doamnă Jilkes...

— Nu, nu, a întrerupt-o ea pe Virginia. Nu este nici o problemă. Mâncarea așteaptă să fie mâncată. Și chiar începusem să-mi spun că este prea multă liniște în jurul meu, iar eu mă învârt de colo-colo, singură și parcă nu am nici un rost.

A privit-o pe Cara, zâmbindu-i:

— Și tu, frumoasa mea, n-ai vrea și tu să înoți în piscină?

Doamna Jilkes era atât de caldă și binevoitoare încât timiditatea Carei părea să se topească:

— Da, cu plăcere.

În acea după-amiază caldă de duminică au străbătut câmpurile și s-au îndreptat către Penfolda. Cu numai o săptămână în urmă, Virginia îi privise pe muncitori strângând recolta pe aceste câmpuri. Pășunile acoperite de iarbă se întindeau de la un câmp la altul străbătute de trepte din piatră ce formau un gen de podeț peste șanțurile largi. Pe măsură ce se apropiau, se vedeau tot mai bine șopronul pentru fân și porțile, curtea pentru vite acoperită cu ciment și spațiile destinate mulsului. Au deschis porțile, apoi le-au închis cu mare precauție și au traversat curtea acoperită cu piatră. Se auzeau zgomote venind dinspre unul dintre grajduri, piatră frecată și spălată de un șuvoi de apă. Virginia s-a îndreptat către grajd. Un bărbat făcea curățenie, dar nu era Eustace. Bărbatul purta un basc de culoare albastră ce-i acoperea buclele cărunte și o pereche de pantaloni din jeans, de modă veche, cu bretele.

Zărind-o, bărbatul s-a oprit din treabă și atunci Virginia i s-a adresat:

— Îmi cer scuze, dar îl caut pe Eustace Philips...

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva... poate în spatele casei...

— Îl vom căuta noi...

Au deschis o altă poartă și au mers de-a lungul unei cărări ce ducea către casa de la fermă, purtându-i de-a lungul grădinii în care plantele creșteau la întâmplare și unde ea și Eustace luaseră prânzul împreună. O pisică

tărcată ședea în pragul ușii într-un petic de soare. Cara s-a aplecat pentru a mângâia pisica în vreme ce Virginia bătea în ușă. S-au auzit pași, apoi ușa s-a deschis și o femeie micuță, rotunjoară a apărut în prag. Părea caldă și primitoare, ca o bunicuță. Era îmbrăcată într-o rochie neagră și purta un șorț larg, dintr-un material cu imprimeu. Din spatele său, din bucătărie plutea către ei aroma apetisantă a prânzului de duminică.

— Da?

— Sunt Virginia Keile... de la Bosithick...

— Aha, da...

Chipul rozaceu s-a luminat și mai tare din pricina zâmbetului, obrajii ridicându-se și arătând asemenea unor gogoșele.

— Dumneavoastră sunteți, probabil, doamna Thomas.

— Așa este... aceștia sunt copiii dumneavoastră...

— Da. Cara și Nicholas. Ne pare rău și ne simțim extrem de nerecunoscători pentru că nu am venit să vă mulțumim mai devreme... Vreau să spun pentru curățenie... și pentru că ne-ați adus ouă și lapte... și pentru lemnul de foc... pentru tot.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumiți. Eu doar am făcut puțină curățenie, am aerisit. Eustace a adus bușteni, i-a încărcat în remorca tractorului... a lăsat laptele și ouăle. Ne-am gândit că nu ați avut prea mult timp la dispoziție înainte de a pleca la Londra... și este neplăcut să vii și să găsești casa murdară. Nu puteam să lăsăm lucrurile așa.

— Am fi trecut pe aici mai din vreme, dar am crezut că doamna Lingard...

— Vreți să-l vedeți pe Eustace, nu-i așa? Este în spate,

în grădina din spate; scoate niște cartofi de care am eu nevoie...

Apoi, zâmbind către Cara, a întrebat-o:

— Îți place pisicuța?

— Da. Este atât de scumpă!

— Are puișori. Sunt în hambar. Vrei să te duci să-i vezi?

— Nu se va supăra pe mine?

— Nu cred. Hai, vino! Doamna Thomas te va duce la ei.

A pornit către hambar, copiii urmând-o îndeaproape; n-au aruncat nici măcar o privire în urma lor, fiind nerăbdători să vadă pisoii. Rămasă singură, Virginia a urmat poteca ce ducea către grădină, a trecut prin portița îmbrăcată în iederă și zărind cămașa de culoare albastră a lui Eustace printre tufele de mazăre, s-a îndreptat către el. Cu o cazma în mână, Eustace scotea cartofi. Rotunzi și albi ca niște pietricele, aceștia erau înfășurați în pământ de culoarea și consistența ciocolatei.

— Eustace?

A privit peste umăr și a văzut-o. Virginia se aștepta să-l vadă zâmbind, dar el n-a făcut-o. Se întreba dacă era supărat. Eustace și-a îndreptat spatele și s-a proptit în coada cazmalei.

— Bună, a spus el cu un ton ce părea să-i dea de înțeles că era o surpriză să o vadă acolo.

— Am venit să-ți mulțumesc și să-ți spun că-mi pare rău! Îmi cer scuze.

Și-a mutat echilibrul de pe un picior pe celălalt și a întrebat-o:

— Pentru ce îți ceri scuze?

— N-am știut că tu ești cel care a adus lemnele și a aprins focul. Am crezut că Alice Lingard s-a ocupat de casă. De aceea nu am venit până acum.

— Aha, despre asta era vorba.

Și iar, Virginia a simțit un ton ciudat în glasul său. De parcă ar fi avut și alte motive pentru care să își ceară scuze.

— Ai fost extrem de amabil, pentru că ne-ai adus laptele și ouăle, pentru că ai pregătit casa. A însemnat enorm pentru noi.

A tăcut pentru o clipă. Îi era teamă să nu pară lipsită de sinceritate.

— Dar cum ai intrat în casă?

A luat cazmaua în mână și a pornit către ea.

— Există o cheie. Pe vremea când mama era foarte tânără, abia căsătorită, mergea uneori la Bosithick și se ocupa de mici treburi gospodărești pentru domnul Crane. Soția lui era suferindă și mama mergea să se ocupe de casă. El i-a dat mamei o cheie pe care aceasta a agățat-o în dulapul din bucătărie și eu am folosit-o pentru a intra în casă.

Între timp se apropiase de ea și când s-au aflat alături, brusc i-a zâmbit și ochii lui albaștri străluceau veseli. În clipa aceea a înțeles că temerile ei erau inutile. Nu era supărat, nu-i purta ranchiună.

— În cele din urmă te-ai hotărât să închiriezi casa.

— Da.

— Mi-a părut rău că mi-am pierdut cumpătul și te-am necăjit spunându-ți toate acele lucruri. Mi-am pierdut controlul, deși n-ar fi trebuit.

— Ai avut dreptate. A fost exact ceea ce îmi trebuia pentru a lua hotărârile corecte, cele mai potrivite pentru mine și copii.

— De aceea am adus bușteni și restul. Era cam tot ce puteam să fac. Dacă vrei lapte...

— Poți să ne dai în fiecare zi?

— Dacă vine cineva să-l ia.

— Aș putea veni eu, sau copiii. N-am știut până acum că drumul este atât de scurt venind peste câmpuri și pârleazuri.

Au pornit alături spre portiță.

— Sunt și copiii aici?

— Da. S-au dus împreună cu doamna Thomas să vadă pisoii.

Eustace a izbucnit în râs.

— Ar fi trebuit să fii prevenită. Se vor îndrăgosti de ei. Pisicuța tărcată s-a îndrăgostit de un siamez vecin și nu cred că ai avut ocazia să vezi pisoi mai frumoși...

A deschis portița făcând loc Virginiei să treacă.

— Au ochi albaștri și...

A tăcut, privind peste creștetul Virginiei. Cara și Nicholas tocmai ieșeau din hambar pășind cu prudență, purtând în brațe pisoii și privindu-i cu adorație.

— Ce ți-am spus?!

Copiii au urcat panta, croindu-și drum prin iarba deasă, printre margarete și tufe de pătlagină. În acel moment, Virginia i-a văzut cu alți ochi, ca și când ar fi fost Eustace, ca și când era pentru prima oară când îi întâlnea. Un căpșor blond și unul închis la culoare, ochi albaștri și căprui. O rază de soare s-a prins în ochelarii Carei licărind scurt ca farurile unei mașini. Pantalonii noi, prea mari pentru ei, le atârnau pe coapse și cămașa lui Nicholas îi ieșise din pantaloni și îi flutura la spate peste fundulețul rotunjor.

Virginia a simțit un nod în gât. Era iubire și durere la un loc și la colțul ochilor a simțit cum i se adunau lacrimile. Erau atât de vulnerabili, atât de lipsiți de apărare și dintr-un motiv pe care nu reușea să-l înțeleagă, își dorea ca cei doi micuți să-i facă acestuia o bună impresie.

Nicholas a fost cel care a zărit-o primul.

— Uite! Vezi ce avem? Doamna Thomas ne-a dat voie să-i scoatem afară.

— Da. Sunt atât de mititei și au ochii...

Văzându-l pe Eustace, Cara a tăcut brusc și privirile ei s-au concentrat asupra acestuia, urmărindu-l cu atenție din spatele ochelarilor.

Dar Nicholas s-a simțit dator să continue:

— Privește, mami! Trebuie să-i vezi și tu! Sunt pufoși, au și gheruțe. Uite-l și pe acesta! Nu știu dacă este băiat sau fetiță. Nici doamna Thomas nu ne poate spune.

Văzându-l pe Eustace i-a aruncat un zâmbet cuceritor.

— Nu mai sug de la mama lor. Doamna Thomas spune că a slăbit prea mult așa încât le-a pus lapte într-o farfurioară și ei au lins totul cu limbuțele lor mici.

Toate aceste informații îi erau oferite lui Eustace.

Acesta a întins un deget lung și bronzat și a mângâiat căpșorul pisoiului. În acel moment a intervenit și Virginia.

— Nicholas, acesta este domnul Philips și cred că mai întâi trebuia să spui „bună ziua".

— Bună ziua, domnule. Doamna Thomas mi-a spus că dacă vrem să luăm un pisoi, avem încuviințarea ei, dacă tu ne dai voie. Și tu ne dai voie, nu-i așa, mami?! Ar putea dormi în patul meu și eu aș avea grija lui.

Virginia a început să-i aducă tot soiul de argumente , de fapt erau scuzele clasice pe care părinții le oferă copiilor în asemenea situații. „Este prea mic pentru a fi luat de lângă mama sa. Încă are nevoie de prezența ei pentru a-i ține de cald. Suntem la Bosithcik doar pentru o lună, gândește-te cât de neplăcută va fi călătoria cu trenul până în Scoția."

Eustace pusese jos găleata cu cartofi și se îndreptase

către locul în care rămăsese Cara, strângând pisoiul în brațe.

— Dacă-l strângi prea tare în brațe nu va mai putea respira.

— Mi-e teamă să nu-l scap.

— Nu se va întâmpla nimic de genul ăsta. Vrea și el să privească în jur, să vadă ce se întâmplă în lume.

Eustace a zâmbit Carei și pisoiului. După un timp, Cara i-a zâmbit și ea, timid. Ochelarii urâți și fruntea prea bombată, părul lins păreau să dispară în spatele zâmbetului dulce.

Într-un târziu, Eustace i-a îndemnat să ducă pisoii în hambar și pe Virginia a lăsat-o afară în lumina caldă a soarelui iar el a intrat în bucătărie ducând găleata cu cartofi doamnei Thomas. Curând a revenit în curte cu un pachet de țigări și o ciocolată. S-au așezat în iarba înaltă, în locul unde stătuseră și altădată și curând copiii li s-au alăturat.

Le-a dat ciocolata, dar în rest îi trata ca pe niște adulți punându-le întrebări de genul „Ce-ați mai făcut?", „Cum v-ați petrecut timpul ieri, când a turnat cu găleata?" sau „Ați făcut baie în mare?".

Cei doi copii se grăbeau să-i răspundă, glasurile lor ciripind în același timp; Cara dăduse uitării jena și timiditatea și era nerăbdătoare să se alăture lui Nicholas.

— Ne-am cumpărat pelerine de ploaie. Și ploaia ne-a udat... Mama a trebuit să meargă la bancă să scoată bani, iar Nicholas și-a cumpărat o găleată și o lopățică.

— Dar încă nu am ajuns la plajă să sap în nisip.

— Azi dimineață am înotat în piscină la familia Lingard. În mare încă nu am înotat.

Eustace a ridicat uimit din sprâncene.

— N-ați înotat în mare? Nu ați ajuns încă pe plajă? Rău! Foarte rău!

— Mama spune că nu am avut încă timp...

— Dar mie mi-a promis, a intervenit Nicholas nervos, tot mai supărat. A spus că azi pot să sap în nisip, dar n-am ajuns nici până acum lângă o plajă.

Virginia a început să râdă iar Nicholas, așa cum era și firesc, s-a enervat și mai tare:

— Dar am dreptate! Este tot ce-mi doresc mai mult.

— Atunci, dacă asta-i tot ce-ți dorești mai mult, de ce stăm aici și ne răcim gurile degeaba?

Nicholas a amuțit privindu-l fix pe Eustace. În privirile lui se strecura o undă de neîncredere.

— Vrei să spui că ar trebui să mergem la plajă?

— De ce nu?

— Acum?

Nicholas nu-și credea urechilor.

— Aveți altceva mai bun de făcut?

— Nu. Nimic. Absolut nimic.

A sărit în picioare ca împins de un arc.

— Unde putem să mergem? La Porthkerris?

— Nu, nu. Nu trebuie să ajungem până acolo. E un loc prea aglomerat. Vom merge pe plaja noastră, la propria noastră plajă, la cea pe care nimeni altcineva n-o cunoaște și care aparține numai celor de la Penfolda și Bosithick.

Virginia era uimită.

— Nici măcar n-am știut că avem și plajă. Totul pare năpădit de stânci și pietre.

Eustace se ridicase și el din iarbă.

— Vă voi arăta eu acele locuri. Hai, veniți! Vom merge cu Land-Rover-ul.

— Găleata și lopățica sunt la mine acasă.

— Le luăm în trecere.

— Și costumele de baie, a intervenit Cara.

— Și pe ele.

Eustace a intrat în casă pentru a-și lua cele necesare și apoi a anunțat-o pe doamna Thomas că trebuia să plece, după care i-a îndemnat să-l urmeze de-a lungul curții de la fermă. A fluierat și câinii. Lătrând veseli, au ieșit din hambar știind că erau invitați la plimbare, sau la luat urma iepurilor și de ce nu, la o baie bună în mare. Toți, inclusiv câinii, au urcat în mașină și Cara, dând uitării definitiv timiditatea ei, țipa fericită, încântată, în vreme ce mașina îi purta, legănându-i, pe drumeagul de țară.

— Este departe? a dorit ea să știe.

— Nu. Deloc.

— Și cum se numește plaja?

— Golful lui Jack Carley. Și trebuie să știți că nu este un loc pentru bebeluși ci numai pentru copii mari care știu să-și poarte singuri de grijă și să coboare de pe stânci fără ajutor.

L-au asigurat în grabă că ei erau asemenea copii și Virginia privea chipul lui Nicholas. Era fericit, încântat, mulțumit. În sfârșit se putea bucura de vacanță, urma să facă tot ce-și dorea mai mult. Și mai ales nu era nevoit să mai aștepte. Nimeni nu-i cerea să aibă răbdare și să aștepte ziua următoare. Trăia sentimentul fiului său cu aceeași intensitate ca și el pentru că Eustace înfăptuise și pentru ea un miracol asemănător cu ani în urmă; îi cumpărase înghețata după care tânjea și o invitase la Penfolda.

7

Au lăsat Land-Rover-ul în curtea fermei părăsite aflată mai la vale de Bosithick și au pornit către mare. Mai întâi au mers de-a latul câmpurilor, toți patru alături, Eustace ducându-l de mână pe Nicholas pentru că acesta tot rămânea în urmă. Curând s-au trezit înconjurați de rugi de mure și au pornit în șir indian cu Eustace în frunte; s-au cățărat peste ziduri și au traversat un pârâiaș, unde păpurișul atingea înălțimea unui stat de om. Au trecut iar peste un zid și poteca a dispărut din fața lor, năpădită de ferigile de culoare verde. Și-au croit drum cu greu, luptându-se și cu tufele de grozamă ce-i împresurau din părți. Brusc, pământul părea să alunece de sub picioarele lor și poteca, pe care mai mult o bănuiau decât o vedeau, din pricina vegetației, cobora o pantă în zig-zag. Și sub stânci se zărea marea și cerul albastru. Pescărușii furioși țipau deasupra lor și a valurilor înspumate.

La un moment dat, coasta părea să zboare în afară, sub forma unui promontoriu ascuțit, format din stânci de granit. Sub aceste stânci iarba creștea incredibil de verde și moale, pătată din loc în loc de purpuriul florilor de iarbă-neagră. Cărarea se ondula în jurul grohotișului și

pe măsură ce coborau, micul golf adăpostit de stânci, îngrădit de ele, se dezvăluia privirilor. Marea liniștită părea adâncă, purpurie deasupra stâncilor și verde ca jadul deasupra nisipului. Plaja era minusculă și apărată de un perete înalt. Sub acest perete, uscatul cobora până la extremitatea stâncilor unde susura, în mici cascade, un pârâiaș. Deasupra peretelui, ascunsă la poalele unei stânci, izolată, se afla o căsuță, căzută în ruină, cu geamurile și plăcile de ardezie ale acoperișului sparte.

Au rămas unul lângă celălalt, privind în tăcere, în bătaia ușoară a brizei. Priveliștea era tulburătoare. Virginia se întreba dacă era posibil ca cei doi copii să sufere de rău de înălțime, dar nici unul dintre ei nu părea să aibă probleme privind la golul ce se căsca sub ei.

— Este și o casă.

— Acolo a trăit Jack Carley.

— Unde trăiește acum?

— Presupun că împreună cu îngerii.

— L-ai cunoscut?

— Da. Era foarte bătrân pe vremea când eu eram copil. Nu-i plăcea să vadă oameni venind prin aceste locuri. Nici un om în toată firea nu putea ajunge aici. Avea un câine mare care lătra amenințător și îi punea pe fugă.

— Dar tu puteai să vii?

— Da, mie îmi dădea voie.

Apoi, zâmbind către Nicholas, a întrebat:

— Vrei să te duc eu sau te descurci singur?

Nicholas a aruncat o privire către poteca șerpuitoare ce dispărea sub stânci. Apoi, cu un aer neînfricat, i-a comunicat hotărârea sa.

— Nu, nu vreau să mă ducă nimeni. Mulțumesc. Dar ar fi bine dacă ai merge tu în față.

De fapt, câinii erau cei care, fără teamă, siguri pe picioarele lor asemenea unor căprițe, au pornit primii să coboare poteca. Oamenii i-au urmat prudenți. După un timp, Virginia a constatat că poteca nu era chiar atât de periculoasă cum i se păruse la început. Pământul era tare sub picior și în locurile mai abrupte, fuseseră săpate trepte, întărite cu lemn sau cu ciment turnat fără prea mare artă.

Mult mai repede decât se așteptase Virginia, au ajuns la poalele stâncilor, teferi și fără probleme. Deasupra lor, stânca se ridica amenințătoare, întunecată și rece. Când au ajuns jos, pe plajă, au ieșit din umbra peretelui de stânci. Nisipul era cald și dinspre căsuță venea un iz de smoală. Liniștea era tulburată de țipătul pescărușilor, clipocitul pârâiașului și murmurul valurilor.

Micul golf părea un loc ireal, de vis, atemporal. În aer plutea o liniște totală, soarele ardea din înaltul cerului și apa verzuie era perfect limpede. Copiii și-au scos hainele și au luat găleata lui Nicholas și lopățica și s-au îndreptat spre marginea apei unde au început să sape pentru a ridica un castel din nisip, înconjurat de un șanț cu apă, cu turnuri și donjoane.

— Dacă vine fluxul, apele mării vor mătura castelul, era de părere Cara.

— Nu. Vom săpa un șanț adânc pentru apă și acesta îl va proteja.

— Dacă apa va fi mai înaltă decât castelul, așa se va întâmpla. Îl va spulbera cum a fost spulberat și castelul regelui Canute.

Nicholas a cumpănit, apoi a hotărât.

— Nu, nu va fi spulberat. Va rezista peste vreme.

Era o zi deosebită, o zi pe care ți-o poți reaminti toată

viața. Virginia își imagina nostalgia și amintirile pe care le-ar fi retrăit, ajunși oameni maturi.

Era un golfuleț și o căsuță părăginită. Nu era nici un suflet în jur. Mai erau și doi câini și a trebuit să coborâm o potecă criminală.

Cine ne-a adus acolo?

Eustace Philips.

Dar cine era el?

Nu-mi amintesc... cred că era fermier, un soi de vecin.

Apoi urma o controversă asupra amănuntelor.

Exista și un pârâu.

Nu. Era o cascadă.

Era un pârâiaș ce curgea la vale până în mijlocul plajei. Îmi amintesc foarte bine. Și am ridicat un baraj.

Dar exista și o cascadă. Și eu aveam o nouă lopățică.

Când apele mării au crescut datorită fluxului, au înotat în apa limpede, sărată, de culoare verde și extrem de rece. Virginia uitase să ia casca și părul îi atârna ud și lipit de cap. Umbra ei, prelungindu-se de-a lungul apei, părea o ființă ciudată, un fel de pește nemaiîntâlnit. Ținând-o pe Cara alături plutea, purtată de curentul apei, între cer și mare, amețită de strălucirea soarelui și a culorilor mării; țipatul pescărușilor sfâșia liniștea urcând peste murmurul apei.

I se făcu frig. În schimb, copiii păreau să nu se teamă de nimic și să nu ia în seamă frigul, așa încât i-a lăsat în grija lui Eustace și s-a îndreptat către mal. S-a așezat pe nisip, departe de atingerea apei. Nu aduseseră nici un prosop mare și nici un cearșaf pe care să se poată sta, așa încât s-a așezat direct pe nisip. Nu avea nici piepten, nici ruj, nici biscuiți sau un lucru de mână. Nu aduseseră nici un termos cu ceai, nu aveau nici bani.

Cu dinții clănțănind de frig, Cara s-a alăturat mamei sale. Virginia a înfășurat-o într-un prosop și a început să o maseze ușor.

— În curând vei înota foarte bine.

— Cât este ceasul?

Privind către cer, Virginia a încercat să ghicească.

— Presupun că este ora cinci... nu știu.

— N-am luat ceaiul.

— Nu. Și nu cred că-l vom lua.

— Nu avem *ceai*?

— Nu se întâmplă nimic dacă o dată sărim peste ceai. Vom lua cina mai devreme.

Cara a făcut o grimasă ușoară, dar nu a comentat. În schimb, Nicholas a ținut să-și exprime nemulțumirea cu îndârjire în momentul în care a aflat că Virginia nu adusese nimic de mâncare.

— Dar îmi este foame.

— Îmi pare rău.

— Dădaca avea totdeauna biscuiți iar tu nu ai adus nimic.

— Știu. Îmi pare rău; am uitat. Am pornit în grabă așa încât nu m-am mai gândit și la biscuiți.

— Și eu? Eu ce voi mânca?

Eustace a surprins sfârșitul conversației când a ieșit din apă:

— Ce s-a întâmplat? a dorit el să știe, aplecându-se și luând un prosop.

— Îmi este foame și mami nu a adus nimic de mâncare.

— Rău. Foarte rău, a remarcat Eustace fără urmă de compasiune.

Nicholas i-a aruncat o privire cercetătoare, apoi a întors spatele și a pornit spre digul pe care începuse să-l construiască, dar Eustace l-a prins de mână și l-a silit, cu

un gest blând, să nu plece; ținându-l între genunchii săi, a început să-l maseze cu prosopul cu un aer absent, de parcă ar fi mângâiat câinii.

— Oricum, nu cred că vom mai sta prea mult timp.

— De ce?

— Credeam că trebuie să mulgi vacile.

— Se ocupă Bert de ele.

— Bert?

— L-ai cunoscut azi. Cel care curăța grajdurile.

— Aha.

— A lucrat pentru tatăl meu. Acum vine doar din două în două duminici și mă ajută la treburi, astfel încât am și eu câteva ore pe care să le pot petrece după placul meu.

Nicholas începea să se enerveze ascultând conversația lor care îi părea cu totul lipsită de sens. S-a smuls din mâinile lui Eustace și întorcându-se cu fața spre acesta a spus răspicat:

— Îmi este foame.

— Și mie, a intervenit Cara mai puțin iritată, dar hotărâtă.

— Atunci, ascultați!

Și au ascultat. Peste cântecul mării și glasurile pescărușilor se adăuga un alt zgomot. Era duduitul regulat al unui motor ce se tot apropia.

— Ce-i asta?

— Așteptați și veți vedea.

Zgomotul devenea tot mai puternic pe măsură ce motorul se apropia. Brusc, în zare a apărut o barcă, albă cu dungi albastre, ce străbătea apele mării împrăștiind rafale de spumă. La cârmă se zărea o siluetă îndesată. Dum-dum și iat-o intrând în apele golfulețului, după care zgomotul motorului s-a transformat într-un sunet ce amintea torsul pisicii.

Toți o urmăreau cu atenție.

— Priviți! a exclamat Eustace mândru de el de parcă era un magician care tocmai realizase un truc deosebit.

— Cine este? a dorit Virginia să știe.

— Tommy Bassett din Porthkerris. A venit să strângă coșurile cu homari.

— Dar el nu are biscuiți, și-a arătat Nicholas nemulțumirea.

Era limpede că nimeni nu-l putea abate de la gândurile lui.

— Este adevărat. Dar el poate avea altceva. Vreți să merg să stau de vorbă cu el?

— Bine. Du-te!

Dar cei doi copii păreau să aibă foarte puțină încredere în urmările acestei întrevederi.

Eustace l-a așezat pe Nicholas în nisipi și a intrat în mare, plonjând în apele unui val de culoarea păunului. Înotând cu mișcări regulate, fără grabă a pornit către barcă. Coșurile în care se prinseseră homarii erau deja urcate la bord. Pescarul începuse să le descarce; atunci l-a zărit pe Eustace venind înot către el.

— Salut, băiete!

Glasul său plutea deasupra apei.

L-au zărit pe Eustace prinzându-se de copastie, stând astfel agățat câteva clipe, apoi luându-și avânt a urcat în barca ce se legăna.

— Cât de departe a înotat! se minună Cara.

— Sper că nu are de gând să aducă un homar, și-a arătat Nicholas nemulțumirea.

— De ce nu?

— Homarii au clești.

Părea că Eustace purta o conversație cu stăpânul băr-

cii. Într-un târziu, Eustace s-a ridicat în picioare și au văzut că avea în mână un fel de legătură. A coborât în apă și a pornit înapoi către mal, înotând și mai lent de data aceasta, vizibil împovărat de legătura purtată. Când a ajuns la mal, au putut vedea că de fapt cărase o plasă obișnuită pentru piață, în care se aflau vreo douăsprezece macrouri strălucind de prospețime.

Nicholas tocmai se pregătea să deschidă gura și să spună „Mie nu-mi place peștele" dar surprinzând privirile lui Eustace și-a înghițit cuvintele, preferând tăcerea.

— Mi-am spus că era imposibil să nu aibă câteva macrouri. De obicei întinde o plasă când vine pe aici să ridice coșurile. Ai mâncat vreodată macrouri? a întrebat-o el pe Cara zâmbind.

— Nu cred. Dar nu înțeleg cum de ți-a dat plasa. N-o vrea înapoi?

Situația părea să întreacă puterea ei de înțelegere.

— N-a spus nimic în această privință.

— Ducem peștele la Bosithick?

— Ce rost ar avea? Îl vom pregăti aici. Hai, să dați o mână de ajutor!

Eustace a pus la un loc cinci-șase pietre mari, rotunde și netede, le-a așezat în cerc, a luat câteva chibrituri și un pachet gol de țigări, niște resturi de lemn de pe malul mării și paie și a aprins focul. Apoi i-a trimis pe copii să caute mai multe lemne și în cele din urmă au reușit să aprindă un foc adevărat. Când cenușa s-a adunat în strat gros și tăciunii ardeau încă mocnit, a pus peștele peste tăciuni, unul lângă celălalt. Sfârâitul și bâzâitul ce s-au ridicat din foc au fost imediat urmate de un miros plăcut, care le stârnea foamea și mai tare.

— Dar nu avem nici cuțite și nici furculițe, a constatat Cara.

— Dar avem degete.

— Ne va frige degetele.

Ea și Nicholas se ghemuiseră lângă foc, goi, purtând doar costumele de baie și un strat de nisip. Arătau ca doi sălbatici, dar păreau fericiți.

Cara urmărea mâinile îndemânatice ale lui Eustace.

— Ai mai făcut asta? a dorit Cara să știe.

— Ce anume? Să cioplesc un băț?

— Nu, să faci focul și să frigi pește.

— De mai multe ori. De fapt, acesta este singurul mod în care poți prepara macroul proaspăt, abia scos din mare.

— Făceai asta și când erai copil?

— Da.

— Bătrânul trăia pe atunci? Jack Carley.

— Da. Venea adesea și se așeza pe plajă luând parte la petrecerea noastră. Aducea o sticlă cu rom și o pipă ce împrăștia un miros plăcut. Ne spunea istorii de demult, înfricoșătoare de ni se făcea părul măciucă, deși niciodată nu știam în ce măsură erau adevărate.

— Ce fel de istorii?

— Aventuri... călătorii... fusese pe mare... ajunsese în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. A fost bucătar pe un petrolier, muncitor forestier, a lucrat la construcția de drumuri și căi ferate, a muncit în mină. Chiar și în minele de cositor. A fost plecat și în Chile unde a lucrat mai bine de cinci ani. A venit acasă un om bogat, dar toți banii s-au topit într-un an și el a fost obligat să plece din nou.

— Dar s-a întors.

— Da. S-a întors la golful Jack Carley.

Cara a tresărit cuprinsă de un frison.

— Ți-e frig?

— Dădaca spune că asta se întâmplă când o fantomă trece peste mormântul tău.

— Pune-ți un pulover pe tine și fii sigură că toate fantomele vor fi ținute departe. Apoi vom mânca peștele.

Privindu-l alături de copiii ei, gândul Virginiei zbură către Anthony. Cât de mult avusese de pierdut pentru că niciodată nu arătase nici cea mai mică dorință de a-și petrece timpul în compania lor. Poate, dacă fiica lor, Cara, ar fi fost frumușică, i-ar fi acordat mai multă atenție... Cara tânjea să fie luată în seamă de tatăl ei și îl adora, considerându-l cel mai frumos bărbat din lume. Dar ea era urâțică și timidă, purta ochelari iar el niciodată nu se străduise să ascundă faptul că îi era rușine să aibă o asemenea fiică. Și Nicholas... în privința lui, lucrurile ar fi putut sta altfel. Când ar fi crescut ceva mai mare, Anthony l-ar fi învățat să vâneze, să joace golf și să pescuiască și ar fi devenit prieteni nedespărțiți. Dar Anthony era mort și nimic din toate acestea nu aveau să se întâmple. Regreta că cei doi copii nu-și vor aminti să fi înotat cu el, nu se vor fi ghemuit în jurul focului împreună cu el, nu vor fi ascultat povestiri în jurul focului și nu îi vor fi urmărit mâinile îndemânatice cioplind un băț pentru a-l transforma în furculiță.

Soarele pornise să alunece către apus și razele sale cădeau asupra lor. Marea devenise o masă orbitoare. Înserarea se apropia, apoi noaptea urma să cadă asupra golfului. Jack Carley trăise acolo, așa cum Aubrey Crane trăise la Bosithick. Nu-i puteai vedea. Nu-i puteai auzi, dar știai că sunt acolo.

Era emoționant să știi că trecutul era acolo, prezent, într-o formă palpabilă, dar nicidecum înfricoșător. Era imposibil să trăiești în acele locuri dacă erai o persoană sensibilă sau timidă, pentru că dincolo de frumusețea peisajului pământul era aspru și pericolele pândeau din

toate părțile. Marea era adâncă și amăgitoare, înșelătoare, bântuită de curenți necunoscuți, aflați în adâncuri. Stâncile și peșterile săpate de apele mării erau și ele adevărate capcane din pricina mareelor. Chiar și câmpurile pe care le străbătuseră în acea după-amiază ascundeau pericole la care n-ai fi gândit niciodată că ar putea fi acolo; mine abandonate, puțuri adânci și galerii întunecoase zăceau tăinuite sub tufele de ferigă. Fâșii de blană, pene răvășite și oase albite erau tot atâtea dovezi ale existenței vulpilor care își aveau vizuinele în cotloanele săpate sub tufișurile de grozamă.

După lăsarea întunericului, bufnița pornea să-și facă rondul și bursucul începea să sape și să cotrobăie gunoiul. Vânătoarea nu era pe placul său. Pe el îl mulțumea dacă dădea roată fermelor și răsturna capacul tomberonului plin cu gunoi. Capacul cădea zăngănind și soția fermierului se trezea din somn scăldată în sudori de spaimă.

— Mami, s-a fript!

Glasul Carei a ajuns până la ea, venind de departe. A ridicat privirile și a văzut-o pe Cara ținând în mână un băț, asemănător unei furculițe, în el se afla înfipt un pește și bățul era îndreptat amenințător în direcția ei.

— Vino repede, mai înainte ca peștele să cadă în nisip!

Din glasul Carei răzbătea îngrijorarea astfel încât Virginia a țâșnit în picioare și scuturându-și nisipul de pe costumul de baie a pornit în grabă către ea.

În amurgul zilei de vară, cu briza răcoroasă bătându-le în față au urcat poteca, pornind către casă. După ce înotaseră în apele reci ale mării, copiii erau obosiți și tăcuți. Nicholas, fără prea mare încântare, acceptase ca Eustace să-l ducă pe umerii săi și Virginia căra prosoapele ude și

costumele de baie, toate înghesuite în plasa în care Eustace adusese macrourile. Cu cealaltă mână o ajuta pe Cara să urce poteca. Trupurile lor erau acoperite cu nisip și sarea se uscase pe piele. Erau ciufuliți și obosiți și poteca era parcă mai abruptă, drumul părea mai obositor printre tufele de ferigă și iarbă. Într-un târziu au ajuns în vârful falezei și atunci drumul nu li s-a mai părut atât de greu. În spatele lor, marea fosforescentă în lumina palidă a înserării părea să împrumute fiecare nuanță a cerului ce-și schimba coloritul dintr-un moment în altul. În fața lor se afla Bosithick, cuibărită în coasta dealului, și șoseaua se afla dincolo de casă, licărind din când în când, cu fiecare mașină ce trecea cu farurile aprinse.

Câteva dintre vitele lui Eustace reușiseră să iasă printr-o spărtură a zidului și ajunseseră pe dealul cel mai înalt. În lumina crepusculară, umblau fără țel, rumegând, puncte albe și maronii, scoțând mugete și privind procesiunea ce se apropia de ele.

Aplecându-se și șoptindu-i în ureche, Nicholas a întrebat.

— Vii și tu cu noi, acasă?

— Cred că este timpul să mă duc la mine acasă, a răspuns Eustace zâmbind.

— Ar fi frumos dacă ai rămâne la cină.

— Dar ai cinat deja.

— Am crezut că aceea a fost gustarea de la ora ceaiului.

— Să nu-mi spui că mai ai loc în burtică pentru o altă masă.

— Nu, cred că nu, a fost Nicholas de acord căscând fără nici o reținere.

— Am să vă pregătesc o cacao pe care să o beți în pat.

— Da. Dar ar fi atât de bine dacă Eustace ar veni și el

și am sta de vorbă în timp ce facem baie, nu se dădea bătut Nicholas.

Cara îl susținea cum putea mai bine.

— Da, mami. Ai putea să pregătești cacao și în timp ce o bem putem sta de vorbă.

— Vă voi curăța nisipul de pe spate, s-a arătat Eustace de acord.

Au chicotit amândoi, amuzându-se de parcă li s-ar fi spus o glumă bună. Imediat ce au ajuns acasă, s-au năpustit în baie să se lupte cu robinetele. De dincolo de ușă răzbăteau tot felul de zgomote care de care mai ciudate și Eustace, suflecându-și mânecile cămășii, a pornit către baie pentru a le pune capăt. La un moment dat, Virginia l-a auzit spunând:

— Gata! Potoliți-vă! Liniște! Altfel corabia se scufundă.

Virginia l-a lăsat pe el să se ocupe de copii și ducând cu sine plasa a intrat în bucătărie. A spălat costumele și prosoapele, le-a stors bine și apoi le-a dus în grădina cufundată în întuneric. Pipăind și mai mult ghicind drumul, a reușit să găsească sârma pentru rufe, le-a întins lăsându-le să fluture și să se agite asemenea unor stafii în noapte.

Revenind în bucătărie, a turnat lapte într-o crăticioară, a pus-o pe foc și a așteptat să fiarbă sprijinindu-se de aragaz. A căscat ușor simțindu-se toropită. A ridicat mâna și și-a atins fața. Atunci și-a dat seama că mai avea încă nisip pe față. A luat o oglinjoară din geantă și a așezat-o pe un raft al dulapului din bucătărie, apoi privindu-se cu atenție a încercat să-și aranjeze părul dar acesta era îmbâcsit de nisip și sare. Își spunea că dacă ar fi avut un duș ar fi putut să se spele, iar gândul de a-și vârî capul sub un robinet nu i se părea deloc ademenitor. În

lumina săracă, chipul pe care-l reflecta oglinda o privea cu atenție. Îi apăruseră deja pistrui iar ochii erau cufundați în orbite.

Laptele a început să se umfle în crăticioară. A pregătit două căni cu cacao și le-a pus pe o tavă, apoi a pornit pe scări ducând tava cu ea. Baia era goală și urme de pași uzi și prosoape ude aruncate din loc în loc o însoțiră pe scări. Glasurile copiilor se auzeau de pe culoar, ușa dormitorului fiind larg deschisă.

Erau toți trei în cameră și nu remarcaseră prezența ei. Virginia a stat deoparte continuând să-i privească. Eustace, cu spatele spre ea, era așezat pe patul Carei, iar cei doi copii erau în patul lui Nicholas. Toți trei urmăreau ceva cu mare atenție. Era albumul Carei.

— Acesta este tăticul nostru. Cel mare de aici. Este tare chipeș, nu crezi?

Cara era cea care vorbise. Dezinvoltă și vorbăreață era doar în prezența celor alături de care se simțea în largul său.

— Aceasta este casa noastră din Scoția și aici este dormitorul meu și aici este camera lui Nicholas, iar aici, în vârf, este camera de joacă...

— Acesta-i dormitorul meu.

— Am spus deja, caraghiosule. Aici se află camera Dădacei și aici este camera mamei, dar nu poți vedea camerele din spate. Iar aceasta este o imagine de sus... panoramică.

— Un bărbat a făcut fotografia din avion.

— Uite parcul și râul și grădina înconjurată de un zid...

— Acesta-i domnul McGregor pe tractor. Ei sunt Bob și Fergie.

Eustace începuse să piardă firul povestirii.

— Cine sunt Bob și Fergie?

— Bob îl ajută pe domnul McGregor iar Fergie pe grădinar. Fergie cântă la cimpoi. Știi cine l-a învățat? Unchiul lui! Știi cum îl cheamă pe unchiul lui Fergie? Muncle.

Nicholas a rostit numele cu un aer triumfător.

— Unchiul Muncle, repetă Eustace.

— Aici este tăticul, la schi, la St. Moritz, iar aici suntem noi toți la o vânătoare de potârnichi – de fapt, pentru noi a fost un picnic, noi nu am urcat dealul la vânătoare. Acesta-i râul în care înotăm noi de obicei, dar nu este totdeauna un loc lipsit de pericole și uneori pietrele îți julesc picioarele. Dar mami mi-a spus că am putea să ne facem o piscină. A spus că atunci când ne vom întoarce la Kirkton, ne vom face una asemănătoare cu cea din curtea mătușii Alice.

— Iată și mașina lui tati. Este o mașină mare, un Jaguar. Este...

Glasul lui Nicholas începuse să tremure.

— A fost un Jaguar mare. Verde, a încheiat el plin de curaj.

— Iată, v-am adus cănile cu cacao, a intervenit Virginia.

— Vezi, mami, îi arătam lui Eustace fotografiile de la Kirkton...

— Da, am auzit.

— Foarte frumos, spuse Eustace. Acum știu totul despre Scoția.

S-a ridicat, ca și când ar fi dorit să nu-i stea în cale Virginiei și luând albumul cu sine l-a dus pe comodă.

Copiii s-au așezat în pat.

— Trebuie să vii să ne vizitezi. Să stai cu noi. Am dreptate, mami? Poate să doarmă în camera de oaspeți, așa-i?

— Da. S-ar putea. Dar Eustace este o persoană ocupată.

— Adevărat. Sunt ocupat. Mereu am de făcut o mulțime de treburi.

Pornind către ușă, s-a grăbit să spună.

— Este timpul să ne luăm rămas-bun. Noapte bună.

— Noapte bună, Eustace. Mulțumim pentru că ne-ai dus în locul acela minunat.

— Să nu-l visați pe Jack Carley!

— Chiar dacă l-aș visa, nu mi-ar fi teamă.

— Bravo! Așa te vreau! Noapte bună, Nicholas.

— Noapte bună. Ne vedem mâine dimineață.

— Să nu pleci! Cobor îndată, i-a spus Virginia.

— Voi aștepta jos.

Au băut laptele cu cacao căscând din când în când. Abia își mai țineau ochii deschiși. În cele din urmă, s-au întins în pat, Virginia i-a sărutat și le-a urat noapte bună. Când l-a sărutat pe Nicholas, acesta a făcut un lucru surprinzător. Cel mai puțin expansiv copil pe care-l văzuse vreodată și-a îmbrățișat mama și a tras-o către sine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Virginia cu blândețe.

— Este un loc minunat! Am dreptate?

— Plaja aceea micuță?

— Nu. Casa în care locuiește Eustace.

— Penfolda.

— Mai mergem acolo?

— Sigur.

— Mi-au plăcut pisoii.

— Știu.

— Eustace este în camera de jos.

— Da.

— Am să vă aud glasurile. Am să vă ascult vorbind, vorbind și iar vorbind.

Era mulțumit. Glasul lui îi trăda bucuria.

— Și acest lucru îți face plăcere?

— Da. Cred că da.

Erau aproape adormiți, dar Virginia a mai rămas în cameră, punând lucrurile în ordine, adunând hainele răvășite, împăturindu-le și așezându-le în ordine așa cum ar fi făcut Dădaca. După ce a terminat, a închis fereastra pe jumătate pentru că se anunța o noapte răcoroasă. Luminată de veioza aflată pe noptieră, camera părea mai plăcută, mai primitoare, oferind siguranță. Singurul zgomot era ticăitul ceasului aflat pe noptiera patului în care dormea Cara, la care se adăuga respirația liniștită a copiilor.

Sufletul ei era copleșit de iubire. Iubire pentru copii, pentru această căsuță ciudată, pentru bărbatul aflat în camera de la parter, care o aștepta. Trăia un sentiment de împlinire; toate se așezau în locul lor. Era pentru prima oară când ea și Eustace se vor afla împreună și vor avea tot timpul la dispoziție. Doar ei doi. Va aprinde focul și va trage draperiile și va pregăti un ibric plin cu cafea. Dacă el dorea puteau să stea de vorbă întreaga noapte. Puteau fi împreună.

Cara și Nicholas adormiseră. A stins lumina și a coborât. Pentru o clipă a crezut că Eustace plecase. Încăperea era cufundată în întuneric. Apoi l-a zărit stând în dreptul ferestrei. Fuma și privea cum ultima geană de lumină se topea. Un strop din acea rază se reflecta pe chipul său dar când s-a întors, la auzul pașilor ei, Virginia n-a putut citi nimic pe chipul său, fiind învăluit în umbră.

— Am crezut că ai plecat.

— Nu. Sunt încă aici.

Întunericul îi dădea un sentiment de nesiguranță. O tulbura. A aprins lampa de pe masă și lumina gălbuie s-a

revărsat între ei doi asemenea unui ochi de apă. Virginia a așteptat ca el să vorbească primul, dar când a înțeles că el nu avea de gând să spună nimic, a încercat ea să spulbere tăcerea.

— Nu știu... nu m-am gândit la cină. Vrei să mănânci ceva? Nici măcar nu știu cât este ceasul.

— Mulțumesc, nu vreau nimic.

— Aș putea să fac o cafea...

— Nu ai o cutie cu bere?

— Îmi pare rău, Eustace. Niciodată nu cumpăr bere. Eu nu beau.

Îi părea rău că rostise cele din urmă cuvinte. Sunau dezaprobator.

— Nu-mi place gustul berii.

Zâmbea încercând să pară că lua totul în glumă.

— Nu face nimic.

Zâmbetul s-a topit și Virginia a întrebat din nou.

— Sigur nu vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc.

Eustace a privit în jur încercând să găsească o scrumieră în care să stingă țigara. Virginia i-a oferit o farfurioară pe care a așezat-o pe masă. Eustace a stins țigara sfărâmând chiștocul de parcă îi purta o ură profundă.

— Trebuie să plec...

— Da...

Eustace a privit-o, așteptând să audă cuvintele ei. Dar Virginia își pierduse curajul.

— Da. A fost o zi frumoasă și ai fost amabil că ți-ai petrecut ziua ducându-ne la golful lui Jack Carley.

Vocea ei era ușor stridentă și politicoasă, oficială. Parcă ținea un discurs la inaugurarea unui târg.

— Copiii s-au simțit minunat.

— Sunt copii buni.

— Da. Eu...

— Când te întorci în Scoția?

Întrebarea venită pe neașteptate, vocea glacială au șocat-o. Un fior rece a făcut-o să tresară. Un sentiment de teamă îi sfredelea trupul ca un sloi de gheață.

— Nu știu... nu sunt încă...

S-a sprijinit de spătarul unui scaun căutând un reazăm, un ajutor.

— De ce întrebi?

— Te vei întoarce.

Era o constatare și nicidecum o întrebare. Confruntată cu această idee, Virginia a ajuns la cea mai nefericită concluzie pe care ar fi putut să o tragă din spusele lui. Eustace se aștepta ca ea să plece, chiar dorea să o vadă plecând. Fără să știe prea bine ce spune s-a auzit răspunzând cu naturalețe.

— Da, cred că atunci când vremea va veni, vom pleca. În fond, acolo este căminul copiilor.

— Până în seara aceasta nu am știut că este o proprietate atât de mare...

— Vrei să spui că fotografiile din albumul Carei...

— Cred că ai o mulțime de angajați care te ajută să conduci treburile acolo.

— Eu nu conduc nimic, Eustace.

— Atunci, ar trebui să începi să te gândești la acest aspect. Învață câte ceva despre agricultură. Nici nu-ți imaginezi câte se pot face. Ar trebui să găsești ceva care să te atragă. De exemplu, o cireadă de Aberdeen Angus. Soțul tău s-a gândit vreodată la această posibilitate? La târgul din Perth poți vinde un taur bun pentru șaizeci sau șaptezeci de mii de lire.

Părea o conversație desprinsă dintr-un coșmar. Era irațională, lipsită de sens.

— Serios? s-a mirat Virginia.

Gâtul i se usca treptat și cuvintele păreau imposibil de articulat.

— Bineînțeles. Cine poate ști ce se va întâmpla?! Cândva, în viitor, vei putea să lași fiului tău o moștenire apreciabilă.

— Da.

— Trebuie să plec, a repetat el.

Urma unui zâmbet a trecut în grabă peste chipul său.

— A fost o zi plăcută.

Dar Virginia își amintea una și mai plăcută petrecută în compania lui Eustace, într-o după-amiază însorită de primăvară când îi cumpărase înghețată și apoi o condusese acasă. Îi promisese că va telefona, apoi uitase sau poate se răzgândise. Își dădea seama că așteptase întreaga după-amiază ca el să-i spună ce se întâmplase cu zece ani în urmă. Îl așteptase să aducă în discuție acest subiect, poate ca pe o istorie pe care să o împărtășească și copiilor sau pur și simplu ca pe o amintire pe care doi prieteni vechi o retrăiesc peste ani. Dar el nu spusese nimic. Și ea nu avea să știe vreodată ce se întâmplase.

— Da. O zi deosebită. O zi pe care nu o uiți.

A dat drumul scaunului și și-a cuprins brațele ca și când i se făcuse frig.

El a pornit către ea și Virginia s-a îndreptat către ușă pentru a-l conduce.

În aerul rece plutea o aromă dulce și umedă, iar deasupra cerul de safir se deschidea asemenea unei arcade smălțuite de stele. Din întuneric, un ploier mare își înălța spre cerul înstelat strigătul jalnic.

— Noapte bună, Virginia.

— Noapte bună, Eustace.

Apoi el a coborât treptele și s-a îndepărtat, a sărit zidul și a pornit de-a lungul câmpului spre bătrâna casă de la fermă unde își lăsase mașina. Întunericul l-a înghițit curând. Virginia a închis ușa în urma lui și s-a întors în bucătărie. A spălat cănile din care copiii băuseră lapte cu cacao și le-a așezat cu grijă în uscător. A auzit motorul mașinii și scrâșnetul roților când a trecut prin fața porții, apoi a urmărit zgomotul îndepărtându-se către șosea. Nici un moment nu a ridicat privirile să încerce să vadă mașina. A luat un șervet de bucătărie, a șters vasele, le-a pus la locul lor, a împăturit șervetul și când nu a mai avut nimic altceva de făcut, s-a simțit vlăguită. A stins luminile și a urcat cu pași obosiți în camera ei. S-a dezbrăcat și s-a așezat în pat. Trupul îi zăcea inert, în vreme ce în capul ei gândurile zumzăiau ca albinele în stup, de parcă în ultima săptămână trăise numai cu cafea neagră.

Nu te iubește.

Niciodată nu m-am gândit că m-ar iubi.

Dar erai gata să începi să gândești astfel. Judecând după ziua de azi.

Atunci, am greșit. Nu avem un viitor împreună. A fost extrem de explicit în această privință.

Și cam ce îți imaginai că s-ar fi putut întâmpla?

Mi-am spus că poate ar fi dorit să vorbească despre cele întâmplate atunci.

Nu s-a întâmplat nimic. Și de ce și-ar fi reamintit?

Pentru că eu nu am uitat. Pentru că Eustace a fost cea mai importantă persoană din viața mea, cu el am trăit cea mai frumoasă poveste din viața mea.

Dar nici tu nu ți-ai amintit de acea zi. Te-ai măritat cu Anthony Keile.

S-au căsătorit la Londra, în iulie; Virginia purta o rochie din saten de culoare crem, cu o trenă de un metru și jumătate lungime și un voal ce aparținuse buncii soacrei sale, Lady Keile. Anthony în frac de culoare gri o însoțea la ieșirea din biserica St. Michael, din Chester Square, în sunetul vesel al clopotelor. Soarele strălucea și un grup de domnișoare de onoare stârneau admirația celor câteva trecătoare care se opriseră când au înțeles că era vorba de o nuntă.

Emoția, șampania, bucuria de a fi iubită, felicitată și sărutată au făcut-o pe Virginia să se simtă bine. Apoi a venit momentul să urce și să se schimbe. Mama ei se afla deja acolo, omniprezentă, eficientă, gata să îi deschidă fermoarul, să o ajute să scoată voalul fin, delicat.

— Scumpa mea, totul s-a desfășurat atât de bine. A fost minunat! Și tu ai fost fermecătoare; poate par puțin cam îngâmfată când fac o asemenea afirmație referitoare la propria-mi fiică... Iubito, tremuri! Ai răcit?

— Nu, nu am răcit.

— Hai, schimbă-ți pantofii și eu te voi ajuta să te îmbraci.

Era o rochie de culoarea trandafirului roz, cu petale micuțe în aceeași nuanță, ce decorau pălăria. O toaletă minunată dar pe care nu avea să o mai îmbrace vreodată. Se imagina revenind din călătoria de nuntă, purtând aceeași pălărie cu petalele ofilite... dar bineînțeles că totul era doar în imaginația ei.

— Valiza ta este în portbagajul mașinii lui Anthony. Ideea de a lua valiza mai devreme de acasă a fost cât se

poate de potrivită. Ai scăpat de farsele de prost gust cu scrumbii afumate și pantofi vechi.

Un răcnet, tropăieli grăbite răsunau pe coridor, sunete amintind de un corn de vânătoare și de fuga gonacilor.

— Auzi! Se pare că e gata de plecare.

A sărutat-o pe Virginia și i-a urat cu vioiciune:

— Petrecere frumoasă, scumpa mea!

Ușa s-a trântit de perete și în pragul ei a apărut Anthony, purtând costumul pe care și-l alesese pentru călătorie și o pălărie uriașă de soare. Era vizibil că se afla într-o stare de beție destul de avansată.

— Iat-o! Și-acum să pornim spre sudul Franței, iubita mea! De aceea și port această pălărie.

Râzând îngăduitoare, doamna Parsons i-a scos pălăria, i-a netezit părul cu degetele ei lungi și fine și i-a îndreptat cravata. Atitudinea doamnei Parsons părea cea a unei mirese amuzată de excentricitatea soțului său; Virginia privea scena fără ca pe chipul ei să se poată citi un gând, un sentiment. Anthony a întins mâna către ea:

— Să mergem! E timpul!

Mașina închiriată, scăldată în confetti i-a dus până în fața clădirii în care se afla apartamentul doamnei Parsons, unde Anthony lăsase mașina sa. Planul inițial prevedea ca imediat să pornească spre aeroport, dar Virginia, care avea o cheie a apartamentului a deschis și au intrat amândoi îndreptându-se direct către bucătărie, unde Virginia și-a pus un șorț și a pregătit o cană mare cu cafea neagră, în timp ce Anthony stătea pe un scaun la masa din bucătărie și o urmărea din priviri.

Pentru luna de miere închiriaseră o vilă în Antibe. În a doua zi de la sosire, Anthony a întâlnit un vechi prieten; la sfârșitul primei săptămâni petrecute acolo, cunoștea

deja pe toată lumea. Virginia își spunea că era firesc să fie așa, de fapt știuse că astfel vor evolua lucrurile. Anthony era un bărbat sociabil, acesta era de fapt farmecul său, ceea ce o atrăsese din primul moment. În plus, după o zi a fost limpede că le era greu să găsească subiecte comune de conversație, nimicuri pe care să și le împărtășească. Conversația purtată în timpul meselor era tot mai anevoioasă și abia atunci a început să înțeleagă. De fapt, niciodată nu fuseseră singuri, numai ei doi.

Au întâlnit un cuplu: Janey și Hugh Rouse. El era scriitor și închiriaseră o casă la Cap Ferrat. Janey era ceva mai vârstnică decât Virginia și aceasta o găsea foarte plăcută. Îi era ușor să stea de vorbă cu ea. Într-una din zile ședeau amândouă pe terasa casei în care locuia familia Rouse, așteptând ca bărbații să se întoarcă din plimbarea pe faleză.

— De cât timp îl cunoști pe Anthony, dulceață?

Janey trăise în Statele Unite pe când era copil. Deși nu vorbea cu accent american, totuși în vocabularul ei se întâlneau cuvinte și expresii care trădau originile sale.

— Nu de foarte mult timp. În mai l-am cunoscut.

— Dragoste la prima vedere?

— Nu știu. Presupun că da.

— Câți ani ai?

— Optsprezece.

— O vârstă fragedă pentru a te așeza la casa ta. Nu că l-aș vedea pe Anthony așezându-se la casa lui în următorii câțiva ani.

— Va fi nevoit. Vom locui în Scoția. Anthony a primit moștenire un domeniu... Kirkton... a aparținut unui unchi al său care nu a fost căsătorit. Noi ne vom muta acolo.

— Tu chiar crezi că Anthony își va petrece timpul

străbătând domeniul în lung și în lat, îmbrăcat cu un costum din tweed și purtând cizme din cauciuc?

— Nu. Nu chiar. Dar nu cred că felul de viață din Scoția este asemănător cu cel din Londra.

— Aici ai dreptate, a fost de acord Janey care călătorise în Scoția. Oricum, nu te aștepta la o viață simplă, liniștită, pentru că vei fi dezamăgită.

Dar Virginia tocmai la o astfel de viață se aștepta. Nu fusese încă la Kirkton și de fapt nici în Scoția nu călătorise. Cu ceva timp în urmă, într-o vacanță de Paște, primise, din partea unei colege de școală, o invitație în Northumberland. Ea își imagina că și în Scoția viața era asemănătoare. Kirkton ar fi trebuit să fie, conform opiniei sale, o casă de fermă, cu tavanul jos, cu numeroase coridoare, o construcție din piatră, cu gresie pe jos și covoare turcești uzate. Casa ar fi trebuit să aibă o sufragerie uriașă, cu un cămin în care ardeau bușteni zdraveni și pe pereți atârnau tablouri înfățișând scene de vânătoare.

În schimb, când a ajuns în Kirkton, s-a aflat în fața unei case elegante, o casă înaltă, pătrată, perfect proporționată, în stil Adam. Ferestrele ghilotină orientate către soare reflectau lumina acestuia cu generozitate. Treptele din piatră duceau din aleea pentru trăsuri până în fața ușii de la intrare.

Dincolo de aleea acoperită cu pietriș se întindea peluza, după care urma un șanț de hotar cu un zid mic din piatră și apoi parcul dominat de fagi uriași ce creșteau până departe la malurile abrupte ale râului. Apele argintii ale acestuia se zăreau scânteind la un cot pe care îl făcea în apropierea domeniului.

Copleșită, mută de uimire, Virginia îl urmase pe Anthony pe treptele de la intrare și apoi păsise în casă.

Aceasta era goală. Un interior de modă veche, fără mobilă. Împreună trebuia să se ocupe de casă. Pentru Virginia aceasta reprezenta o sarcină copleșitoare, dar când încercase să-i explice lui Anthony acest lucru, soțul ei o liniștise.

— Îl vom angaja pe Philip Sayer. Este decoratorul care s-a ocupat de casa mamei, în Londra. Dacă nu-l lăsăm pe el putem săvârși greșeli absolut inadmisibile și atunci acest loc s-ar transforma într-o casă de coșmar.

Virginia gândea că ar fi preferat greșelile ei inadmisibile. Gustul impecabil al unui străin nu-i putea oferi confortul la care spera ea. Dar a tăcut.

— Acesta este salonul, iar de cealaltă parte se află biblioteca și sufrageria. Bucătăriile și celelalte dependințe sunt la parter.

Încăperea înaltă avea ecou și candelabrul din cristal licărea din toate unghiurile în care l-ai fi privit. Era o încăpere frumoasă, lambrisată, cu cornișe admirabil realizate, deasupra ferestrelor înalte. În rest nu exista altceva decât praf. Și un aer rece.

Au urcat la primul etaj, urmărind o scară curbată, elegantă și zveltă. Pașii lor trezeau ecoul casei pustii. La etaj se aflau dormitoarele, fiecare cu baia lui, camere de toaletă, debarale pentru lenjerie, dulapuri și chiar un budoar.

— Ce-mi trebuie mie un budoar?

— Te poți retrage în această încăpere atunci când ești prost dispusă, posomorâtă, plictisită. Te rog, lasă mina aceasta nefericită și bucură-te de ceea ce vezi.

— Dar este prea mare.

— Te minunezi de parcă ar fi vorba de palatul Buckingham.

— N-am mai păşit într-o casă atât de mare. Nici nu mi-a trecut vreodată prin minte că aş putea locui într-o asemenea casă.

— Ei, acum trebuie să te obişnuieşti cu gândul că vei locui aici.

Într-un târziu au ieşit din casă. Stând în picioare lângă maşină şi privind casa cu faţada elegantă, cu ferestrele aşezate la distanţe egale, Virginia a vârât mâinile în buzunarele hainei şi a întrebat:

— Unde este grădina?

— Ce vrei să spui?

— Straturile de flori. Plantele. Ştii la ce mă refer. Grădina.

Însă aceasta era cu totul deosebită. În primul rând se afla ceva mai departe – cam la opt sute de metri distanţă de casă – şi era închisă de un zid. Au mers cu maşina până acolo şi când au intrat, au întâlnit un grădinar în mijlocul pomilor şi straturilor de legume aliniate precum soldaţii.

— Aceasta este grădina.

— Aşa.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic.

Decoratorul şi-a făcut apariţia în scurt timp. Imediat, în urma sa au apărut dubiţe şi camioane, constructori, tencuitori, zugravi şi vopsitori, furnizori de covoare, perdele şi draperii, furnizori de mobilă care revărsau piese de mobilier din camioanele lor ca roadele din cornul abundenţei.

Virginia lăsa lucrurile să meargă de la sine.

— Da, spunea atunci când Philip Sayer îi prezenta o anume nuanţă de catifea.

— Da, spusese și atunci când, pentru camera de oaspeți, îi sugerase un pat în stil victorian cu un cadru din alamă și cuverturi groase albe, croșetate.

— Draga mea, stil Osborne, tipic pentru epoca victoriană, pentru viața la țară în acele vremuri.

Prima dată când își exprimase opinia în mod clar, a fost atunci când au început lucrările de amenajare a bucătăriei. Își dorea o bucătărie ca cea pe care și-o amintea cu plăcere, minunata încăpere de la Penfolda; atmosfera de siguranță, amintirea preparatelor ce se gătiseră în acea bucătărie, promisiunea că se vor bucura de gustul lor apetisant și altă dată, pisica dormitând în fotoliul uriaș și mușcatele îngrămădindu-se pe pervazul ferestrei era ceea ce își dorea pentru bucătăria căminului său.

— O bucătărie tipică de fermă. Asta îmi doresc. O bucătărie ce poate fi folosită și drept cameră de zi.

— Ei bine, eu nu am de gând să-mi petrec timpul în bucătărie. Vorbesc foarte serios.

Și l-a lăsat pe Anthony să facă așa cum credea el de cuviință. În fond, nu era casa ei și nici banii nu erau ai ei, banii cheltuiți pentru chiuvetele din aluminiu și pentru gresia de culoare albă și neagră sau pentru agregatul de bucătărie, care se curăța automat, cu grătar înalt și cu frigărui pentru pui.

Lucrările au fost încheiate și Virginia era însărcinată.

— Dădaca va fi încântată! a exclamat Lady Keile.

— De ce?

— În prezent se află la Londra, cu un angajament temporar, dar tânjește după un bebeluș. Bineînțeles că nu este la fel de încântată să părăsească Londra pentru a merge în Scoția, dar își va face prieteni în scurt timp. Nici nu-ți imaginezi cât de bine pusă la punct este rețeaua de

cunoștințe și relații existente în această branșă. Și etajul superior este locul excelent pentru apartamentul copiilor. Portița existentă în dreptul scărilor vorbește de la sine ca și ferestrele zăbrelite. Camere scăldate în soare. Cred că o nuanță de albastru foarte deschis ar fi potrivită. Mă gândeam la covoare și draperii din creton. Ce părere ai?

Virginia a încercat să-și exprime părerea. Voia să spună: „Nu. Voi avea eu însămi grijă de copilul meu." Dar sarcina a fost dificilă. Avea permanent grețuri. Era slăbită și nu se simțea bine. Când și-a mai revenit și s-a simțit suficient de puternică, gata să facă față problemelor pe care le implică venirea pe lume a unui copil, apartamentul copiilor fusese deja pregătit și Dădaca sosise. Se instalase în casă cu aerul ei rigid, neclintită în principiile ei.

„Îi voi permite să rămână până la nașterea copilului, până când mă voi pune pe picioare. Poate rămâne o lună sau două, apoi îi voi cere să se întoarcă la Londra pentru că vreau să am singură grijă de copilul meu."

Dar au apărut alte complicații. Mama Virginiei, aflată la Londra, a început să se plângă: avea dureri și se simțea permanent obosită, începuse să piardă din greutate. Imediat, Virginia a pornit către sud și astfel grija ca și devotamentul ei au fost împărțite între mama sa și copilul aflat în Scoția. Călătoriile cu trenul între Londra și Scoția deveniseră o obișnuință astfel încât, renunțarea la serviciile Dădacei ar fi însemnat un act irațional, cel puțin până când doamna Parsons își recăpăta forțele. Dar, așa cum se întâmplă de obicei, doamna Parsons nu și-a revenit și când coșmarul a luat sfârșit, Nicholas venise pe lume. Prin urmare, cu doi copii mici în apartamentul copiilor, Dădaca era instalată pe termen lung.

La Kirkton, pe o rază de zece mile, erau înconjurați de

o seamă de vecini, dornici de petreceri. Cupluri tinere care se bucurau de timp liber și bani de cheltuit, unii dintre ei părinți ai unor copii mici ca cei ai familiei Keile, constituiau grupul de prieteni alături de care Anthony se simțea minunat.

De dragul aparențelor își făcea timp să se intereseze de mersul lucrurilor la fermă și de aceea stătea de vorbă cu McGregor, administratorul. Îl întreba cam ce credea el că trebuie făcut, ce măsuri erau necesare, apoi îl îndemna să procedeze așa cum știe el mai bine. Restul zilei îi aparținea în întregime și se bucura de fiecare moment, trăindu-l din plin. Scoția este un ținut în care bărbații pot gusta numeroase plăceri. Totdeauna se poate organiza o partidă de vânătoare; vara se pot vâna potârnichi scoțiene; toamna și iarna este sezonul fazanilor și prepelițelor. Cei care iubesc pescuitul se bucură din plin de bogăția râurilor. Terenurile de golf erau mari, atrăgătoare și viața socială chiar mult mai plăcută pentru Anthony decât în Londra.

Virginia nu pescuia și nici nu juca golf. Anthony nu ar fi invitat-o să-l însoțească chiar dacă ar fi dorit acest lucru. Îi făcea plăcere să se afle între prietenii săi, între bărbați. Prezența Virginiei era necesară doar atunci când erau invitați la o petrecere organizată pentru cupluri. Putea fi vorba de o cină sau de un dans ori de un prânz organizat înaintea unei întreceri de călărie. În acele momente, Virginia trecea prin adevărate chinuri încercând să se hotărască asupra celei mai potrivite toalete și, în mod lamentabil, apărea la petrecere purtând o toaletă la modă în anii trecuți.

Continua să fie o persoană timidă. Pentru că nu îi plăceau băuturile alcoolice nici nu exista o cale artificială

de a scăpa de acest defect. Bărbații, prietenii lui Anthony, o considerau, în mod evident, o persoană plicticoasă. Soțiile acestora, deși amabile și prietenoase, o îngrozeau cu glumele lor pe care nu totdeauna le înțelegea, sau cu referirile la locuri și persoane sau evenimente necunoscute ei. Semănau cu un grup de școlărițe care aveau o sumedenie de amintiri comune.

Odată, pe drumul spre casă, întorcându-se de la o petrecere, s-au certat. Virginia nu intenționase să provoace o ceartă, dar era obosită și se simțea nefericită și Anthony băuse cam mult. Părea că la petreceri nu se putea abține și bea totdeauna prea mult, de parcă era o favoare pe care cei prezenți așteptau de la el să o facă gazdelor. În acea seară alcoolul băut în cantitate mare îl făcea agresiv și capricios.

— Te-ai simțit bine? Te-ai distrat?

— Nu în mod deosebit.

— În mod sigur nu pari să te fi simțit bine.

— Sunt obosită.

— Totdeauna ești obosită. Deși niciodată nu pari să ai ceva de făcut.

— Poate tocmai de aceea sunt obosită.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Nu se poate. Vrei tu să dai ceva de înțeles.

— Ei bine, vreau să spun că mă plictisesc și mă simt singură.

— Nu e vina mea.

— Nu?! Niciodată nu ești... uneori lipsești întreaga zi de acasă. Iei prânzul la club, în Relkirk... nu te văd aproape deloc...

— Da. Foarte bine. Eu și încă vreo sută de alți tipi. Cam ce crezi tu că fac soțiile lor? Stau și-și plâng de milă?

— Chiar mă întreb ce fac? Au atâta timp la dispoziție. Spune-mi tu ce fac!

— Ies, se plimbă. Își găsesc ceva de făcut. Se vizitează, își duc odraslele la clubul de călărie, joacă bridge și se ocupă de grădină.

— Eu nu știu să joc bridge și copiilor nu le place să călărească. Și m-aș putea ocupa de grădină dacă la Kirkton ar exista un asemenea loc și nu o închisoare pentru flori și un grădinar plin de toane care se supără dacă tai un buchet de gladiole, fără să-i cer permisiunea.

— Pentru Dumnezeu, cred că...

Dar Virginia nu dorea să se oprească.

— Privesc la cei din jurul meu, la alți oameni. Cupluri obișnuite pe care le văd uneori duminica în Relkirk. Fac împreună cumpărăturile fie vremea bună sau rea, copiii sunt alături de ei, mănâncă înghețată și își duc pachetele către mașini modeste. Pornesc împreună spre casă și par fericiți, se simt bine.

— Doamne, doar nu-ți dorești o asemenea viață?!

— Vreau să nu mă mai simt singură.

— Singurătatea este o stare de spirit. Numai tu poți schimba ceva.

— Anthony, tu nu te-ai simțit niciodată singur?

— Nu.

— Atunci nu te-ai căsătorit cu mine pentru că voiai să ai pe cineva alături. Și în nici un caz pentru talentul meu sclipitor de a conversa.

— Nu.

Aprobase cele spuse de ea purtând pe chip un aer înghețat, împietrit.

— Atunci, de ce?

— Erai drăguță. Aveai un farmec de faun. Erai încân-

tătoare. Mama mea te privea ca pe o persoană fermecătoare. Ea credea că tot acest blestemat aranjament era formidabil.

— Dar nu te-ai căsătorit pentru că așa dorea mama ta.

— Nu. Dar, vezi tu, trebuia să mă însor. Și tu ai apărut la momentul potrivit.

— Nu înțeleg.

El a rămas tăcut. Un timp a condus în tăcere. Probabil o urmă de bun simț îi șoptea că nu ar fi trebuit să-i spună adevărul atunci sau altă dată. Dar pentru că ajunseseră atât de departe, Virginia continua să îl preseze cu întrebările.

— Anthony, ce vrei să spui? Nu înțeleg.

Și Anthony și-a pierdut cumpătul și i-a mărturisit.

— Pentru că am primit moștenirea Kirkton cu o condiție: să fiu căsătorit în momentul în care trebuia să intru în stăpânirea lui. Unchiul Arthur gândea că dacă m-aș fi mutat la Kirkton celibatar aș fi dus domeniul și casa la ruină... Nu știu prea bine ce avea în minte, dar hotărâse că nu aveam dreptul să locuiesc la Kirkton dacă nu eram căsătorit.

— Prin urmare, acesta a fost motivul.

Anthony s-a încruntat ușor.

— Te deranjează?

— Nu știu. Nu cred. Ar trebui să mă deranjeze?

Anthony i-a căutat mâna și i-a luat-o într-a sa, strângând-o încetișor. În acel moment, mașina a derapat ușor, dar el a redresat-o imediat.

— Ne înțelegem bine. Nu este o căsnicie nici mai bună, dar în mod sigur nici mai rea decât altele. Uneori este bine să fii sincer și să lămurești situațiile neclare ce plutesc în jur. Este mai bine să știm cum stau lucrurile.

— Îți pare rău? Regreți că te-ai căsătorit cu mine?

— Nu. Nu regret. Pur și simplu îmi pare rău că eram amândoi atât de tineri când ne-am căsătorit.

Într-o zi s-a trezit singură în casă. Absolut singură. Era duminică după-amiază. Domnul McGregor, administratorul, plecase la Relkirk, împreună cu doamna McGregor. Anthony plecase la o partidă de golf și Dădaca luase copiii la plimbare. O casă pustie și nimic de făcut. Nu existau rufe pe care trebuia să le spele, nu trebuia să facă prăjituri, nu avea nimic de călcat, nici buruieni de smuls din grădină. Virginia a pornit să se plimbe prin casă, trecând dintr-o cameră în alta. Se simțea ca un vizitator, un străin ce plătise pentru a vizita casa. Pașii ei stârneau ecoul pe treptele perfect lustruite ale scării interioare. Tic-tacul ceasului tulbura liniștea sacadat. În jur domnea o ordine perfectă. Așa-i plăcea lui Anthony: o casă perfect ordonată. De fapt el era creatorul acestei case. De aceea se căsătorise cu ea, pentru această casă. Ajungând în hol, a deschis ușa de la intrare și a ieșit din casă. A pornit pe aleea acoperită cu pietriș, căutând din priviri să-i descopere pe copii și pe Dădacă. Simțea nevoia să alerge spre ei, să o strângă pe Cara în brațe, să se asigure că exista, că nu era o fantomă, creația imaginară a unei fete bătrâne.

Dar nu se zăreau nici copiii și nici Dădaca. În cele din urmă a urcat treptele și a intrat în casă. Nu avea nimic de făcut, nu avea unde să se ducă.

În apropierea domeniului locuia o tânără, Liz, căsătorită cu un avocat. Acesta lucra în Edinburgh, dar locuința lor se afla doar la două mile de Kirkton, într-o fostă casă parohială presbiteriană, cu o grădină sălbatică, cotropită de narcise galbene primăvara și un padoc pentru ponei. Avea și ea copii mititei, câini, o pisică, un papagal într-o colivie. Poate pentru că se simțea singură în tim-

pul săptămânii, când soțul ei era în Edinburgh, sau poate pentru că îi plăcea să aibă o mulțime de prieteni, casa ei era mereu plină de oaspeți. Mame însoțite de copiii lor, cocoțați pe ponei; la ora ceaiului salonul era plin de oaspeți iar peluza era rezervată jucătorilor de rounders*. Dacă nu avea invitate câteva familii care să stea împreună cu ea pentru timp mai îndelungat atunci invita prietenii la prânzuri îmbelșugate, cu uriașe fripturi de vită și plăcinte din rinichi și carne de vită, budinci tradiționale minunate și înghețate de casă. Barul ei care fusese atacat de hoarde de vizitatori era totdeauna deschis, totdeauna la dispoziția oricărui oaspete ce simțea nevoia unei băuturi întăritoare.

— Serviți-vă! spunea ea prin ușa întredeschisă, în timp ce dădea ordine pentru pregătirea unei mese pentru zece oaspeți sosiți pe neașteptate.

— Dacă nu găsești găletușa cu gheață, trebuie să fie în frigider.

Cum era și firesc, Anthony o adora. Flirta bine dispus și fără nici o reținere cu Liz și juca rolul amantului gelos, la sfârșit de săptămână când soțul ei venea acasă.

— Alungă-l pe amărât din casă! o îndemna pe Liz izbucnind în hohote nestăvilite de râs, la fel ca și ceilalți aflați în preajma lor.

Virginia zâmbea și privea către soțul lui Liz. Acesta era un tânăr liniștit și în ciuda faptului că stătea calm, cu un pahar în mână, zâmbind, era imposibil să-i bănuiești gândurile.

— Ar trebui să nu-l scapi din ochi pe soțul tău, o îndemna câte una dintre soții.

---

* *rounders* = joc asemănător cu oina (n. tr.)

— Așa fac! De ani de zile! spunea Virginia apoi schimba subiectul sau se adresa unei alte persoane.

Într-o zi de marți, Anthony o sunase de la clubul din Relkirk.

— Virginia, m-am lăsat antrenat într-un joc de poker. Dumnezeu știe când voi ajunge acasă! Nu mă aștepta. Voi mânca ceva aici, la club.

— Bine. Cum spui tu. Să nu pierzi o sumă prea mare.

— Voi câștiga! o asigurase el. Și-ți voi cumpăra o haină din nurcă.

— Este exact ceea ce îmi trebuie.

A sosit târziu, după miezul nopții. L-a auzit împiedicându-se pe scări, apoi umblând prin camera de toaletă. Îi scăpau diverse obiecte din mână, închidea și deschidea sertare, înjura butonii de la manșete sau nasturii.

După o vreme l-a auzit așezându-se în pat și lumina din încăperea alăturată s-a stins; întunericul a învăluit-o. Se întreba dacă alesese patul din camera de toaletă din respect pentru ea, pentru că era atât de beat sau din alte motive, mult mai rele.

Curând avea să afle. Societatea în care se învârtea, grupul de cunoștințe era mult prea mic pentru ca secretele să nu iasă la lumină.

— Virginia, scumpo, ți-am spus să nu-l scapi din ochi pe năzdrăvanul tău soț.

— Ce-a mai făcut?

— Ești adorabilă. Niciodată nu te enervezi. Este evident că știi tot ce s-a întâmplat.

— Tot ce s-a întâmplat?

— Scumpa mea, este vorba despre cina intimă pe care soțul tău și Liz au luat-o împreună.

— Da, sigur... marțea trecută...

— Un adevărat crai. Presupun că își spunea că nici

unul dintre noi nu va afla, dar Midge și Johnny Gray s-au hotărât, așa deodată, din senin, să meargă la Strathtorrie Arms pentru cină. Știi că au un nou patron și a făcut o seamă de schimbări. Șic, elegant, semiobscuritate și se mănâncă foarte bine. Ei, și cum au ajuns i-au zărit pe Anthony și pe Liz, într-un separeu. Deci tu ai știut?

— Da.

— Și nu te deranjează?

— Nu.

Era un adevăr cumplit. Nu-i păsa. Era apatică. Era sătulă de farmecul scandalos de băiețandru al soțului său. În ceea ce o privea pe ea, Virginia, farmecele se spulberaseră demult. De fapt, Antohny nu se afla implicat în prima aventură romantică. Se mai întâmplase și, fără îndoială, avea să se mai întâmple. Și totuși, gândul că înaintea ei se așterneau ani și ani de viață alături de acest obositor și agasant Peter Pan o îngrozea, o copleșea. Un bărbat atât de lipsit de sensibilitate încât era în stare să se implice într-o aventură chiar sub privirile soției sale.

Îi trecuse prin minte gândul să divorțeze, dar știa că nu ar fi făcut niciodată un asemenea pas, nu numai din pricina copiilor ci pur și simplu pentru că ea era Virginia și nu se putea implica de bună voie într-o asemenea acțiune ce echivala cu un zbor spre lună.

Nu era fericită, dar ce sens avea să dea de știre întregii lumi, să facă publică nefericirea ei, să-și afișeze dezamăgirea și deziluziile? Anthony nu o iubea și nici nu o iubise vreodată. Dar nici ea nu-l iubise. Dacă el se căsătorise cu Virginia pentru a deveni stăpânul domeniului Kirkton, atunci și ea avusese un motiv anume. Se căsătorise ca urmare a unei stări de adâncă nefericire, dintr-o dorință disperată de a scăpa de sezonul londonez pe care-l plănuia mama ei, sezon care ar fi culminat cu o

serată dansantă în care Virginia și-ar fi făcut debutul în societate.

Nu era fericită, dar avea tot ce se poate obține într-o viață. O casă frumoasă, un soț chipeș și doi copii. Copiii erau într-adevăr câștigul suprem. Pentru ei, de dragul lor, era în stare să facă față unei căsnicii nefericite și să lupte pentru a le oferi liniștea și siguranța pe care nu o vor mai avea nicicând, atunci când vor deveni adulți.

Anthony își petrecuse ultimele ore ale vieții sale împreună cu Liz. Întorcându-se spre casă de la Relkirk, trecuse pe la Old Manse, cu gândul de a bea un pahar și fusese invitat la cină.

Îi telefonase Virginiei.

— Liz a invitat familia Cannon. M-a invitat la cină și apoi la un joc de bridge. Voi veni mai târziu. Nu trebuie să mă aștepți.

Ca de obicei, dulăpiorul cu băuturi se aflase la dispoziția sa... Și, ca de obicei, Anthony se înfruptase din belșug, turnându-și porții generoase. Pornise spre casă după ora două. Era o noapte neagră, fără stele și turna cu găleata. Ploua de zile în șir. Apele râului se umflaseră. Apoi, mai târziu, își amintea cum stătuse în ploaie și urmărise polițiștii făcând măsurători pe pod și peste parapetul rupt al acestuia. Iar ea, Virginia, privea apele învolburate, mâloase și pe scufundătorii ce dispăreau în căutarea mașinii. Un sergent amabil aflat pe pod, alături de ea, o îndemna să meargă spre casă, dar ea își spunea că trebuie să stea acolo, pentru că era vorba despre soțul ei și tatăl copiilor ei.

Și în acele momente și-a amintit cuvintele rostite de Anthony în noaptea în care îi mărturisise motivul real pentru care se căsătorise cu ea. „Îmi pare rău că eram amândoi atât de tineri când ne-am căsătorit."

8

Noaptea liniștită s-a scurs încet. Secundele, minutele, orele au trecut măsurate de tic-tac-ul ceasului de mână al Virginiei aflat pe noptiera patului său. Când a privit cadranul acestuia, a văzut că era ora trei. S-a ridicat din pat, și-a pus o pătură în jurul umerilor și s-a așezat pe podea în fața geamului deschis. Era vremea de dinaintea zorilor. Moment de adâncă liniște și pace. Venind de departe ca o respirație liniștită, ajungea până la ea freamătul mării. Auzea vacile Guernsey păscând și rumegând pe pășunile aflate în apropiere; foșnet, freamăt și zumzet, toate acestea se ridicau dintre gardurile vii și din vizuini. De undeva, din apropiere strigătul unei bufnițe s-a înălțat în liniștea nopții.

Amintirea lui Liz nu-i dădea pace. Aceasta venise la înmormântarea lui Anthony afișând durere și un teribil sentiment de vinovăție. Totul era atât de evident încât spectacolul devenea imposibil de suportat. Curând după înmormântare, soțul ei o luase într-o vacanță în sudul Franței și de atunci, Virginia nu o mai văzuse.

Dar știa, era conștientă de faptul că trebuie să se întoarcă în Scoția și să lămurească lucrurile, chiar și cu Liz. Trebuia să o convingă de faptul că nu o considera vino-

vată de cele întâmplate și atât cât era posibil să continue să fie prietene din nou. Se gândea să revină la Kirkton și de data aceasta perspectiva de a se întoarce în acea casă nu o mai înspăimânta. Străbătea drumul, trecea podul și apoi conducea mașina de-a lungul aleii, printre peluzele verzi, mătăsoase ale parcului. Ajungea în fața casei, urca treptele și în fața ușii nu retrăia sentimentul de singurătate atât de bine cunoscut, nu se mai simțea prinsă în capcană. Doar un adânc sentiment de tristețe îi tulbura gândurile. O îndurera gândul că viețile celor ce trăiseră în acea casă minunată nu se mai îngemănau, se destrămaseră de parcă un vânt rău le risipise și le fărâmase.

Era hotărâtă să vândă casa. Subconștientul ei luase această hotărâre fără ca ea să știe exact când se întâmplase acest fapt. Era un *fait acompli*. În acel moment nu era în stare să înțeleagă cât de mult din tot ceea ce se întâmplă i se datora lui Eustace. Mai târziu, cu timpul avea să-și limpezească și aceste gânduri. Dar, în acest moment, trăia un sentiment de eliberare, era de parcă o uriașă povară i se luase de pe suflet, de parcă o persoană străină intrase în viața ei și luase toate hotărârile în numele ei.

Va vinde domeniul Kirkton. Va cumpăra o altă casă, mai mică... aflată în alte locuri. Unde? Încă nu știa, dar avea timp să se gândească. Își va face un cămin nou și prieteni noi, va avea propria ei grădină, va cumpăra un cățeluș, o pisicuță și un canar. Va căuta școlile potrivite pentru copiii ei și vacanțele vor fi pline de surprize și lucruri pe care până atunci nu avusese curajul să le pună la cale. Va învăța să schieze și vor merge împreună în vacanțele de iarnă. Va învăța să facă zmee și să repare biciclete. Îi va permite Carei să citească orice carte va dori și va participa la activitățile sportive ale fiului său,

purtând pălăria potrivită și va reuși să câștige concursuri cum ar fi cursa cu ouă pe lingură.

Și totul se va întâmpla așa cum plănuise ea, pentru că dorea cu adevărat ca toate acestea să devină realitate. Nu mai exista nici Eustace, nu mai avea iluzii, dar existau o mulțime de alte lucruri, constante ale vieții sale. Mândrie, hotărâre și copiii. Copiii. Un zâmbet i-a luminat chipul. Știa că așa cum săgeata busolei arăta totdeauna nordul, tot așa și copiii reprezentau reperul principal al vieții sale, indiferent ce gândea, cum se comporta, totdeauna ei erau acolo, prezenți în viața ei.

Simțea cum o învăluie răcoarea nopții. La orizont prima geană a zorilor sfâșia întunericul nopții. S-a ridicat de pe podea, a luat un somnifer și apoi s-a așezat în pat. Când a deschis ochii din nou, soarele urcase sus pe cer și razele sale îi scăldau fața. De undeva de la parter urca un zgomot puternic, cineva bătea cu râvnă în ușă, strigând-o pe nume.

— Virginia! Sunt eu! Alice! Trezește-te. Ați murit cu toții?

Amețită încă de somn, Virginia s-a ridicat cu greu din pat și s-a îndreptat către fereastră, împleticindu-se.

— Alice! Încetează! Faci un zgomot îngrozitor. Trezești copiii.

Alice, aflată în fața ușii, a ridicat privirile. Cu glas șoptit, într-o atitudine teatrală, abia auzit, a spus:

— M-am temut că sunteți morți. Este ora zece. Hai, coboară și deschide!

Virginia, incapabilă să-și înăbușe un căscat profund, a căutat capotul și cu greu a reușit să-l îmbrace, a luat papucii în picioare și a pornit pe trepte în jos, oprindu-se în fața ușii deschise a camerei în care dormeau copiii.

Spre uimirea ei, aceștia nu se treziseră, în ciuda gălăgiei făcută de Alice.

A coborât apoi la parter, a deschis ușa și lumina soarelui a intrat în casă, însoțind-o pe Alice. Aceasta purta o rochie din olandă de culoare albastră și o eșarfă de mătase. Ca de obicei, arăta perfect: un ten strălucitor, priviri luminoase și era enervant de trează.

— Aceasta-i ora la care te trezești de obicei?

— Nu, dar..., a căscat din nou, apoi a continuat. N-am putut dormi azi noapte așa încât am fost nevoită să iau un somnifer. Presupun că a fost mult prea tare.

— Și copiii?

— Lor nu le-am dat nici un somnifer, dar nu s-au trezit încă. Ne-am culcat târziu și toată ziua de ieri am petrecut-o în aer liber.

A căscat din nou, luptându-se să țină ochii deschiși.

— Ce părere ai? Bem o cafea?

— Tu ai în mod sigur nevoie de o cafea tare. Eu voi face cafeaua și tu în acest timp du-te și trezește-te, îmbracă-te și apoi vom sta de vorbă. N-are nici un rost să rămâi aici în starea în care te afli.

Alice și-a lăsat poșeta pe masă, apoi, privind în jur, a remarcat:

— Nu arată rău deloc această casă. Aici trebuie să fie bucătăria. Cam micuță, dar are tot ce-i trebuie...

Virginia a pregătit baia, și-a spălat părul, apoi a urcat în camera ei înfășurată într-un prosop și și-a luat haine curate. A îmbrăcat o rochie din bumbac, și-a pus sandalele, și-a pieptănat părul încă ud și simțindu-se mult mai bine, curată și trează, a coborât în bucătărie dornică să ia un mic dejun copios.

Când a intrat în bucătărie, Alice deja se pusese pe trea-

bă. Ceainicul era pe foc, cafeaua o aștepta în cafetieră, apa fierbinte și cestile se aflau pe masă.

— Iată-te... suntem gata... așa încât putem bea o cafea adevărată.

Virginia s-a așezat la masă.

— Când te-ai întors de la Londra? a întrebat ea.

— Aseară.

— Cum a fost? Te-ai distrat?

— Da, dar nu am venit aici pentru a vorbi despre Londra.

— Atunci ce te-a adus aici, la ora zece dimineața, într-o zi de luni?

— Curiozitatea. Sinceră, pură curiozitate.

— Și eu sunt motivul?

— Eustace Philips.

— Nu înțeleg?

— Doamna Jilkes mi-a spus totul. Abia am intrat în casă și imediat am aflat întreaga poveste..Mi-a spus că Eustace a telefonat în vreme ce eu mă aflam la Londra și s-a interesat despre ce aveam de gând să facem în vederea sosirii tale și a copiilor la Bosithick. Și-atunci când a aflat că eu nu eram acasă, a spus că nu trebuia să-și mai bată nimeni capul și că va rezolva el totul.

— Da, adevărat... și așa s-a și întâmplat...

— Dar, Virginia... Nici măcar nu mi-ai spus că l-ai întâlnit pe Eustace...

— Nu?! Chiar așa?

— Dar când l-ai întâlnit?

— În ziua în care am venit să văd casa. Îți amintești? Ți-am spus că nu voi veni la prânz. Am intrat într-o cârciumă în Lanyon pentru a cumpăra țigări și atunci ne-am întâlnit.

— Dar de ce n-ai spus nimic despre această întâlnire? Ai avut un motiv anume pentru care ai păstrat tăcerea față de mine?

— Nu. Presupun că nu am vrut să vorbesc despre el. Nu pot să spun că a fost o întâlnire amicală, a spus ea zâmbind. De fapt ne-am certat îngrozitor...

— Dar ai dorit să-l întâlnești?

— Nu. A fost pur și simplu o întâmplare.

— Și și-a reamintit de tine? După toți acești ani? Dar te-a văzut o singură dată, la picnic.

— Nu, ne-am întâlnit după petrecerea pe plajă.

— Când?

— Cam la o săptămână. L-am întâlnit în Porthkerris. Am petrecut după-amiaza împreună, apoi m-a condus cu mașina. Nu l-ai văzut în acea zi pentru că nu erai acasă. Dar mama se afla acolo. Ea a știut despre acea întâlnire.

— Dar de ce a rămas totul un secret?

— Nu a fost un secret, Alice. Doar că mama nu l-a plăcut pe Eustace. Și pot să spun că nici el nu și-a dat interesul să-i facă pe plac; a fost chiar insolent și mașina lui era stropită cu noroi uscat și gunoi de grajd... în nici un caz nu era genul de persoană pe care mama să o simpatizeze. S-a purtat de parcă totul ar fi fost o glumă, dar știu că de fapt era furioasă pe el și nu-l plăcea.

— Dar ai fi putut să-mi povestești mie. De fapt, eu sunt cea care ți-a făcut cunoștință cu el.

— Am încercat, dar de câte ori am vrut să vorbesc despre el, mama a intervenit în discuție și a schimbat subiectul. Și... nu uita, Alice... tu erai prietena ei, nu a mea. Eu nu eram decât o fetiță, abia ieșită din școală. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că-mi vei ține partea.

— Era cazul să țin partea cuiva?

— Ar fi putut fi. Doar știi foarte bine că mama era snoabă.

— Sigur, dar nu făcea rău nimănui.

— Nu, nu făcea rău. Dar atitudinea ei era teribil de periculoasă. Faptul că era snoabă îi afecta întreaga conduită. O transformase în rău.

— Virginia!

Alice era șocată.

— De aceea am plecat la Londra, așa pe negândite. Vezi tu, ea a înțeles, a știut din primul moment că eram îndrăgostită de Eustace.

Ceainicul a început să fluiere, anunțând că apa fierbea. Alice l-a luat de pe foc și a umplut cafetiera. Imediat, întreaga încăpere a fost învăluită în aroma delicioasă de cafea proaspătă.

— Și erai într-adevăr îndrăgostită de Eustace?

— Da, bineînțeles. Tu n-ai fi fost la șaptesprezece ani?

— Dar te-ai căsătorit cu Anthony Keile.

— Da.

— L-ai iubit?

— Eu... eu m-am căsătorit cu el.

— Ai fost fericită?

— Am fost singură...

— Virginia, eu... totdeauna am crezut... cel puțin mama ta... așa credea... că erai fericită.

Alice era nedumerită.

— Nu. Dar nu a fost numai vina lui Anthony. A fost și vina mea.

— Lady Keile știa ce se întâmplă?

— Nu.

Nu cunoștea nici împrejurările morții lui Anthony. Nu știa nimic despre aventura lui Anthony cu Liz. Și nici nu avea să afle vreodată.

— De ce ar fi trebuit să știe? Venea adesea și stătea cu noi, dar nu mai mult de o săptămână. Nu era greu să i se ofere imaginea unei căsnicii fericite. Măcar atât puteam să facem pentru ea...

— Sunt uimită de faptul că Dădaca n-a șoptit o vorbă despre toate acestea.

— Dădaca nu vedea decât ceea ce dorea să vadă. Și pentru ea, Anthony era întruchiparea perfecțiunii.

— Nu cred că ți-a fost ușor.

— Nu, dar așa cum ți-am spus, nu a fost în întregime vina lui Anthony.

— Și Eustace?

— Alice, aveam doar șaptesprezece ani. O fetișcană așteptând pe cineva care să-i cumpere o înghețată.

— Dar acum...

— Nu. Acum am douăzeci și șapte de ani și sunt mama a doi copii. Și, mai ales, nu mai aștept pe nimeni să-mi cumpere înghețată.

— Vrei să spui că el nu are ce să-ți ofere.

— Și că nu are nevoie de nimic din partea mea. El se descurcă foarte bine singur. Are propria sa viață. Are Penfolda.

— Ai stat de vorbă cu el despre toate acestea?

— Alice, te rog...

— Este limpede că nu ați vorbit. Atunci cum poți fi atât de sigură?

— Pentru că în urmă cu zece ani, mi-a promis că va telefona. Spunea că ar fi vrut să merg, din nou, la Penfolda, să iau ceaiul împreună cu mama lui. Eu ar fi trebuit să te rog pe tine să-mi împrumuți mașina. Dar el nu a telefonat. Am așteptat în zadar și mai înainte de a avea timp să aflu ce se întâmplă, de ce nu telefona, mama a luat hotărârea să plecăm la Londra.

— Și cum de ești așa de sigură că nu a telefonat?

Alice devenea neliniștită. Începea să-și piardă răbdarea.

— Pentru că pur și simplu nu a sunat.

— Poate că mama ta a fost cea care a răspuns la telefon.

— Am întrebat-o și mi-a spus că nu a telefonat.

— Bine, Virginia, dar ea era genul de persoană care să preia o convorbire telefonică și să păstreze totul sub tăcere. Mai ales dacă tânărul nu era pe placul ei. Este imposibil să nu-ți fi dat seama de asta.

Glasul ei era vioi și sincer. Virginia se uita la ea cu ochi mari, uimită, de parcă nu era în stare să-și creadă auzului. Cum era posibil ca Alice să facă asemenea afirmații despre Rowena Parsons – Alice dintre toți, ea, cea mai veche prietenă a mamei sale?! Cum era posibil ca Alice să scoată la lumină un adevăr pe care Virginia nu avusese niciodată curajul să-l recunoască? Își aminti chipul mamei sale, fața zâmbitoare, în vagonul de tren ce le purta către Londra, protestele ei. „Scumpo! Ce acuză! Bineînțeles că nu! Doar nu crezi că..."

Și Virginia o crezuse. În cele din urmă a recunoscut, cu un aer neajutorat.

— Am crezut-o. N-am bănuit că era în stare să mă mintă.

— Hai să spunem că era o persoană foarte hotărâtă. Tu erai singurul ei copil. Totdeauna a nutrit mari speranțe în privința ta.

— Deci tu știai! Știai cum era de fapt și, totuși, ai rămas prietena ei.

— Prietenii nu sunt persoane pe care le placi pentru anume motive. Le placi pentru că pur și simplu sunt prietenii tăi.

— Dar dacă ea a mințit, atunci este posibil să fi crezut

că nu am dorit să-l revăd. În toți acești ani a crezut că eu am refuzat să vorbesc, să-l întâlnesc. L-am dezamăgit.

— Dar ți-a scris o scrisoare.

— O scrisoare?

— Virginia, nu fii copil! Ce nu înțelegi? A sosit o scrisoare pentru tine, chiar cu o zi înainte să pleci la Londra. Am văzut-o, era pe măsuța din hol și mi-am spus „Ce drăguț!" pentru că știam că nu primeai scrisori. Apoi am ieșit și când m-am întors am văzut că scrisoarea dispăruse. Am bănuit că ai luat-o tu.

O scrisoare. Virginia vedea aievea scrisoarea. Își imagina plicul de culoare albă, literele scrise cu cerneală neagră și adresate ei. Domnișoara Virginia Parsons. Scrisoarea zăcea pe măsuță, neluată în seamă, vulnerabilă. O vedea pe mama ei, ieșind din salon, oprindu-se din drum pentru a arunca o privire corespondenței. Purta costumul ei de culoarea fragilor și bluza din mătase de culoare albă. Când a întins mâna să ia scrisoarea, unghiile ei aveau și ele culoarea fragilor și brățara din aur masiv, brățara pe care nu o scotea niciodată pentru că o considera purtătoare de noroc, a scos un clinchet ușor, ca un clopoțel.

I-a văzut fruntea înnourându-se. Scrisul bărbătesc o nedumerea. A cercetat ștampila poștei, poate a ezitat o clipă, apoi a vârât plicul în buzunarul jachetei și și-a văzut de drum, netulburată, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Alice, nu am văzut niciodată scrisoarea.

— Dar a fost acolo.

— Nu înțelegi? Mama trebuie să o fi găsit. A distrus-o. Era capabilă și știi bine asta. Și-a spus: O fac de dragul Virginiei. Pentru binele ei.

Iluziile se spulberaseră pentru totdeauna. Era în stare

să privească în trecut calmă, cu obiectivitate. O putea vedea pe mama ei așa cum era în realitate, nu numai hotărâtă și snoabă ci și vicleană. În mod ciudat se simțea eliberată. În anii ce trecuseră făcuse eforturi mari pentru a păstra imaginea, legenda unui părinte model, ireproșabil, deși Virginia nu încerca să păcălească pe nimeni altcineva, decât pe sine. Dar acum reușea să o vadă ca pe o ființă umană obișnuită.

Alice o privea neliniștită, de parcă regreta faptul că amintise de scrisoare.

— Poate nu era din partea lui Eustace.

— Ba da.

— De unde știi?

— Dacă ar fi fost din partea altcuiva mi-ar fi dat-o, scuzându-se că a deschis-o, din greșeală.

— Dar nu cunoaștem conținutul scrisorii.

Virginia s-a ridicat de la masă.

— Nu. Dar voi afla. Acum. Vrei să rămâi aici până se trezesc copiii?

— Unde pleci?

— Să-l văd pe Eustace, bineînțeles.

— Dar nici nu ți-ai băut cafeaua. Eu ți-am pregătit cafea tare și tu nici nu te-ai atins de ea. Și ce-ai de gând să-i spui lui Eustace? Cum îi vei explica ceea ce s-a întâmplat?

Dar Virginia deja plecase. Alice vorbea camerei goale și ușii rămasă întredeschisă. Scoțând o exclamație de disperare, Alice a lăsat jos ceașca de cafea și a pornit spre ușă. Dar a renunțat să o strige pentru că Virginia se afla deja departe, alergând asemenea unui copil peste câmp către Penfolda.

Pornise pe cărarea ce traversa câmpul pentru că dacă

ar fi urcat în mașină și ar fi mers pe șosea către fermă, i-ar fi luat prea mult timp. Și timpul era extrem de prețios. Nu trebuia irosit. Pierduseră zece ani, deci nu trebuia să mai aștepte nici măcar o clipă.

Alerga, într-o dimineață scăldată în aroma florilor și iarba înaltă îi mângâia picioarele goale. Marea era întunecată, un albastru cu umbre purpurii, brăzdată de dungi turcoaz și la orizont plutea un abur ce prevestea o zi toridă. Alerga, urcând treptele din zid, câte două o dată și sărind peste șanțurile stropite cu sângeriul macilor. În jurul ei pluteau petale de grozamă, stârnite de briza mării.

A ajuns și la ultimul petic de câmp. În fața ei se întindea Penfolda și acareturile de la fermă, grădinița, înconjurată de zidul ce o proteja de bătaia vântului. A sărit ultimul pârleaz, a pășit în grădina de zarzavaturi și a pornit de-a lungul cărării spre poartă. A văzut pisica și pisoiașii siamezi scăldându-se în căldura soarelui și a găsit ușa de la intrare larg deschisă. A intrat și l-a strigat pe Eustace. Casa era răcoroasă și întunecoasă.

— Cine este?

Era glasul doamnei Thomas. Aceasta, cu o cârpă de praf în mână, a apărut în capătul scărilor.

— Sunt eu, Virginia. Virginia Keile. Îl caut pe Eustace.

— Trebuie să se întoarcă de la muls...

— Mulțumesc.

Fără a mai sta pe gânduri, a pornit înapoi către ușă și a alergat de-a lungul pajiștei, către curtea vitelor. Dar chiar în acel moment, Eustace a apărut pe poarta ce se deschidea din grădină. Purta o cămașă fără mâneci, un șort și cizme de cauciuc. În mână căra o găleată mare din aluminiu, cu lapte. Virginia a rămas nemișcată la vederea lui. Eustace a pus lanțul la poartă și când a întors privirile a văzut-o acolo, în mijlocul pajiștii.

Își spusese că trebuie să dea dovadă de înțelegere. Să vorbească limpede, calm.

„Vreau să-ți pun câteva întrebări despre scrisoarea pe care mi-ai scris-o."

Dar nu s-a întâmplat așa cum plănuise ea. Totul a fost spus în acel moment de tăcere, când s-au privit unul pe celălalt. Apoi, Eustace a lăsat jos găleata și a pornit către ea. Iar ea s-a îndreptat în fugă către el și s-a aruncat în brațele lui, râzând și ascunzându-și fața la pieptul lui.

— Liniștește-te! Hai, liniștește-te! repeta el, de parcă ar fi dorit să-i aline o suferință.

— Te iubesc! a spus simplu Virginia și abia atunci a izbucnit în lacrimi.

— Bineînțeles că am telefonat. De trei ori. Dar niciodată nu am reușit să dau de tine. De fiecare dată a răspuns mama ta și m-am simțit ca un caraghios. De fiecare dată a promis că îți va spune că te-am căutat. Apoi mi-am zis că poate te-ai răzgândit. M-am gândit că ți-ai spus că ai alte lucruri mai importante de făcut decât să iei ceaiul cu mine și cu mama mea. Mi-am spus că mama ta reușise să te facă să înțelegi că nu avea rost să te întâlnești cu mine. Nu m-a simpatizat din prima clipă când ne-am întâlnit. Dar tu ai știut, nu-i așa?

— Da. Am știut. Și m-am tot întrebat. O dată aproape că am fost gata să-ți telefonez. Mi-am spus că poate ai uitat... apoi mi-am pierdut curajul. Și, brusc, mama a luat hotărârea să plecăm la Londra. După aceea nu am mai avut ocazia. În tren am întrebat-o cinstit, deschis, dacă ai telefonat și ea a negat. Și eu am crezut-o. Asta mi se pare cumplit. Totdeauna am avut încredere în ea. Ar fi trebuit să-mi dau sema. A fost greșeala mea. Ar fi trebuit să înțeleg. Of, Eustace, de ce am fost așa de prostănacă?

Intraseră deja în casă, în căutarea unei batiste pentru Virginia și cum era firesc, ajunseseră în bucătărie. S-au așezat în fața mesei, învăluiți de aroma pâinii cu șofran aflată în cuptor. Singurul zgomot ce tulbura pacea casei era tic-tac-ul pendulei aflată în hol.

— Nu ai fost o prostănacă. Aveai doar șaptesprezece ani. Tocmai de aceea am fost derutat. Era ușor să fii convinsă, îndrumată, manipulată, mai înainte de a te fi maturizat, de a-ți fi format propriile păreri. Exact la toate acestea m-am referit în scrisoare. Când nu ai telefonat, m-am gândit că ai intrat în panică. Deci ți-am scris că dacă vrei să aștepți câțiva ani până când vei fi pregătită, voi aștepta și apoi vom afla cum stăm. Mi-a luat ceva timp să scriu despre toate acestea. Niciodată nu făcusem asemenea mărturisiri unei fete și nici nu am mai făcut de atunci.

Zâmbea, făcând aceste afirmații, și zâmbetul său amintea de cel al unui băietan.

— Și ți-ai spus că nu mi-a trecut prin minte să-mi pierd vremea răspunzând la scrisoare.

— N-am știut ce să cred... Apoi am văzut ziarul și anunțul matrimonial.

— Eustace, dacă aș fi primit scrisoarea nici n-aș mai fi plecat la Londra. Aș fi refuzat să plec.

— Nu puteai. Nu erai majoră.

— Ar fi trebuit să fac o criză de isterie. O cădere nervoasă. Cele mai oribile scene. Să mă prefac bolnavă.

— Tot ar fi trebuit să pleci.

Știa că el avea dreptate.

— Dar aș fi știut că ești aici, așteptându-mă. Și nu m-aș mai fi căsătorit cu Anthony. N-aș fi plecat niciodată în Scoția. Nu mi-aș fi irosit toți acești ani.

Eustace a privit-o întrebător:

— Irosiți? Ani irosiți? Dar îi ai pe Nicholas și pe Cara.

Ochii Virginiei s-au umplut de lacrimi.

— Da, acum totul este mult mai complicat.

A cuprins-o în brațe, i-a sărutat obrajii înlăcrimați și i-a dat deoparte părul de pe frunte.

— Tot ceea ce ni se întâmplă în viață are un rost. Așa ne este scris. Există un motiv pentru toate. Dacă privești înapoi reușești să înțelegi. Nimic nu are loc așa, la întâmplare. Nimic nu este imposibil așa cum nu a fost imposibilă întâlnirea noastră la Mermaid's Arms. Când te-am văzut acolo, a fost ca și când niciodată nu ai fi plecat. Un miracol.

— Nu te-ai purtat de parcă ai fi trăit un miracol. În cel mai scurt timp te-ai răstit la mine.

— Mi-a fost teamă că aș putea să sufăr din nou. Îmi era teamă că m-am înșelat în privința ta. Că tot ceea ce fusese important pentru mama ta devenise important și pentru tine.

— Ți-am mai spus. Niciodată n-a fost așa.

— După ziua petrecută împreună, ieri, am crezut că totul va fi bine. După ce am fost împreună cu tine, cu Nicholas și Cara, după ce am înotat și am fript pește. Toți trei păreați atât de fericiți. Urcând faleza, mă simțeam de parcă am fi trăit totul de la început. Și îmi spuneam că voi avea curajul să-ți vorbesc despre acele zile când ai plecat la Londra, despre ceea ce s-a întâmplat, despre momentul când am înțeles că nu o să ne mai vedem vreodată. Am sperat că vom putea sta în liniște de vorbă și o vom lua de la capăt.

— Dar și eu am sperat că va fi așa, caraghiosule! Iar tu n-ai găsit altceva de spus decât că trebuie să mă întorc în

Scoția și să învăț cum să conduc o fermă! Eu îmi doresc să fiu soție de fermier și nu să conduc o fermă. Și niciodată n-aș fi știut să deosebesc rasa Aberdeen Angus de altă rasă.

Eustace a zâmbit din nou, cu un aer încruntat.

— A fost din pricina fotografiilor pe care mi le-a arătat Cara. Întreaga zi am simțit că suntem apropiați, că ne simțim bine împreună, apoi am înțeles că aparținem unor lumi diferite. Adevărul este că din totdeauna așa au stat lucrurile. Un domeniu cum este cel de la Kirkton și ferma de la Penfolda! Nu este greu să-ți dai seama ce diferențe există. Și, din nou, am simțit că pur și simplu speranțele mele erau nesăbuite. Nu puteam să-ți cer să renunți la tot ce ai, doar pentru a rămâne alături de mine. Eu nu pot să-ți ofer altceva decât persoana mea.

— Și asta-i tot ce-mi doresc. Este tot ce mi-am dorit vreodată. Kirkton era căminul lui Anthony. Fără el nu mai există viață în acea casă. Oricum, am hotărât să vând. Noaptea trecută am luat această hotărâre. Trebuie totuși să mă întorc în Scoția să pun lucrurile la punct, să iau legătura cu avocații...

— La copii te-ai gândit?

— Niciodată nu uit de ei. Și ei vor înțelege.

— Dar este vorba de căminul lor.

— Penfolda va deveni căminul lor. O nouă casă și un nou tată.

Virginia zâmbea rostind aceste cuvinte. Eustace a cuprins-o în brațe și a sărutat-o prelung.

— Vorbeam de lup... l-a auzit apoi pe Eustace șoptind.

Și într-adevăr, Virginia a auzit glasurile vesele ale copiilor. Aceștia se aflau în grădină.

— Privește, pisoiașii! Stau la soare. Nici nu și-au băut laptele!

— Lasă-i, Nicholas! Trebuie să doarmă.

— Uite-l! Vezi? Acesta nu doarme. Are ochii deschiși. Privește!

— Mă întreb unde poate fi mami? Mami?

— Aici, înăuntru, a strigat Eustace.

— Mamă, mătușa Alice vrea să știe dacă mai vii acasă.

Cara a apărut în pragul ușii. Ochelarii îi stăteau strâmb pe vârful nasului și părul ei se desprinsese din agrafă.

— Ne-a pregătit ouă cu șuncă, dar noi am tot așteptat să te întorci și mătușa Alice spunea că doamna Jilkes trebuie că este foarte îngrijorată și se gândește că mătușa Alice a avut un accident de mașină și a murit...

— Da, o susținea Nicholas, apărut în urma ei.

Un pisoi se prinsese cu gheruțele de puloverul lui Nicholas, pe pieptul acestuia.

— Ne-am trezit târziu, după ora zece, când mătușa Alice a venit la noi în dormitor și apoi a văzut că nu prea avem ce să mâncăm la micul dejun și a zis să așteptăm prânzul, dar mie mi-era foame... atât de foame...

Treptat și-a pierdut elanul. Înțelegea că nimeni nu vorbea cu el. Mama și Eustace stăteau și-l priveau iar Cara se zgâia la mama lor de parcă n-o mai văzuse în viața ei. Nicholas era nedumerit.

— Ce se întâmplă? De ce nu spune nimeni ceva?

— Așteptăm să termini tu ce ai de spus.

— De ce?

Virginia a privit către Eustace. Acesta se aplecase pentru a îndrepta ochelarii Carei. Cu blândețe și seninătate, i-a îndreptat ochelarii apoi s-a întors către Nicholas zâmbind.

— Trebuie să stăm de vorbă toți patru, a spus Eustace.

De aceeași autoare, la Editura VIVALDI
au mai apărut:

FLORI ÎN PLOAIE

DORMITORUL ALBASTRU

TIGRUL ADORMIT

ALTĂ PERSPECTIVĂ

IASOMIA SĂLBATICĂ

ZIUA FURTUNII

SUB SEMNUL GEMENILOR

GOLGOTA ÎNTOARCERII ACASĂ

APARIȚII EDITORIALE
Semestrul II / 2002

Pentru semestrul al doilea al anului 2002, Editura VIVALDI vă propune următoarele titluri în colecțiile:

1. Literatura lumii – scriitori ai secolului XXI:

Solstițiul de iarnă	— autor: ROSAMUNDE PILCHER — traducător: ILEANA CULCEA
Casa pustie	— autor: ROSAMUNDE PILCHER — traducător: ROXANA POPESCU
GAM	— autor: ERICH M. REMARQUE — traducător: SANDA MUNTEANU
Clipe de viață	— autor: JUDITH GOULD — traducător: ELENA GIURCĂ
Martin și Hannah	— autor: CATHERINE CLÉMENT — traducător: NATALIA CERNĂUȚEANU
Cardinalul plăcerilor	— autor: JEAN-MARIE RUART — traducător: IRINA NEGREA
Rabinul	— autor: NOAH GORDON — traducător: ANDA FRUNTELATĂ
Dragostea și afacerile	— autor: NADINE ROTHSCHILD — traducător: SANDA POP
Petrecerea Francescăi	— autor: PATRICIA SCANLAN — traducător: CAMELIA POPESCU

2. Fețele văzute și nevăzute ale istoriei

Cardinalul Duce de Richelieu – Memorii (vol. I + II)	— traducător: THEODORA POPA MAZILU
Ivan cel Groaznic (1530–1584)	— autor: CAZIMIR WALISZEWSKI — traducător: EUGEN B. MARIAN
Casa regală de Monaco	— autor: JOHN GLATT — traducător: TANIA MOCHI
Ducesa de Windsor	— autor: GREG KING — traducător: ILEANA CULCEA

Așteptăm comenzile dumneavoastră ferme
la tel.:/fax: 210 88 97